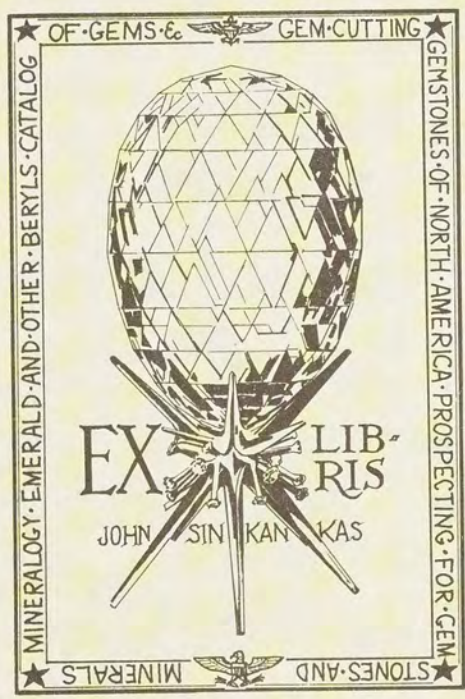

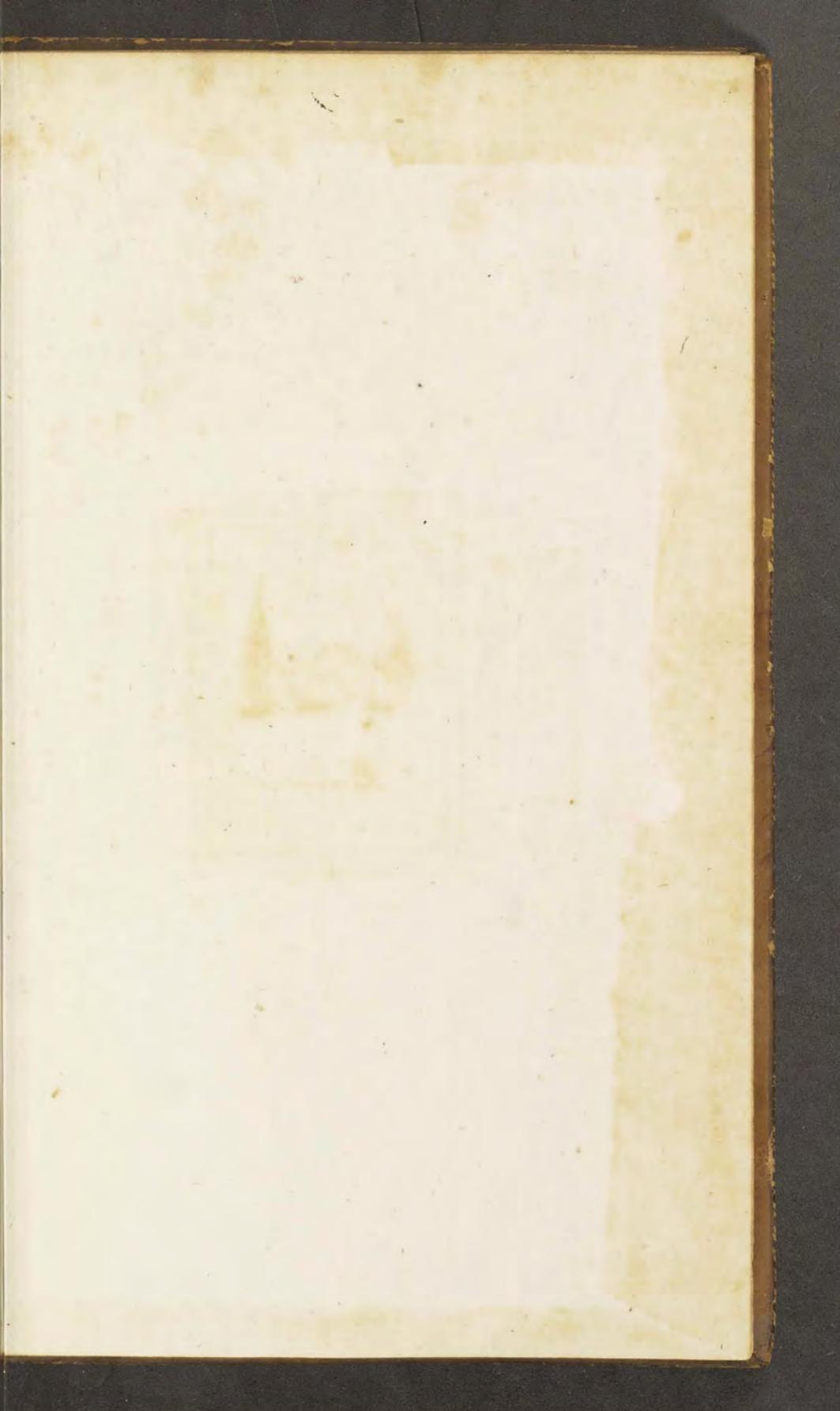
3500 10/10/79
Cat ALB

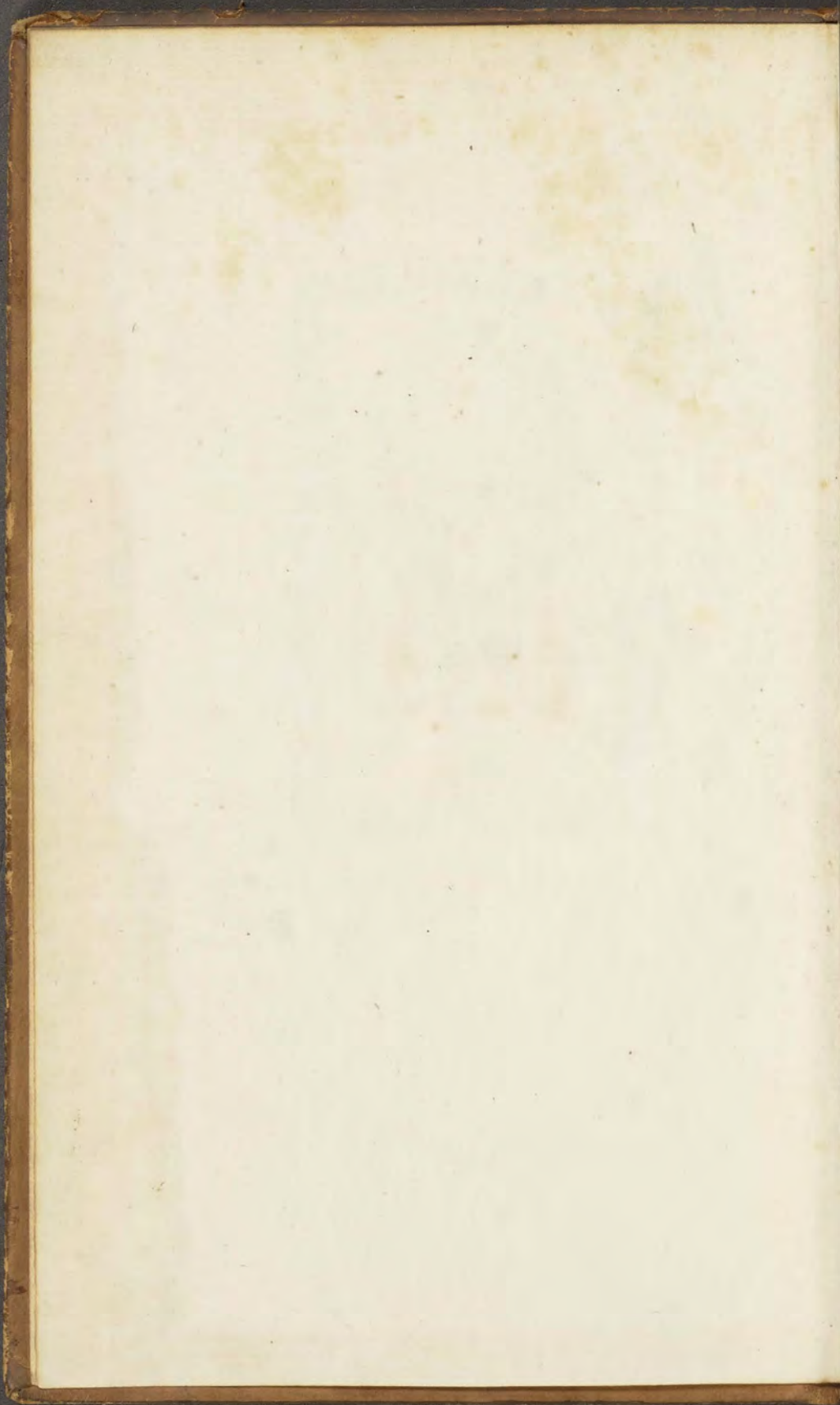
0
5

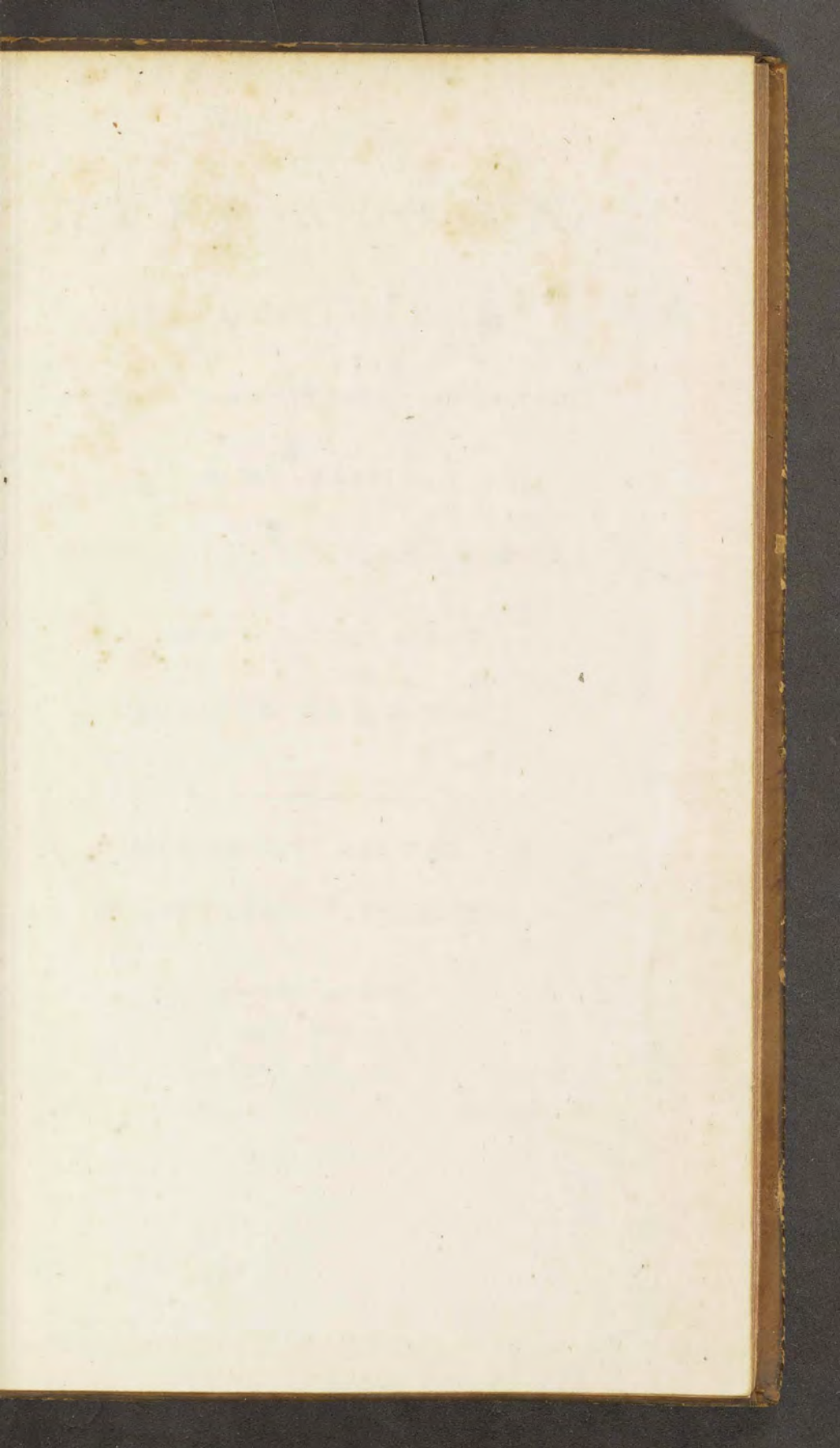
LORPHEUS

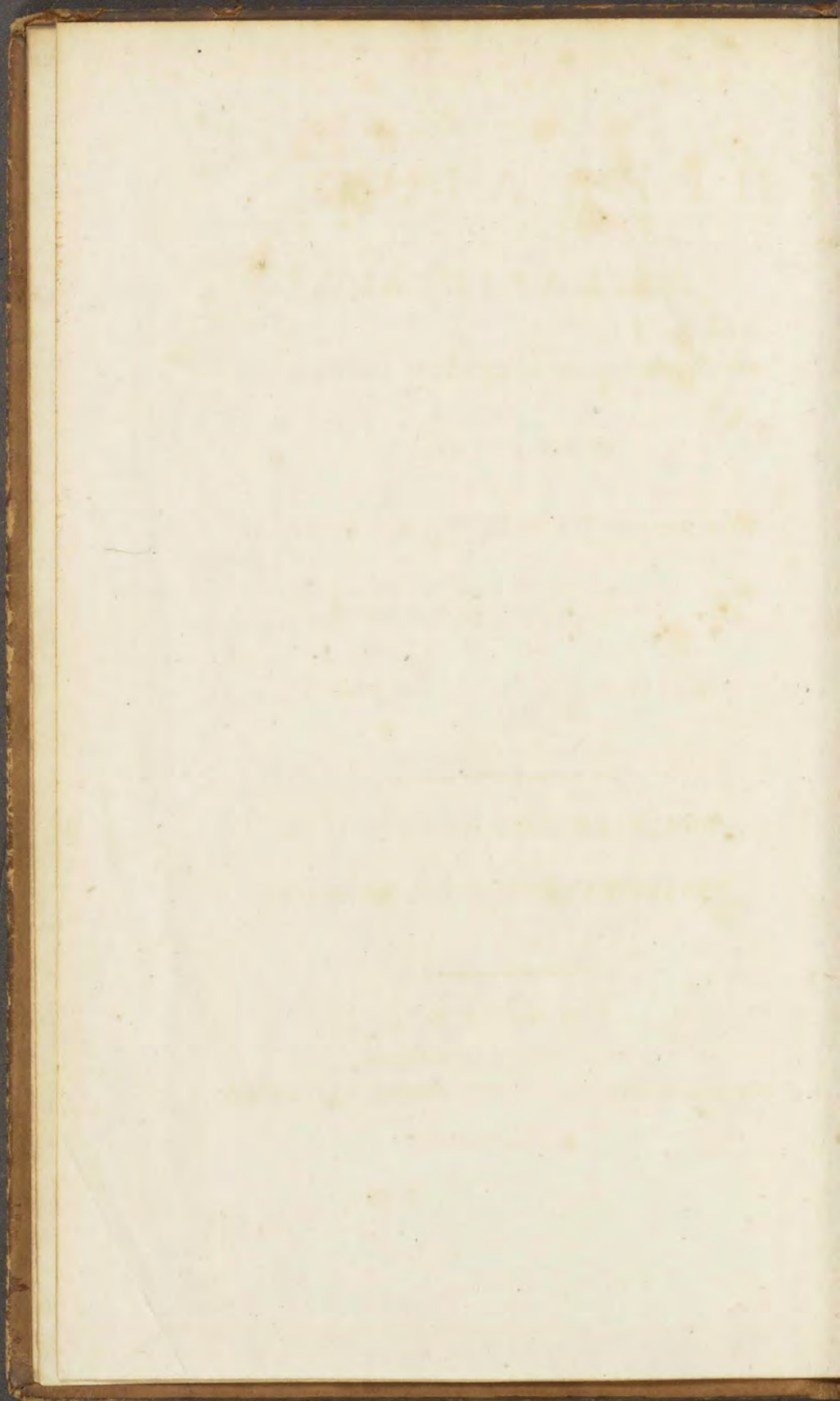

70

Π Ε Ρ Ι Λ Ι Θ Ω Ν .

DE LAPIDIBUS,

POEMA ORPHEO A QUIBUSDAM ADSRIPTUM,

GRÆCE ET LATINE,

EX EDITIONE JO. MATTHIÆ GESNERI.

RECENSUIT NOTASQUE ADJECIT

THOMAS TYRWHITT.

SIMUL PRODIT AUCTARIUM
DISSERTATIONIS DE BABRIO.

L O N D I N I,
TYPIS J. NICHOLS;
APUD BIBLIOPOLAS, PAYNE, WHITE, ET ELMSLY.

M.DCC.LXXXI.

HISTORIA

DE TABACCO

AVTORIS MATHIAE WOODWARD

PHYSICI

IN ACADEMIA REGIA BRITANNICA

PHYSICAE

PHILOSOPHIAE

SINGULI PRODIIT AUCTARIUM

DISSERTATIONIS DE TABACCO

LONDON

1750

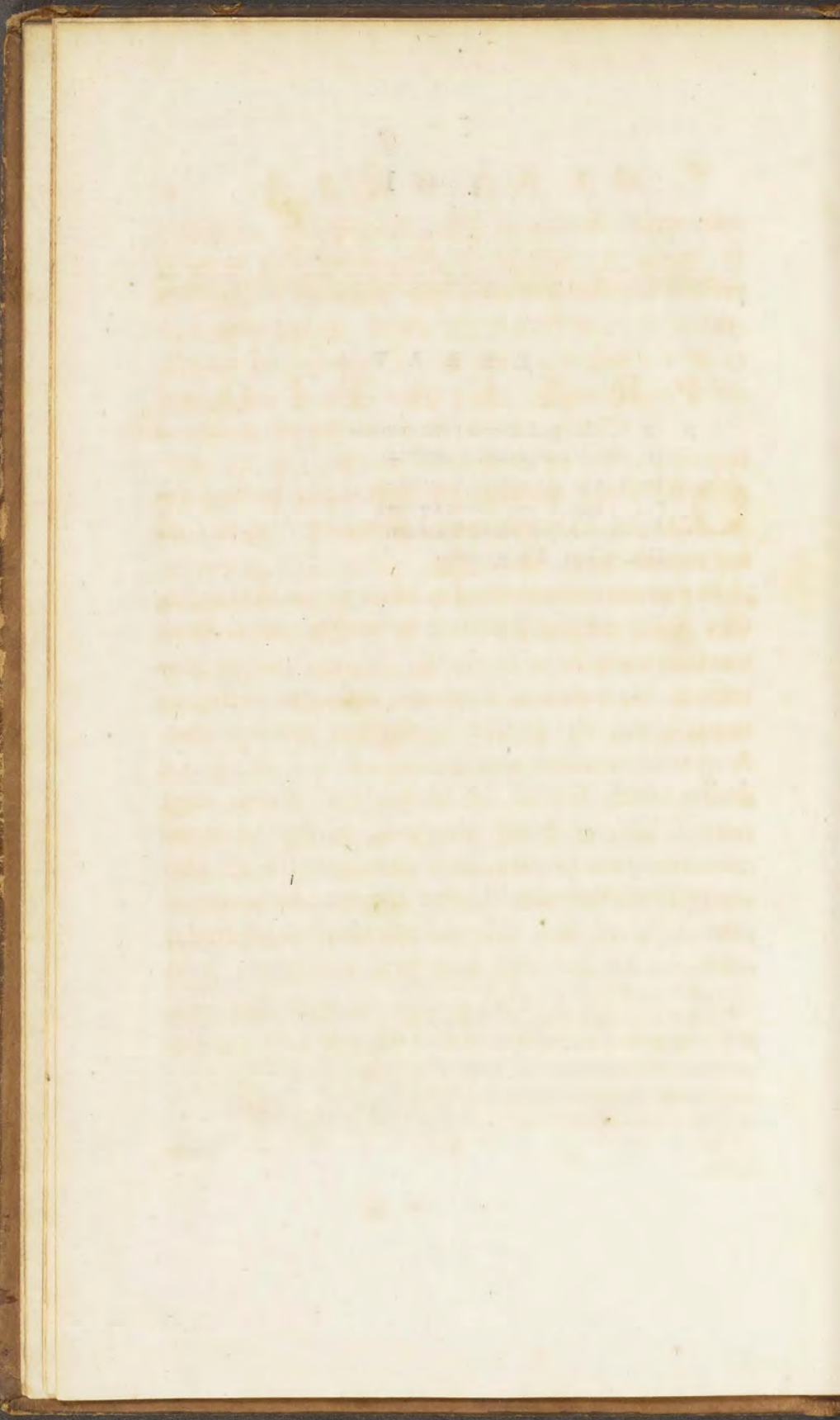
AD P. HENRIQUEZ

MDCCCLX

ms. David

E R R A T A.

- P. 28. v. 181. post Καπνον pone comma.
36. not. l. antepenult. l. αγγελω.
60. v. 445. pro ετελλιν, l. εμελλεν.
76. v. 598. l. παραίσσασσι κεραυνοι.
80. v. 620. pro μυθοισι, l. μυθοισι.
Ibid. v. 631. l. δι' αμυμοςος.

P R Æ F A T I O.

ORPHEI nomen, poemati huic præfigi solitum, cur omiserim, patebit ex notatis ad argumentum, p. 6. n. (2).

In cæteris editionem JO. MATTHIÆ GESNERI, quæ simul omnes priorum editorum notas continet, repræsentare constitui, sublata tamen prævissima illa carminis in plures sectiones distributione, quam ab auctore profectam nemo credat, & quæ ad mentem ejus obscurandam magis quam illustrandam sæpius est idonea(1). Porro cum poema hoc, post tot editiones, partim ob oeconomiam ipsius prorsus ignoratam, partim ob graves, quibus singulæ scatent paginæ, librariorum errores, etiamnum (secundum illud Aristotelis) *εκδεδομενον και μη εκδεδομενον* jure censeatur, mihi

(1) Inter alia interpretationem Latinam, a Gesnero, ut titulus præfert, *utcumque accuratam et emendatam*, recudendam dedi. Cujus jam poenitet. Sed profecto, antequam schedas post typographorum operam corrigendas perlustrarem, non animadverteram, quam parum interpretatio illa ad auctoris nostri illustrationem profutura esset.

præcipue laborandum duxi, ut oeconomiam ejus, quoties a Gefnero male perspecta est, plane et distincte exponerem, tum vero librariorum errores quibus poteram, sive meis sive aliorum subsidiis, tollere tentarem. Et in hac quidem altera et difficiliore opellæ meæ parte, quam viam institerim, accuratius paulo dicendum est.

Inter opera Orpheo tributa in edit. Philippi Juntæ, a. 1500. hic libellus *de Lapidibus* non comparet. Primum lucem vidit ex æd. Ald. a. 1517. ex MS. valde depravato. Recusus est ap. Hæred. Junt. a. 1519; ab H. Stephano, a. 1566; ab Eschenbachio a. 1689. Harum omnium editionum varias lectiones fideliter, credo, enotavit Gefnerus, diligentia magis laudabili quam eventu prospero, cum pleræque earum sint meræ typographorum hallucinationes, et satis constet posteriores editiones vel Aldinam expressisse, vel ab illa sine auctoritate Codd. MSS. discessisse. Variis hisce lectionibus nonnullas etiam doctorum virorum conjecturas, hinc inde collectas, nonnullas, nec infelices, de suo addidit Gefnerus; neque ipse tamen Codice ullo MS. usus. Tandem post mortem ipsius, collatio Codicis Parisiensis, a Ruhnkenio V. Cl. subministrata, editioni quæ Lipsiæ prodiit a. 1764. laudabili sane consilio adjecta est; cum Codex ille, licet non optimæ, ut videtur, notæ, novas quasdam et luculentas

lentas præbuerit emendationes, tum etiam plures levioris momenti, quas Eschenbachius ex conjectura tantum H. Stephani ediderat, auctoritate sua confirmaverit.

His igitur subsidiis instructus, primum operam dedi, ut textum editionis Aldinæ ex collatione MS. Parisiensis quantum poteram emendatum sifterem, adhibitis etiam nostri locis quæ a Tzetze prolata sunt, ex MS. alio certe et nonnunquam meliore. Quam unicam posui quasi ex Stobæo emendationem, ver. 75. Conradi Gesneri ingenio potius tribuendam reor. V. p. 2. n. (1). Sed cum verissima sit, non magni interest (2).

Ex-

(2) Re accuratius paulo investigata, non dubito loca omnia nostri, quæ in editionibus Stobæi post primam leguntur, a Conrado Gesnero interpolata fuisse. Simile quid observavit Fabricius *Bibl. Gr. VIII.* p. 666. de locis *Simplicii, Gregorii Theologi, Pauli Silentarii, Agathia, et Agapeti*. “ Nam ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobæus sua selegit, textit nomina, exploratum est, nullum horum a Stobæo testem citatum esse, verum loca illa ab alia manu, ut Agapeti ab editore Gesnero, accessisse.” Equidem *loca illa omnia* (non solum Agapeti) a Gesnero inserta credo; ut et *Hymnos Proeli* duo, p. 389, 390. et ex *Orphicis*, qui vocantur, quinque, *ibid.* et p. 100. tum etiam plures versus ex barbaro illo scriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus est. Ex vero scilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conservavit Stobæus, p. 434. 496.— Utinam exoriatur aliquis, qui genuinum nobis Stobæum ex Codd. MSS. emendatum donet, aut saltem *Eclogas Physicas et Ethicas*, quæ a Cantero ex codice mutilo et mendoso editæ sunt. Quantum in his suppleri et emendari possit, ex MSS. Augustano et Leidensi, præclarum specimen dedit Scriptor Anonymus

vi P R Æ F A T I O.

Exhausto hoc ex Codd. MSS. auxilio, cum plurima et gravissima adhuc restarent vitia, ad ea tollenda conjectura sola utendum erat. Provinciam autem hanc, lubricam sane at necessariam, ita administravi, ut eas doctorum virorum conjecturas, quæ certæ videbantur, id est, in quibus neque de vitio nec de remedio dubitare poteram, in textum admiserim, priore lectione in notis deposita; cæteras minus certas, in quibus scilicet aut de vitio aut de remedio dubitabatur, in notis memorare satis habuerim; nonnullas plane ineptas, quales etiam primariis disciplinæ nostræ hominibus aliquando excidere solent, silentio præterierim. Meas autem ipsius conjecturas in textum nunquam intuli, cum de illarum veritate ab aliis judicari maluerim; quod quidem futurum erat, etiam si non maluiffem.

Restat ut de ætate nostri auctoris paucis agam; nam de ipso quod dicam nihil prorsus habeo. Unicus autem exstat locus, ut in n. ad ver. 70. innui, ex quo de ætate ejus conjecturam aliquam saltem facere possumus. Is est ver. 73-4.

in Miscell. Observ. vol. VII. p. 181—196. ex quo hic tantum notare juvat, versum integrum, et ad sensum apprime necessarium, *Hymno Cleanthis* restitui posse, post ver. 17. Πλην ὅποσα εἰζῆσαι κακοὶ σφετεριστῶν ἀνοιαῖς. Sic enim pergit MS.

ΑΛΛΑ ΣΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΑ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ ΑΡΤΙΑ ΘΕΙΝΑΙ,
Καὶ ΚΟΣΜΕΙΝ τὰ ἀκόσμη. κ. τ. λ.

Καὶ

Και κεν ὁ μὲν κονιαισιν ὑπ' αορι κράτος απευθης [f. αμερθεις]

Λευσαλεω θανατω διος φως εκελευσθαι.

Hinc vero, ut mihi quidem videtur, verisimile fit, auctorem nostrum iis temporibus scripsisse, quibus Magia, velut crimen capitale, gladio vindicaretur. Hoc autem nulla lege fancitum invenio ante imperium CONSTANTII. Tum demum, invalescente Christianismo, A^o. scilicet C. 357, Constantii prodiit edictum de *Magis*, &c. *supplicio capitis feriendis* (3). Sub Magiæ autem nomine damnabantur *Aruspicinæ*, *Vaticinia*, et artes omnes *Mathematicæ* vulgo dictæ; tum etiam *Theurgia* illa mystica, quam præcipue excolendam susceperant Philosophi, qui a Plotino usque sapientiæ Platoniciæ fæcibus se ingurgitaverunt (4).

(3) V. Cod. Theod. IX. Tit. XVIII. 5. Constantio A. IX. & Juliano C. Confl. “*Supplicio capitis ferietur, gladio ultore prostratus, quicumque iussis nostris obsequium denegaverit.*” Deinde recensentur, in quos lex lata est, “*Cbaldæi et Magi, et cæteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.*” Hi omnes uno verbo γοντες tunc temporis Græce vocabantur.

(4) V. Eunapium in *Vit. Philos.* et speciatim in vitis *Maximi et Chrysanthii*. Et Maximus quidem, *vir ingenti nomine doctrinarum* (ut a Marcellino vocatur. l. XXIX. c. 1.) Juliani Imp. olim præceptor et familiaris, vetitam hanc circa res divinas περιεργίαν morte luit, sub Valente correptus, ob oraculum quoddam sciscitantibus expositum, et *capite truncatus*. Marcell. l. c. Eunap. v. Maximi. Quid igitur? (quoniam conjecturis agendum est) quid si ponamus auctorem nostrum ad hanc ipsam Maximi hujus eadem tum recentem respexisse, et proinde sub Valente floruisse? Nihil certe video, quod conjecturæ huic multum adversari possit; non pauca, quæ auxiliantur.

Posito igitur (non dicam demonstrato) Scriptorem hunc in sæculo, quod legem illam Constantii infecutum est, vixisse, facillimum erit difficultates nonnullas, quæ ex ulla alia hypothesi mihi vix solubiles videntur, explicare. Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud nostrum invenimus, quorum ne nomina quidem ab antiquioribus de hac materia scriptoribus, Theophrasto scilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur (5). Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen suum operi nusquam inscripserit, sed etiam ab omnibus rebus, quæ indicium sui facere possent, prudens, ut videtur, abstinerit (6); cur denique libelli exemplaria tam
 pauca,

(5) Has lapidum virtutes, quæ vocantur, sive potestates, universas a Theophrasto aut ignoratas aut neglectas fuisse constat. Nonnullæ a Dioscoride *περι ἕλ. ιατρ.* L. V. et a Galeno, *περι ἁπ. φαρμ.* L. IX. recensentur, præcipue medicæ; plurimæ omnis generis a Plinio. N. H. L. XXXVII. qui etiam quæcunque in hoc libello leguntur non omiffurus videtur, si ei alicunde innotuissent.

(6) Turbæ illæ sub Valente, quæ Maximo funestæ fuerunt [V. supra. n. (4)] copiose satis enarrantur ab Amm. Marcell. L. XXIX. Primorum reorum crimen erat *nomen imperaturi post Valentem detestandis præfagiis didicisse*. Procedente quæstione, inquit Zosimus. L. IV. P. 743. *προς οργην ἀμύλην ὁ βασιλεὺς ἀναστάς ὑποπλῶς εἶχε πρὸς ἀπαλλαγῆς τῆς ἐπι φιλοσοφίᾳ διαδοχῆς, ἢ ἀλλῶς λόγοις ἐπιθεραμμένους*. Interficiabantur igitur, præter *Maximum*, ἢ ἐκ Φρυγίας ἸΔΑΡΙΟΣ ὃς δὴ χερσημον *τινα λόγον εἰς το σαφιστερον ἐξημενευσας*; καὶ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ *ἐπι τέλω*; καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ὁ Λυδός; καὶ ὁ ἐκ Καρίας ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ. *ἦσαν δὲ ἔτσι παν-*

pauca, quasi furtim, distributa fuerint, ut non mirandum sit, eum vel per octo sæcula latuisse, vel tandem in Tzetis manus sine ulla scriptoris sui memoria devenisse (7). Quod vero ad internos scrip-

τες εις αικρον παιδειας ελληθολεις, και φθορα μαλλον η ψηφη δικαια κατακριθεντες. Id. p. 744. Paulo aliter de *Hilario* Suidas in v. *κατα παιδειαν* μεν ην αυτη ε γνωριμος. κοινωρει δε αυτη θεος εδοκει της τε μελλοδος προγωγσεως. ωστε η μαντις αριστος. Et de *Patricio* sic, in v. *ος της απο των φαινομενων η παραλρεχοντων σημειων τεκμαρσεως ακριβης ην εξεταστης*. Scilicet, cum Philosophi Magiæ operam darent, non mirum est Magos pro Philosophis habitos. Incendium idem sub Valente Libanium pene corripuit [de vit. sua. p. 56.] qui etiam ob Magiæ crimen sæpe alias periclitatus est. [ibid. p. 57. 17. 34-5.] Post multorum, *ut pecudum, ubique trucidationem* (inquit Marcellinus. l. c.) deinde *congesti innumeri codices, et acervi voluminum multi, sub conspectu iudicum concremati sunt, ex domibus eruti variis, ut illiciti, ad leniendam cæsurum invidiam*. Scæpius autem accidit, ut, *signatis reorum domibus*, immitterentur, *qui inter scrutinia supellectilis poenis addicti incantamenta quedam anilia vel ludibriosa subderent amatoria, ad insontium perniciem concinnata; quibus in iudicio recitatis, ubi non lex, non religio, non æquitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contactu delicto, promiscue juvenes alique, membris omnibus capti, ad supplicia fellis gestoriis ducebantur*. INDE FACTUM EST PER ORIENTALES PROVINCIAS, UT OMNES, METU SIMILIMUM, EXURERENT LIBRARIA OMNIA: TANTUS UNIVERSOS INVASERAT TERROR.

(7) Michael Psellus, qui centum annis ante Tzetzen vixit, et libellum scripsit *de Lapidibus* qui hodie exstat, nihil habet quod ex nostro certe derivatum dicere possimus. Tzetzes tandem sæculo duodecimo (non *solus*, ut dixi in n. (1) p. 3. sed) fortasse *primus* poema hoc sub titulo Orphei citavit; nam auctorem Epitomes (de qua V. ADDENDA) ante Tzetzen vixisse non est cur credamus. Scriptorem autem nostrum in Tzetis manus *αναγνωμον* venisse, et proinde Orphei nomine ab eo donatum fuisse, idcirco verissimum puto, quia video

Σ Π Ρ Æ Φ Α Τ Ι Ο.

scriptionis characteras attinet, difficile dictu quantum lucis et energiæ præmio accedet, si supponamus auctorem id agere, ut mirabiles philosophiæ theurgicæ potestates extollat, et simul queratur de nova illa religione quæ his *deorum donis*

plures alios tractatus, quorum ne tituli quidem ab auctoribus vetustioribus memorantur, ab eodem, velut Orphei, fidenter laudari, tam in Chiliafi, quam in Commentariis ad Hæfiodum et Lycophronem, quos etiam unius Joannis Tzetis opera fuisse constat. [V. Fabric. Bibl. Gr. X. 245. seq.] Hic scilicet non solum vetustissimi vatis librum hunc ΔΙΘΙΚΑ inscriptum, sed etiam ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, et ΔΩΔΕΚΗΘΡΙΑΔΑΣ, et ΓΕΩΡΤΙΑΝ, ad manum habuit; cum aliorum plures vericulos ex variis locis citaverit, et τὰς ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ quasi τὰς Hæfiodi 'ΗΜΕΡΑΙΣ in toto opere præferendas extulerit. *Comment. ad Hæfiod. 'ΗΜ. princip.* Rem vero sic se habuisse suspicor. Incidit forte Tzetes in librum omnia hæc poemata simul continentem; in quo libro cum primum locum occuparent ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. v. g. quæ, utpote Musæo inscriptæ, ad Orphea auctorem pro more referendæ viderentur, ipse prophanter nimis et incaute cætera etiam in eodem libro poemata Orptheo tribuenda existimavit. Nam, ut infra monui, p. 6. n. (2) incredibile est quenquam, nisi ex tali errore, poema hoc περι λιθων Orptheo tribuere potuisse; et poema ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΤΙΑΣ, ex quo, velut Orphei, multos versus protulit Tzetes, fatis jam constat non aliud fuisse ab illo, quod vulgatum est a doctissimo Fabricio in Bibl. Gr. VIII. sub vero ejus titulo, ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΧΩΝ. V. Wesseling. *Probab. c. 17.* Quam parum autem in his rebus Tzetes viderit, nihil attinet dicere; quam pronus vero in errorem fuerit, præsertim de scriptis sub Orphei nomine, ipse clarum documentum dedit in *Prolegom. ad Lycoph.* ubi, postquam Orphea inter Hymnorum scriptores memoravit, subjicit, γραφῆι γὰρ ὁ Ὀρφεύς, χωρὶς τῶν ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΩΝ, καὶ ΕΠΩΔΙΚΩΝ, καὶ ΜΑΓΙΚΩΝ, καὶ τῶν ἑτεῶν, καὶ ἕμνης ἐκ Διῶ, καὶ τῶν λοιπῶν, ἕτω Ζεὺς παρὰ τοὺς γενεῶ. κ. τ. λ. Qui talem scriptorum farraginem, velut Orphei, amplexus fuerit, cum omni iudicandi facultate caruisse manifestum est,

mortales intercluderet (8). Oratio autem, sicut a Græcismo vetere et sincero in tantum defleçit, ut facile satis credamus eam ab homine Afiano post tempora Constantii profectam fuisse, ita nitidior est, et luminibus poeticis magis distincta, quam ut ætati multo feriori imputari possit. Ex his igitur omnibus simul perpensis; ex materia, et forma, et fatis, et consilio, et stylo hujus poe-

(8) V. ver. 22—53, in quibus nihil fere invenias, quod non per scientias magicas & theurgicas fieri posse vulgo credebatur. Cum vero Christianismus jam dominans, auxilio legum scientias has coerceret et tolleret, non certe incredibile est Poetam, religionis veteris cultorem, querela tali usurum fuisse, ver. 67—81.

Ουδὲ τις οἷδε θεοὺς οὐπιζόμεν ἀθανάτοισι·

Ἐκ δ' οἷγε ποτοίων τε καὶ ἀνδρῶν πλάσαν ἐσθλήν

(A δειλοὶ) σοφίην, Ἐξίτηνον ὑβριζόντες. κ. τ. λ.

ΘΕΟΙΣ scilicet ΟΠΙΖΕΜΕΝ, vel ΘΕΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ, Ethnicorum, secundum ipsos, proprium erat; Christiani ἀσεβεις, ἀθεοι, audiebant. Sic Eunapius, *Vit. Maxim.* p. 89. de Juliano. πάντας μὲν λαθάνων ὅτι ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΘΕΟΥΣ. et p. 107. de Festo. ὃ δὲ παρήλθε μὲν εἰς τοὺς Νεμεσίων ἱερὸν καὶ τοὶ γὰρ οὐδεπότε φησας ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ ΘΕΟΥΣ, ἀλλ' ἔς ἐκολλασεν ἀπάντας ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ἀνηρκῶς. Hic autem Festus (ut id obiter moneam) Maximum capite truncari fecit, de quo supra n. (4). ΣΟΦΙΑ porro hic eadem est cum *Philosophia* illa, super quam Julianum sic compellat Mamertinus in *Gratiarum actione.* c. XXIII. “*Tu PHILOSOPHIAM paulo ante suspectam, ac nudum spoliatam honoribus, sed ACUSATAM AC REAM, non modo JUDICIIS LIBERASTI, sed amictam purpura, auro gemmisque redimitam, in regali solio collocasti. Susplicere jam in cælum licet, et securis contemplari astra luminibus, &c.*” Similia habet Libanius de *Vit. sua.* p. 40, 41. et in *Epitaph. in Julian.* p. 291. Constantii enim lex, supra memorata, n. (3), Juliano impetrante irrita jacuit; mox autem sub Valente acerbis intendebatur. V. n. (6).

matris;

matis; mihi saltem verisimile videtur, auctorem ejus neque ante Constantium, nec multo post Valentem, vixisse. Judicet Lector eruditus (9).

(9) Rem non omnino *απροδιουσον* me facturum arbitror, si eidem judicio hic sistam conjecturas nonnullas, quæ mihi inter scribendum subnatæ sunt, de ætate alterius poematis Græci anonymi, quod falsò, ut opinor, MANETHONI tributum est.

Libri istius scriptorem *antiquitatem mentium fuisse* olim conjecit Lucas Holstenius, *ex stylo et numeris*, ut ipse ait. *Præf. Gronov.* ad Manethonem. Hanc autem viri doctissimi suspicionem non sine irrisu reprobans Gronovius, Manethonem quendam Ægyptium, bona fide usum, Apotelesmatica hæc sua regi Ptolemæo, et quidem Philadelpho, inscripssisse statuit. *Ibid.* nec quenquam ex recentioribus me vidisse memini, qui sententiæ Gronovianæ adversatus fuerit. Hic igitur nonnulla in medium proferam, quæ me impulerunt ut crederem, poema hoc, Manethonis nomen falsò præferens, sub imperio Romano, et quidem ad occasum properante, literis mandatum fuisse.

De *stylo et numeris*, ex quibus folis conjecturam suam duxisse videtur Holstenius, nihil dicam, nisi quod certissimum est et hunc et illos a sæculi Ptolemæorum consuetudine quam longissime abhorrere. Ea potius breviter persequar, quæ auctorem *rerum* multo recentiorum notitiam habuisse testantur.

In Lib. I. ver. 104.

Ἡελίος δ' Ὑπιάτων [εἰς]. Gronovius reddit. Sol *principem* [facit]. Noloit scilicet hominem Ægyptium, sub Ptolemæo Philadelpho, de magistratibus Romanis familiariter loqui. Mihi vero non liquet vocem *ὑπιάτων*, substantive positam, de alio quam *consule* intelligi posse.

Lib. IV. ver. 66. de Venere dicitur.

Φράζει τοι βίβλην βαθυχρημόνα, ΧΕΙΛΙΑΔΑΣ τε ΑΡΧΑΣ.—Reddit Gronovius. *Millenaria Imperia*. quæ qualia sint prorsus nescio. Proclive erat reddere. *tribunatus militum*. Nam qui Romanis *tribunus militum*, a Græcis *Χιλιαρχος* vocabatur. Imperium autem aliud ejusdem nominis, aut militare aut civile, sive apud Græcos sive apud Ægyptios, extitisse nemo, opinor, tradidit. Nisi forte contendat aliquis

quis auctorem respexisse ad illum Perfarum et Macedonum Χιλιάρχον, de quo Diod. Sic. XVIII. 48.

Lib. IV. ver. 600.

Εξ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ βασιλίδος ἡμισυ δαλοι. Gronovius vertit—*ex liberta regia femiservi*.—quasi scriptum esset *εξ απελευθερης*. Sed *απελευθεριαν*, opinor, verti debet—*libertinitas*, i. e. *status libertinus*. Notum est libertinos homines, in Romanorum politia, tenuisse statum inter ingenuitatem et servitutem medium, ita ut etiam principum liberti ἡμισυ δαλοι vocari possent. An talis hominum ordo in ulla alia politia extiterit, mihi nondum exploratum est.

Lib. II. ver. 263.

Ἄλλοι δ' αὖτε πελοπλαῖ ΑΠΑΓΓΕΛΕΕΣ βασιλῆων,
Πιστῆν τ' ἀμφὶ δικαιοσὶν θεμιστοπολῶν ὑπ' ἀνακλῶν
Ἰσχυροσιν, κεννοσφάτεσσιν ἠνθρονόλοσιν.

Ex hac descriptione satis patet meros principum *nuntios*, vel *cursores*, non intelligi. Mihi igitur suspicio est, auctorem loqui de iis hominibus, qui, sub imperatoribus Romanis, Latine *Agentes in rebus*, Græce *Ἀγγελιαφοροί* vocabantur. V. Valesii notam ad Am. Marcellin. L. XV. c. 3. Firmicus certe, qui sub Constantino scripsit, cum *Procuratoribus* et *Rationalibus* conjungit eos *quibus nuntiandi potestas conceditur*. Mathes. L. III. c. 4.

Lib. IV. ver. 561.

Ἔσται ΜΙΣΕΛΛΑΗΝ γενεβλή, τιμῆν τε θεοισιν
Ουχι γεμων. κ. τ. λ.

Manifestum est sectam aliquam hic designari; aut Judæam, aut, ut ego quidem existimè, Christianam. Quibus aliis simul contigerit, ut exprobrarentur quasi *Hellenas odissent & Deos contempnerent*, nusquam video. Ex his autem alterum vulgarissimum fuisse Christianorum opprobrium dixi supra. n. (8); de altero nunc observandum est, nomen *Hellenis*, postquam invaluit Christianismus, non tam sæpe *gentem* alicujus hominis quam *religionem* ejus designare. Omnes a Christianismo alieni Ἑλληνας vocabantur. Luculentum exemplum est ap. Theophylact. Hist. V. 14. p. 232. Ed. Venet. ubi *Chusroes*, rex *Perfarum*, de uxore Sira et seipso sic loquitur. *επειδὴ ἡ Σίρα Χριστιανὴ ἐστίν, καὶ γὰρ ἙΛΛΗΝ*. Christianos igitur iis temporibus *μισελλήνας*, i. e. *ethnicorum*, seu *gentilium, osiores*, proprie appellatos fuisse nemo dubitet. Sed neque in reliqua descriptione aliquid inveniatur, quod non iisdem ab inimicis

inimicis suis sæpius objectatum est. Quod si quis tamen hæc omnia a vero Manethone de Judæis Alexandrinis dicta intelligere malit, non omnino repugnem, modo ille ostendat cætera etiam, quæ superius notavi, ab eodem proficisci potuisse.

Atque hæc hæctenus de toto illo poemate quod Manethonis dicitur. Quibus adjiciam, me vehementer suspicari libros duos, primum et quintum, qui soli Manethonis personam præferunt, ab alia et recentiore manu esse quam reliqui quatuor sunt. Hanc autem mihi suspicionem imprimis movit scriptiois genus, si quid video, omnino diversum. In quatuor enim illis libris, II, III, IV, & VI, oratio, pro ætate scriptoris, satis pura est, aliquando etiam nitida; versificatio proba, contra receptas prosodiæ leges raro peccans, ita ut ipsa illa peccata librario vel interpolatori potius quam auctori imputanda videantur; ordo rerum, ut in partibus operis mutili, lucidus, et ab ipso auctore plerumque explicatus. In duobus contra libris, I, & V, oratio plerumque pinguis et scabra est, non raro barbara; peccata in metrum frequentia, et enormia; ordo plane nullus. Quin etiam in libris I, & V, singulari sane licentia, inter versus heroicos elegiaci crebro inferuntur; in reliquis quatuor libris ne unus quidem occurrit versus elegiacus. Istorum porro librorum utrique præfigitur putida ad regem Ptolemæum, ex persona Ægyptii cujusdam, allocutio; in cæteris nulla usquam Ptolemæi mentio, nihil quod auctorem Ægyptium fuisse suadeat. Plura denique Apotelesmata, quæ in hac operis parte, suo loco, secundum certam seriem, posita sunt, in libro I, extra ordinem leguntur, iisdem pene versibus expressa. Confer lib. I. ver. 308—338 cum lib. IV. ver. 50-1. 395—413. 481—490. et agnosces, opinor, hæc omnia ab eodem auctore in eodem opere poni non potuisse; agnosces etiam, nisi fallor, libri I, auctorem plagii crimine manifesto convinci.

POSTSCRIPTUM.

CUM præfationem hanc Typographo jam traditurus essem, in manus meas tandem venit exemplar Orphei Gesneriani, quod mihi legaverat vir amicissimus, et omnibus qui has literas colunt desideratissimus, SAMUEL MUSGRAVE. In ejus exemplaris marginibus reperi (omnino præter spem meam) complures τε παραρτιæ ad hoc poema conjecturas; de quibus ne plura dicam obstat inprimis, quod cum meis tam crebro consentiunt. Ex notula etiam ad ver. 292. didici (quod profecto me fugerat) KOENIUM, V. Cl. nonnulla nostri loca tractavisse in commentario eruditissimo ad *Gregorium de Dialectis*. Hic igitur utriusque, tam KOENII quam MUSGRAVII, conjecturas simul subjiciam; mihi ipsi serio gratulaturus, si quantum de inventionis gloriola amisisse videar, tantum roboris et firmitatis suspicionibus meis ex conspirante talium virorum judicio accessisse existimetur.

P. 5. n. (3) *Θειοδάμας* quis fuerit, omnino incertum est. Loca enim, quæ Gesnerus tanquam ad eum pertinentia citat, non ad eum pertinent, sed ad Helenum Priami filium. Apollodorus tamen Helenum inter Hecubæ filios recenset; Auctor *Διθικων* Abarbareæ natum vocat. *MUSG.*

P. 6. Orpheus tempore Argonauticæ expeditionis, ipso teste, ætate aliquantulum provectus erat. Vid. *Argonaut.* v. 98—103. deinde autem. v. 107. Quamobrem non est credibile auctorem *Διθικων* in eodem poemate, ubi belli Trojani finem memorat, ejus personam induere voluisse.

Hoc autem argumentum multo fortius erit, si Virgilio credimus, qui Orpheum juvenem periisse tradit.

—juvenem sparere per agros.

Æschyli tempore non credebatur Orpheus Belli Trojani tempora superasse, ut colligo ex *Agamem.* v. 1639. *MUSG.*

Ver. 39. ΤΡΟΦΙΗΝ ἌΛ'. *MUSG.*

62. ΠΡΕΣΒΥ ΔΑΗΜΟΣΥΝΗΣ. *MUSG.*

70. Ωλιφο δ' Ὀ πρῶτοις ΠΕΠΟΘΗΜΕΝΟΣ ἡμιθεοισιν
ΕΡΤΟΥ δ' ΑΡΓΑΛΕΟΥ και ΑΠΕΧΘΕΟΣ ΕΙΚΟΝΑ πᾶσιν
Δωκεν, ἐπωνυμίην ὍΙΣ ΔΗ τεύξασι μαγοιο. *MUSG.*

73. κρᾶλος ΑΜΕΡΘΕΙΣ. *MUSG.*

77. φυγεῖν ΑΚεσιμβροτον. *MUSG.*

78. θαυμαζοιτο. *MUSG.*

84. διζημαι. *MUSG.*

107. τειως. *MUSG.*

148. ΑΠΟ θηρος. *MUSG.*

149. ἐνιπληξας. *MUSG.*

155. Ερχομ' ες ακρωρειαν. *MUSG.* et *KOEN.* p. 73.

176. ΕΚ φλογας. *MUSG.*

182. παλαιγενεις. V. *Plutarch.* in *Numa.* p. 120. Ed. *Steph.*
MUSG.

209. ἐν διναις κυανοχαιτειων. *MUSG.*

266. Και ὁι καρφαλας νεφελαι κορεσθσιν αμυρας.

Ἡδε και αυχηρησιν αγοις π. ο. α. *KOEN.* p. 35.

282. δακρυοισι. *MUSG.*

- Ver. 292. Εἶδος δε σφι λιθων ΑΛΛΩΝ· Ὅ μιν ΕΙΤΕ νοησεις,
 Κρυσαλλος ΚΕΝ ΕΗΝ.—ΚΟΕΝ. p. 100.
297. —ΡΕΖΕΙΝ ερμυδεΑΣ αυλικα φωλιας. MusG.
301. Τολμα δ' αθανατες και ενηϊ μελισσεσθαι
 . ΜΑΓΝΗΣΣΑΙ· ΤΗΝΔ' ἐξοχ' ΕΦΙΛΑΤΟ Θυριος Αρης. MusG.
 Infinitivum μελισσεσθαι a τολμα pendere vidit ΚΟΕ-
 NIUS. p. 109.
304. αγανοφερα. MusG.
306. —ποτι σφελερον δεμας ΑΙΠΕΙ. MusG.
347. πιθοιτο. MusG.
350. Πριμιδης ΠΑΡΙΣ. ΚΟΕΝ. p. 125.
362. Και ΣΕΜΝΟΥΘ' αδιαντον. MusG.
365. ὡς ΔΙΠΑΡΟΙΣΙΝ α. MusG.
375. τεληωλι. V. Argonaut. 437 et 1347. MusG.
385. ΕΠΙΕΤΑ γαρ δη σαμπαν ὑπὸ τρομοσιν ΕΟΙΚΑΣ. MusG.
388. Πριμιδαο. MusG. et ΚΟΕΝ. p. 124.
389. οιχεσθαι, vel ερχεσθαι. MusG.
408. καρτος. MusG.
439. ερυξαι, vel ερυκειν. MusG.
445. Τον μιν ΕΤΙ ΔΥΣΣΩΝΘ' ἘΝΟΣ ε λαθεν.—
 vel, pro ετι λυσπωνθ', ετ' οιμωζονθ'—
 vel ετ' οιδανονθ'—vel ετ' ωμ' αλγυνθ'—
 vel, si in activo legatur, ετ' ελυσπωνθ'. MusG.
480. αναϊσσοια. MusG.
499. οπλον. MusG.
503. Στρομενη. MusG.
510. τελευλαι. MusG.
536. Τορτονα γαρ ΠΕΡΕΗΙ δρ. MusG.
541. Αιση ΔΑΙΝΕΗΙ. MusG.
560. σφισιν. MusG.
561. αυραι. MusG.
596. ΠΥΡΙ σμυχεσα. MusG.
613. λεοποδεση. MusG.
619. δυνησαι. MusG.
624. ΕΙ ΖΕΥΣ ε ΤΟΙΟΝΤΕ βιωσαμεν ΑΡΗΣΟΙΤΟ.
 vel, contrario sensu, αρησαιτο.
 vel ΟΙΖΥΣ τ'. MusG.

- Ver. 625. — ὄττι κεν ἀνίψ. Musg.
 632. ὄσιος. Musg.
 636. Οὐ μὲν τοι ΠΑΝ τοῦδε Γ' ἔσ' ἴστ. Musg.
 693. σπειδοῖας. Musg.
 701. ἀρσύναι. Musg.
 709. ἀφυστοιο. Musg.
 712. Ἐν δὲ μέθυ. Musg.
 756. — ἐμοί Π.
 ΕΣΠΟΜΕΝΟΕ τοῦδε πωλὶα Μ' ἀμνηχανα. Musg.

211.0

211.0

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

DE LAPIDIBUS,

Poëma ORPHEO a quibusdam adscriptum.

A

ΕΙΣ ΤΟ ΒΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ ΟΡΦΕΩΣ

Π Ε Ρ Ι (¹) Λ Ι Θ Ω ΝΤΗΘΘΕΣΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (²)

ΘΕΙΟΔΑΜΑΝΤΙ τῷ Πριάμῳ συνήνησεν Ὀρφεὺς με-
 τα τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς θύσιαν Ἥλιε, ἣν ετε-
 λει κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχομενός· καὶ αὐτῷ τῆς νενο-
 μισμένης

(1) Λιθίων nomine laudant passim Proclus, Stobæus, Tzetzes. Gemmas porto, Θυμαράδα et ἀραμάδα sacrificiis adhibita, fuisse partem mysteriorum, indicavimus ad Arg. 310: itaque non mirum est libellum hunc delituisse ad ea fere tempora, quibus mysteria, a Christianis detecta et vulgata, mysteria esse desierunt. Etiam hoc in limine libelli observasse profuerit, ut solis, lunæque admirabiles effectus et phænomena dederunt occasionem suspicandi credendique deinde similia de cæteris corporibus cælestibus: sic magnetis, crystalli, forte et electri, qualitates, facilitatem certe præbuerunt persuadendi imperitis illarum quædam miracula. GESNER. Velim indicasset Gesnerus loca Procli, in quibus hoc poema laudatur. Ne unum quidem notatum invenio, in *Indice scriptorum a Proclo memoratorum*, ap. Fabricium. *Bibl. Gr. VIII. p. 535—552.* Et Proclus ipse non nisi quinto post C. N. sæculo vixit. Eiusdem fere ætatis Stobæus, uti hodie legitur, præcæmium hujus operis sub Orphæi nomine ter laudat; sed omnia ea loca in editione primâ Trincavelli omnino desunt; nec reperiuntur in Cod. MS. Stobæi ap. Coll. Nov. Oxon. ut me nuper certiozem fecit amicus, qui rogatu meo codicem ipsum excussit; adeo ut vix dubitem ea primitus a *Conrado Gesnero* interpolata fuisse, qui pessimo, ut mihi videtur, consilio *corollaria quædam ex Græcis libris collecta, tum carmine tum prosa,*
 Stobæo

IN SEQUENS POEMA ORPHEI
DE LAPIDIBUS
ARGUMENTUM DEMETRII MOSCHI.

THEODAMANTI, Priami filio, obviam venit Orpheus, cum familiaribus aliquibus ad sacrificium, quod singulis annis Soli peragebat, in montem ascendens, eique instituti
annui

Stobæo a se edito *passim adjunxit*. V. Præf. ad Edit. 3. ap. Tig. 1559. Solum igitur in hac materiâ testem habemus Joannem Tzetzen, qui, sæculo demum duodecimo, poema hoc sub titulo *Orphei Λιθων* sæpius citavit; cujus quidem auctoritas in re tali quantum valeat facile judicabunt homines eruditi.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moschus vel Moschi, Grammaticus, hæc, quam dedit, libelli *ὑποθεσις*, s. argumentum utile subsidium est intelligendæ illius œconomix. Lectores novi hic monendi sunt, ut meminerint, Theodamantem enarrare Orpheo virtutes gemmarum tum ceteras, tum præsertim contra noxam serpentum, ut subinde respiciat ad casum et periculum Orphei juvenis a serpente, quem hac ipsa remedium commemoratione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Cæterum ipsum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, usu, plane non attingimus, ne quidem quatenus a Theophrasto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiæ opem expertum est, et forte adhuc desiderat. Ut Poetam tractamus scriptorem, sicut nobis videtur, in hoc argumento vel maxime poetam, et nostros juvenes ad poeticæ præsertim descriptionis, et velut picturæ, laudem excitare et juvare conamur.

μισμενης ταύτης ετησιας θυσιας την αιτιαν αφηγείται, λε-
γων ὑπο δρακόνιος αυτον παιδα οντα ποτε αναιρεθηναι κιν-
δυνευοντα, καλαφυγειν εις το εκει πε πλησιον ιερον τε
Ἡλια. Ὑφ' ε και σωθεντα ὡς ὁ πατήρ περιεποησατο,
της τε παιδος σωτηριας καθ' ετος ηγεν Ἡλιω θυμαλα.
Μετασαντος δε εκεινσ των εντευθεν, αυτος Ορφευσ αντι-
τε πατήρ της τοιαυτης θυσιας καθισταται διαδοχος· ἦν
νυν αφοσιμενος ανεισι, συμπαραλαβων και Θειοδαμαντα.
ετος δε καθ' ὁδον τῷ ποιητῇ περι δυναμεως τε λιθων και
χρησεως διεξερχεται, οτινεις αυτων χρησιμοι προς των
θυοντων κρατεμενοι, ὅπως αυτοις τα των ευχων εξα-
νυοιτο, και ὁι προς τας ισοβολσ των δηξεων θεραπειασ.
Ὅθεν, οίμαι, και Νικανδρος ὁ Κολοφωνιος ὑσερον ὀρμηθεισ
συνεγραψε τα θηριακα.

Ιστεον

Sed et hoc poeticum est in hoc libello, quod arte quadam intexitur
multum de historia, nominatim pluscula de familia Laomedontis, et re-
gum Troiæ, dissentientia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare
lectores possint, in tabella genealogica et subjectis illi annotationibus
eam declaravi, ad quam respicere jubeo, si quis in personis illis hæreat.

LAOMEDON

HICETÆON	LAMPUS	BUCOLION	PRIAMUS	HESIONE ex Telamo- ne Ajacis mater
MELANIPPUS (1)	DOLON	EUPHORBUS (2)		
HECTOR	CASSANDRA	PARIS	THEIODAMAS (3)	HELENUS

(1) Melanippus ver. 431, ανεισιος Theodamantis: Hectoris et Do-
ionis Ιλ. Ο, 554. Add. Οδ. Ο, 576. Priamo filium dat Melanippum
Apollod. 3. ΙΙ. 5. GESNER. Error Gesneri, quod ad Theodaman-
tem attinet, infra monstrabitur ad n. 3. Quinetiam nomen *Dolonis* hic,
vitiō

annui sacrificii causam explicat, dicens: sibi, cum adhuc puer esset, maximum aliquando periculum imminuisse a dracone quodam, et parum abfuisse quin ab eo interfectus fuerit; se autem confugisse ad haud longe inde distantem aram Solis. Cujus ope, cum liberatum se pater intellexisset, singulis annis ob filium servatum Soli sacra ad illam aram fecit. Cum autem pater ejus ex hac vita migrasset, ipse Orpheus patri in peragendo hoc sacro succedit: quod et nunc soluturus, in montem ascendit, abducens secum Theodamantem. Hic vero in itinere de viribus lapidum eorumque usu sermonem facit, quorum quidam sacra facientibus, si illos secum habeant, hoc conferunt, ut votis fruantur, quidam vero contra venenatos morsus medelam afferunt. Unde, arbitror, etiam Nicander Colophonius motus, postea Theriaca composuit.

vitio memoriae, pro *Dolops* positum suspicor. V. loc. cit. Il. O. 554. 576. (Citatio Od. O. 576. facta est, opinor, per errorem typographi.) Quod si verum est, cum neque *Lampus* nec *Dolops* in hoc poemate usquam memoretur, utriusque nomen ex tabellâ genealogicâ recidi potest.

(2) Euphorbus (quem Homerus semper Panthoi et Phrontidis facit filium) Βηκολιδης nostro est, ver. 457. Tzetz. 13, 574.

Ευφορβος ὄραιοτάτος ἢ τις τῶν Τρωῶν γενεῶν,

τίος Πανθα καὶ Φροντιδός, ὡς Ὀμηρος μὲν λέγει (Il. P. 40.)

Ὀρφεὺς δὲ (λέγει) Βηκολίωνος, καὶ τῆς Ἀβαρβάρης. De eadem re idem 1. 228. Ὀρφεὺς δ' Ἀβαρβάρην δὲ καὶ Βηκολιδὴν λέγει. Abarbarea igitur aut duarum mulierum nomen, aut una eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rursus Il. Z. 21 de Æsepo et Pedaso, ἕς ποτε νυμφῆ

Νηὶς Ἀβαρβάρην τεκ' ἀμύμονι Βηκολίωνι.

Βηκολίων δ' ἢ υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομεδόντος. κ. τ. λ. GESNER. V. infra not. ad ver. 455.

(3) Theodamas vel Theiodamas, ver. 765. Abarbareæ F. ver. 455. Frater Hectoris, ver. 681, et Cassandrae, ver. 757. Dolonem *Δεραποντα* suum vocat, ver. 680. De hoc etiam Il. K. 390 seqq. GESNER.

Ιστέον δε, ὡς δύο τινα προοίμια τε παρόντος προτι-
 θεται ποιημάτων εν μεν τῷ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν
 καὶ σοφίαν ἀπάσαν ἐξυμῶν, καὶ τὰς παλαιῶν ἡρώων,
 καὶ αὐτὴν γενομένης ἐνδοξῆς, καὶ ἰσοθεῆς νομισθεντας, ὧν
 καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσεῖρηκεν· εν ταυτῷ δε καὶ
 τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθονῶς ἐχόντων πρὸς τὰς
 τὴν ἀρετὴν διακοντας, καὶ ταῖσι αἰεὶ φιλαπεχθμονῶς
 ἐπικειμένων. Εν Δαίερῳ δε ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θεοδα-
 μαντα γίνεται διάλογος.

(2) Mirum forte videatur Gesnerum V. Cl. obscuro huic grammat-
 tico et Joanni Tzetzae fidei tantum tribuisse, ut ad veram et apertam
 poematis hujus œconomiam prorsus cœcutierit. Fidenter dico, ne-
 minem, qui libellum hunc sine titulo invenisset et attentius paulo per-
 legisset, aut de scriptore quasi *Orphea*, aut de Theodamante interlocu-
 tore quasi *filio Priami*, (qui duo errores omnem Gesneri ratiocina-
 tionem conturbant,) cogitare potuisse. Nihil certe est in toto opere
 quod Orphea scriptorem ullo modo præferat; qualia multa interponere
 solebant falsarii, qui sub ejus nomine *Argonautica*, *Hymnos*, cæt. edi-
 derunt: illud autem plane incongruum, quod auctor de bello Trojano,
 et quidem exeunte, loquitur; ad quæ tempora durasse Orphea, cum
 nemo veterum tradidit, ne falsarius quidem, opinor, paulo sanior fin-
 gere voluisset. Alter error de Theodamante ex merâ incuriâ ortus est
 eorum, qui non viderunt Theodamanta, per maximam sermonis sui
 partem, (a ver. 394. ad ver. 764.) non loqui ex suâ ipsius personâ, sed
 alium quendam sermonem referre, quo Helenus olim usus est ad Phi-
 locteten,

Sciendum autem, duo proœmia auctorem præmississe huic pœmati. In primo quidem virtutem ipsam et omnem sapientiam carmine celebrat, et antiquos Heroës propter illam in pretio habitos, Diisque æquales æstimatos fuisse dicit, quorum etiam matrem Virtutem vocat. In eodemque graviter invehit in vulgus, quod invidia prosequatur eos, qui virtutem sectantur, et hostiliter in eos affectum sit. In secundo vero describuntur colloquia, quæ sibi cum Theodamante intercesserunt.

Ioceten. Helenus igitur, non Theodamas, ἀνελιος Melanippi, ver. 431; frater Hectoris, ver. 681, et Cassandræ, ver. 758; Dolonem δεξαποντα suum vocat, ver. 680. etc.

Υποβ. 1. 1. Θεοδαμαντι τῷ Πριάμῳ σ. Ορφεύς]. Ex supra notatis hæc sic refingi possunt. Θεοδαμαντι τινι συνητησεν ὁ ποιητης, κ. τ. λ.

Deinde p. 4. l. 6. Pro Ορφεύς iterum reponatur ὁ ποιητης. Quod autem occurrit de Nicandro Colophonio, l. 13. nihili faciendum est. Nicander enim multis annis, ne dicam sæculis, auctorem nostrum, nisi fallor, præcessit.

P. 6. l. 1. Male hæc a Demetrio divisa sunt. Unicum est hujus operis proœmium, quod versibus primis circiter 92 absolvitur. Colloquium inter Auctorem et Theodamanta est ipsum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a ver. 96. ad ver. 162. deinde uno tenore Theodamas, ex propriâ personâ a ver. 164 ad ver. 393; et sub personâ Heleni a ver. 394 ad ver. 764; et iterum ex propriâ personâ ad ver. 766. Reliqui duo versiculi sunt ipsius Auctoris, et opus claudunt.

Π Ε Ρ Ι Λ Ι Θ Ω Ν.

ΔΩΡΟΝ αλεξικακοιο Διος θνητοισιν οπασσαι
 Κεκλομενος Μαιης ερικνιος ηλθε κομιζων
 Ὑγιος, ὅπως αν εχωμεν οἴζυος ατρεκες αλκαρ.
 Γηθοσυνοι δεχυσθε βροτοῖ· πινυτοισιν ενισπω,
 Ὅις αγαθη κραδιη, και πειθεται αθανατοισιν· 5
 Νηπιτυοισι δ' ονειαρ ακηρατον & θεμις εὔρειν.
 Τω δ' αυτω και προσθεν αγαλλομενος επι δωρω
 Ὑγια τε Λητοῖδης ακεσιμβροτον αθανατοισιν
 Ἰξεν αγων ες ολυμπου αγαννιφον, ηδε σαιοφρων
 Παλλας Αθηναη λαοσσοον Ἡρακληα· 10
 Αλτο δε και Κρονιδης ταναον ὑπερ αιθερα Χειρων,
 Σευαμενος προς ολυμπου, επει μαθεν αμβροτα δωρα.
 Αλλ' ητοι κεινως μεν αμωμητοι Διος οικoi
 Χαιροντας δεξαντο, θεηγενεων οχ' αριστες·
 Ἡμιν δ' εν γαιη κελεται Χρυσορραπις ολβω 15

Ver. 1. Ηλθε κομιζων ὁ της Μαιης υἱος Ἑρμης δωρον τε αλεξικακῃ Διος, κειλυαν μοι τατο δαναι τοις ανθρωποις, ὅπως εχωμεν (ωφειλε δε εχωσιν ειπειν) βοηθει εν (l. βοηθειαν) τοις επιγυμομοις ἡμιν χαλεποις ασφαλη. Schol. MS. Paris.

Ver. 2. Hic versus citatur a Tzetze ad Lycophit. 219. Εν τη αρχη των λιθικων, sed ex memoria, nec sine mutatione et corruptione, Δωρον αλεξικακοιο Διος θνητοις οπασται και κλιμενοῖς μαιης ερικνιος ηλθε κομιζων υἱος, ὅπως μεν εχωμεν οἴζυος αλκαρ αινης. GESNER.

 DE LAPIDIBUS.

DONUM malorum depulsoris Jovis hominibus afferre
 Jussus Maiæ filius valde utilis advenit, apportans illud,
 Ut haberemus contra ærumnas exploratum auxilium.
 Læti hoc recipite mortales. Prudentes alloquor,
 Quorum animus est integer, et immortalibus obtemperat:
 Infanis vero auxilium integrum reperiri non potest.
 Hoc autem ipso, et olim delectatus dono,
 Filium, Latonæ filius, homines fanantem, ad Deos
 Perduxit in Olympum nivosum, et prudens
 Pallas Minerva populorum servatorem Herculem :
 Transiit vero etiam Saturnius extensum super Æthera Chiron,
 Irruens in Olympum, eo quod didicit divina medendi munera.
 Et sane eos pulchræ undique Jovis ædes
 Gaudentes exceperunt, optimam Deorum sobolem.
 Nos vero in terris jubet Mercurius, bonis

Ver. 6. *Νηπιτιοισι*. Scribendum credo—*Νηπιτιοισι*. *Stultis*, quæ vox
 Homericæ est.

Ver. 7. *Αγαλλομενος*. Malim—*αγαλλομενους*, quod scilicet, non
 ad Apollinem, sed ad Æsculapium et Herculem conjunctim referatur.

Ver. 10. *Διοσσοος* est plerumque aut semper apud Homerum epi-
 theton Minervæ et Martis, in quantum in bella commovent populos.
 Sed puto huic loco magis convenire alteram significationem *servator*
populorum etc. Sic etiam mox v, 58. GESNER.

Vivere

Ζωειν τερπομενοισιν, απειρητοις κακοτητος.

Ὅν δε κεν ανθρωπων πεπνυμενον ητορ ανωγει
 Ες πολυηρατον αντρον επελθεμεν Ἑρμειας,
 Ενθ' ογε παντοιων αγαθων καλεθηκεν ομιλον,
 Αιψα κεν αμφοτερησιν ονειαια πολλα κομιζων 20
 Οικαδ' αποστειχοι, προφυγων πολυδακρυν οϊζυν.
 Ουδε ε νεσος ακικις ενι μεγαροισι δαμασσει·
 Ουδ' ογε δυσμενεων ποθ' υποτρεσσας μενος αινον
 Αψ αναχωρησει, προλιπων εριγηθεα νικην·
 Ουδε οι αθλητηρι κοιισαμενω εν αγωνι 25
 Αντιβιην τινα θυμος εφορμησει μενεαινειν,
 Ουδ' ει χαλκεα γυια και αγναμπτον σθενος ανηρ
 Αντικρυς, στεφανοιο ποθω, κομισσας εριδαινοι.
 Ναι μιν και θηρεσσιν ορεσκωοισι λεοντα
 Δεινον, και λαοισιν εσομοτα δαιμονι τευξω. 30
 Και οι και βασιλευσι διοτρεφεσσιν οπασσω
 Ῥεια και αλλοδαποισι μετ' ανθρωποισι τισθαι.

Τον

Ver. 17. Ὅν δε κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime frequentes citat legens *εσπελθεμεν*: docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*. H. STERN.

Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas derivavit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, utroque loco Orpheo εν λιθικοις adscribens: posteriori loco addit, *Τας βιβλους αντρον τα Ἑρμης κατοικωζων ετω*. *Τας βιβλους* autem Tzetzes universim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic αντρον επηραλον intelligi, de quo est Argon. 108, mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 27, 8. GESNER.

Hæc, de quibus *vix dubitat* Gesnerus, falsa esse ambo possunt, vera non possunt. Antrum scilicet Orphei in Thracia erat, Argon. 70. 172. Antrum Corycium in Phocide. Hic profecto *antrum Mercurii* allegorice designare videtur *locum, in quo thesauri philosophiæ, Magicæ præfertim*

Vivere lætos, inexpertes malitiæ.

Quem vero hominum prudentem animus impellit

In valde delectabile antrum Mercurii ingredi,

Ubi ille omnis generis bonorum copiam deposuit,

Statim ambabus manibus innumera reportans munera

Domum discedat, effugiens lacrimabiles ærumnas.

Hunc neque morbus vehemens domi conficiet,

Neque inimicorum metuens gravem impetum

Domum redibit, exutus læta victoria.

Neque contra ipsum athletam luctantem in ludis

Viribus quemquam animus stimulabit infurgere,

Neque si aheneorum membrorum et inflexibilis roboris vir esset,

Contra ipsum, coronæ desiderio pugnans certet.

Profecto ipsum et feris montanis leonem

Timendum, et populis dæmoni similem præstabo.

Et ipsum tam regibus a Jove educatis,

Quam aliis hominibus facile faciam venerabilem.

fertim et Theurgicæ, reponuntur. Nec male Tzetzes libros innui docet. De mysticâ antrorum naturâ multa, nec protrita, dabit Porphyrius, in libello *De antro Nympharum*, ap. Homer. Odyss. XIII.

Ver. 28. Κομισας non habet casum rei, quam adferat adversarius. Κομισας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28. κοισσαμενη profitum est. Κοιζειν hoc, ut פתח, sumtum a luctantibus in pulvere, pulveremque adeo suo motu excitantibus. GESNER.

Ibid. Immo vero, ut mihi videtur, κομισας habet casum rei, quam adferat adversarius, viz. χαλκεια γυναι και αγναμπτον σθενος.

Ver. 29. Ναι μη conj. H. STEPH. Male.

Ver. 30. Verbo τευξω nihil promittit de se aliud, quam se verum dicere, qui sibi obsecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum ista commoda impetraturum. Sic præstandi verbo Romani utuntur. Eadem ratio τε οπισσω. GESNER.

Illum

Τον δε και ηΐθεοι τερενοχροες ἡμερτησιν
 Αιεν εφορμησσι περιπτυσσειν παλαμησι,
 Και μαλακη χρυσειον επι λεχος αιεν ερυσσει 35
 Αλλημτον κερη, επιϊεμενη φιλοτητος.

Ευχομενε τε προς εατ' αφιζεται αιεν εοντων
 Ευχη' και ποντοιο κυκωμενε εκ αλεγιζων,
 Βησεν' επι τραφερην ακυμαντοισι ποδεσσι.
 Τον και ληϊστηρες αναρσιοι οιον εοντα 40
 Φευζονται' και δμωες, οϊομενοι πατερ' ειναι,
 Τιςσσι, και οικον ες στερξσιν ανακτος.

Ιδμεναι αικε θελησι, δαησεται, οσσα τε φωτες
 Κρυπταδια σφετερησιν ενι φρεσι μηχανωνται,
 'Οσσα τε κεκληγασι μετα σφισιν ηεροφοιται, 45
 Ανθρωποις αφραστον ιακχαζοντες αοιδην,
 Οιωνοι, μεγαλοιο Διος κραιπνοι υποφηται.
 'Ροιζον τε στησαι χαμαι ερχομενοιο δρακοντος
 Εισεται, ηδ' οφειων ιον σβεσαι ερπυστηρων.
 Δωσω οϊ και φωτα ροπη πιπτοντα σεληνης 50

'Ρυσσασθαι,

Ver. 39. Βησεν' επι τραφερην. Metro laboranti succurrit Dorvill. ad Chariton. p. 260. legendo—επι τραφερην χλον' ακυμαντοισι ποδεσσι. Sed quid mirum, si aliquis per terram incedat ficcis pedibus? Malim—επι τραφερην 'αλ'. Per mare solidum, seu vice terre firmum.

Ver. 45. 'Οσσα τε] Pro μετα φρεσιν Tzetzes habet μετα σφισιν, quod magis placet; at φρεσιν ex superiore versu pro σφισιν irrephisse puto. H. STEPH.

Ibid. Recte. Ideoque σφισιν in textu reposui. Vide infra v. 741. ubi similis locutio est—ενι σφισιν. inter se.

Ver. 48. 'Ροιζοντες και χαμαι ερχομ.] Hunc versum valde depravatum esse animadvertēbam, sed qui emendari posset non videbam: donec tandem in Tzetzeis locum incidi, qui germanam hujus loci lecti-

onem

Illum etiam juvenes teneri, cum desiderio
 Semper certabunt amplecti manibus,
 Et mollis aureum ad lectum sollicitabit
 Assidue puella, amorem illius desiderans.
 Cumque preces fuderit, ad aures deferentur immortalium
 Ejus vota. Et turbulentum pontum despiciens,
 Incedet per continentem inoffensis pedibus.
 Illum etiam prædones implacabiles, vel solum iter facientem,
 Fugient, et famuli, tanquam patrem suum
 Colent, domumque sui diligent domini.
 Scire si desiderabit, sciet quæcunque homines
 Occulta in mentibus suis machinantur,
 Et quæcunque clangent non sine ratione æriviagæ,
 Hominibus occultam resonantes vocem,
 Aves, magni Jovis veloces vates;
 Impetumque cohibere humum petentis draconis
 Noverit, et serpentum extinguere venenum reptilium.
 Dabo ipsi, et hominem momento cadentem lunæ

onem nobis profert. Est autem hujusmodi, Ῥοιζον τε στησαι χαμαι ερ-
 χομενοιο δρακοντος. Quam certe lectionem divinatione assequi, non
 unius fortasse Œdipi fuisset. H. STEPH.

Ibid. Nescio unde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi.
 Ego auctorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia va-
 rietate hic versus 43-49. et addit, Ουτως Ορφευς πιστατο απιστοι δρα-
 πειαν. GESNER.

Ibid. Mirum videri potest quod ait Gesnerus, se nescire unde Eschen-
 bachius habeat hanc lectionem, cum eam H. Stephano deberi præcedens
 nota clare doceat. Corruptam priorum editionum lectionem.—Ροιζου-
 τος και χαμαι—habet etiam MS. Paris.

Sanare,

ῥυσασθαι, και νεσον ἀλαρτηρην ελεφαντος
 Και ψυχην ελασαι τεθνεϊστος, αικειν ερεμνα
 Εξ αϊδος προμολεσα ποτιχρημπτοϊτο ἑκαστω.

Αλλαι απειρεσιοι πολυμητιος Ἐρμειαο

Δωτιναι κομισαντος ενι σπηλυγγι κεονται, 55

Αμβροτοι, ατρεκεες, ριμφα ψηροσσοσαι ἑκαστα·

Ταων ἡμιθεος τε και ολβιος ὅς τ' αφικηται·

Τας εμε κηρυσσειν λαοσσοος Αργειφοντης

Ανθρωποισιν ορινε, μελιγλωσσοιο κελευσας

Φθογγον απο στηθεσφιν αιδιε γηρυσασθαι. 60

Αλλ' ε παγχυ βροτοισι σαοφροσυνης αλεγειζειν

Ἴμερος, αιψα δε ψηροσβυν δαημοσυνην ατισειν·

Μητερα δ' ἡρων αρετην απατερεθε κλυοντες

Προτροπαδην φευγωσιν, αοσσητηρα δε μοχθον,

Μοχθον αοσσητηρα βιε, μαλα ψηφρικασιν. 65

Ουδε σφι κρειων ενι δωμασιν ολβος ὀμιλει·

Ουδε τις οιδε θεοις οππιζεμεν αθανατοισι·

Ver. 51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Aretæus Chron. 2, 13. GESNER.

Ver. 52. Κ'αυτα δαιμονια διακειν, ει τιτι πλησιαζειεν ταυτα δε ψυχας των αποθανοντων ειπεν. Schol. MS. Paris.

Ver. 57. Simplicissimum est, Ταων fumere pro τατων, et intelligere ἔνεκα. GESNER.

Ibid. Ταων pro τατων libenter fumam. Sed præterea αφικηται in εφικηται mutandum suspicor, ut hæc sit totius versûs sententia.

Ταων ἡμιθεος τε και ολβιος ὅς τ' εφικηται. Horum, semideus est et beatus, qui compos fiet.

Ver. 62. Ἴμερος] Hic versus non stat, nec tamen quomodo restitui possit, perspicere queo, nisi forte in unam vocem conflaretur ψηροσβυδαημοσυνη: sed ita scripsisse poetam, credere durum est. H. STEPH.

Sanare, et pestilentem elephanticum morbum.
 Et animam abigere mortui, si quando nigro
 Ex erebo egressa, appropinquet cuiquam.
 Alia præterea innumera dona prudentis Mercurii,
 Apportata, in antro jacent,
 Divina, certa, et quæ propere singula peragunt
 Horum. Semideus est et beatus, quicumque ad ea perveniet.
 Quæ ut ego annunciem hominibus, sospitator populorum
 Argicida incitavit, dulcifoni jubens
 Cantoris vocem e præcordiis modulari :
 Verum nulla prorsus hominibus prudentiam curandi
 Est cupido, sed statim venerandam scientiam contemnunt.
 Matrem vero Heroum, Virtutem, vel e longinquo audientes,
 Citato cursu fugiunt. Auxiliatoremque laborum,
 Laborem auxiliatorem vitæ, valde exhorrent.
 Neque ipsis meliores domi divitiæ sunt,
 Neque quisquam illorum scit Deos respicere immortales.

Ibid. Laborat versus. Tolerabilior erit, si legas, *αιψα παρεσβαν δε δαημοσυνην ατιωσιν*, cum plura prolata sint talium positionum correptarum exempla, quamquam et ipsa exceptione non majora. Laudat versus, ut hic est, Stob. Ser. 4. p. 52, 12: versus vero 63 Tzetz. ad Hesiod. p. 49, a. GESNER.

Ibid. Versum hunc laborare, et quidem graviter, nemo neget; tolerabiliorem fore ex Gesneri medicina pauci existimabunt. Terminatio illa in *οσυνη* mihi videtur ex superiori versu, per errorem librarii, primitus derivata; ita ut auctor fortasse dederit *παρεσβαν Αθηναϊνην*, librarius *παρεσβαν αθηνοσυνην*, corrector (sensus quam metri studiosus) *παρεσβαν δαημοσυνην*. MS. Paris. habet *παρεσβαν*.

Ver. 64. *Αοσσητηρα δε μοχθων*. Ita conj. H. Stephanus. Vulgo *μοχθων*.

Εκ δ' οίγε πτολιων τε και ανδρων ηλασαν εσθλην
(Α δειλοι) σοφην, ερικνιον υβριζοντες.

Ωλετο δε πρωτεροις πεπονημενος ημιθεισιν·

70

Εργον δ' αργαλεος και απεχθης αυτικα πασιν

Δωκεν, επανυμιην λαοι τευξσει μαγοιο.

Και κεν ο μεν κονιαισιν υπ' αορι κρατος απενθης

Λευγαλεω θανατω διος φως εκτεανυσται·

Οί

Ver. 70. Locus difficilis. Loquitur in hoc Prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70-74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus præter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum, ab affectu abreptum, hic paulum personam Orphei deposuisse, fumsisse illam amici et discipuli: aut denique, ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi hæc λιθικα, Onomacritum, vel si quis alius auctor est. Orphei nomen non auctorem singulorum verborum, sed hoc indicare, esse hic propositam ipsam disciplinam ac mentem adeo Orphei: quo sumto non ineptum fuerit, hanc querelam s. lamentationem hic interpositam esse. Sed fere est, ut primam opinionem veri similiorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati, et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus jam persequi non lubet. Interim sententiam illorum videre mihi videor, quæ jam qualicunque interpretatione expressa est. Πεπονημενον esse etiam eum, qui multum in aliquo opere, cum certis hominibus, versatus sit, suspicor, non scio. Πρωτερες ημιθεες potuisse dicere nostrum etiam una modo ætate, generatione una se antiquiores, nihil dubito. Orpheum a suis civibus Ciconibus esse, nominatim a mulieribus discerptum, caput cum lyra in Hebro natasse, fabula nota est. Magi appellationem apud Græcos mature infamix aliquid habuisse, contemptos a Philosophis, Socrate, Platone, cæteris, Orphicos suis cum τελεταις et mysteriis, satis constat. Sed hæc omnia jam ad hanc Parenthesin sanandam explicandamque adhibere, nisi hariolari velim sciens, mihi difficilium. Interea quorundam lectorum causa monebimus, primum pro Magix etiam auctore haberi Orphea. Vir Ægyptius apud Pausa. El. 2. f. 6, 20 ad fi. ειναι και τον Θρακικα Θεφια

Illi vero tam ex urbibus quam hominibus, expulerunt bonam
(Ah miseri) sapientiam, Mercurium contumeliose spernentes.

Periit vero, qui olim cum semideis versatus est.

Laborem vero, difficilis (*ea re*) et exosus, statim omnibus

Commendavit. cognomen vero homines dabunt ei Magi.

Et ille quidem in pulvere ense, abscissio capite, nemine lugente,

Tristi morte, divinus vir, extensus jacet :

Ορφεα μαγευσαι δεινον. Plin. 30 pr. *Orphea putarem e propinquo primum
intulisse ad vicina usque (egerat de Theſſialis matribus) ſuperſtitionem et
Medicinæ proſectum, ſi non expers ſedes ejus, tota Thrace, Magices fuiſſet.*
Deinde ſatis antiquam fuiſſe artis hujus infamiam, intelligi ex Diod.
Sic. 5, 55 ubi de Telchinibus Rhodi incolis, *Λεγονται δε ετοι και γοητες
γεγονηκει, και παραγειν οτε βελουνο κηη τε και ομηρης—Ταυτα δε καθαριε
και τες Μαγες ποιειν ιſτορευſιν. Αλλαττειν δε και τας ιδιαις μορφαις και
ειναι ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ (malignos, maleficos) in doctrina artium.* Add.
Apul. apol. p. 291 Elmenh. Denique eſſe tamen in honore illud no-
men Ariſtot. Metaph. 13, 4 p. m. 1434., E. *Φερευδης και ετεροι τιτες το
γεννησαν πρωτον αριſτον τιθεαι, και οι Μαγοι, και των υſτερων ſοφων, οιον
Εμπειδοκλειη τε και Αναξαγορας κ. τ. λ.* Talis ille Gobryas in Axiocho
Platonico c. 19, 20, GESNER.

Ibid. In hoc loco explicando fruſtra ſudavit Geſnerus. Nec mirum,
cum duas hypotheſes ſibi invicem pugnantes conciliare voluerit; 1°.
Orpheum hic loqui; 2do. fatum illius et mortem in tertia perſona hic
deplorari. Sed Orpheum neque hic, nec in ulla alia poematis hujus
parte loqui, omnino credibile eſt. V. not. ad Υποθ. p. 6. (2). Locum
autem ipſum corruptum eſſe judico, et ſic fortaiſſe reſtingendum.

Ωλετο δε πρωτεροις πεπονημειον ημυθειſιν

Εργον' ο δ' αργαλειος και απεχθης αυτικα παſιν,

Τω κει επωνυμην λαοι τευξηſι μαγοιο.

*Periit autem prioribus laboratum Semideis opus; ille vero difficilis eſt et
inviſus ſtatim omnibus, cuiſcunque cognomen Magi homines dederint.* In ſe-
quentibus duobus verſiculis ad Orphei fatum *alludi* non nego; ſed ta-
men veriſimilius puto poetam ad caſum aliquem recentiorem reſpexiſſe;
quem ſi comperit habere, de ipſius aetate accuratius judicare poſ-
ſemus. Utcunque ſit, pro—*κραιοσ απειθησ*, reponendum credo—*κραιοσ
αμερθεισ*. *Capite privatus.*

Ver. 72. Τετω δε οι λαοι των ιδιωτων ονοματα μαγεσ αποδοδουσι, ωσ μα-
γον αυτουσ αποτρεπομειοι. Schol. MS. Paris.

Ver. 74. 'Ο εſτι, πολλοκλειη τες ποιητες οι ιδιωται υπ' αγγειαισ και φθοιασ
αποκτειναι. Schol. MS. Paris.

Οἱ δ' ἰκελοὶ θηρεσσιν, αἰδῆρες, ἢ δ' ἀδίδακτοι, 75
 Χῆται δαιμονιοῖο νοηματος, εἴ ὑπ' ἀρωγῆν
 Θεσπεσίην φυγετὴν φασσιμῆροτον ἐκ κακοτήτος,
 Οὔτε τι θεσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμαζοῖντο,
 Ἰσασ'· ἀλλὰ σφιν νεφέλη πρᾶπιδέσσι κελαινῆ
 Ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδιζόμεν ἀνθεμοεντα 80
 Εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστεφανον τε μεγαίρει.
 Ἀλλ' ἐμ' ὑπὶ χνεμαὶ κειμηλία πειθομένοισι
 Ἀφνειε χρυσοῖο πολυ προφερεστερα δειξέειν.
 Φῶτα δὲ διζῆται ταλακαρδίον, ὃς κεν ἕκαστε
 Ἐμμεμαρῆς πειρώτο, μενοινῆσει τε καμοὶ τε, 85
 Ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδοτᾶς ἐξῆρεενοι.
 Οὐ γὰρ ἀτερ καμάλοιο τέλος μυθοῖσι καὶ ἔργοις
 Εὐρυποα Κρονίδης ἐθελεὶ ὄμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Ἐς δύσιν αἶνα πονώντες ἀν' αἰθερα λαμπετοῦσαν
 Ἡελιον φασθόντα ἐφ' ἄρματι πῶλοι ἀγασσι. 90

Ver. 75-81. Habentur apud Stobaeum Ser. 4 p. 52, 17. GESNER.

Ibid. Ex Stobæo reposui in ver. 75. ἢ δ' ἀδίδακτοι, pro ἰδ' α. quod legitur in Editt. Vulg.

Ver. 77. Hic quidem aperte Dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide nimis negasse Clarkium ab Homero fieri, pulchre jam monuit Vir Summus Ernestus, qui ad IΛ. A. 566 et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omnino etiam Duali usos esse, ubi de pluribus ageretur.

Φασσιμῆροτος puto verum esse, nomen Apollinis perpetuum. Sic mox ver. 129 et 164. GESNER.

Ibid. Numerum dualem pro plurali hic poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore canonicas grammaticas conficere. Φασσιμῆροτον corruptum esse non dubito. Requiritur adjectivum, quod cum κακλήτης conjungatur; nec ullum, opinor, probabilius occurreret quam ολεσιμῆροτου. Eadem vox usurpatur infra, ver. 444.

Hi vero similes feris, ignorantes atque indocti
 Mentis indigentia divinæ, neque ad auxilium
 Divinum confugiunt Apollinis, præ malitia,
 Neque divinum aliquod opus, admiratione dignum
 Norunt; sed nubes præcordiis ipforum atra
 Undique circumposita, progredi floridum
 Virtutis in pratum fertigerumque invidet.
 Ast ego me polliceor thesaurum obtemperantibus
 Divite auro longe præstantiorem indicaturum.
 Requirit autem virum laboriosum, qui singula
 Promptus experiatur, aveatque laboretque,
 Et qui docendum se præbeat et a scientibus sciscitetur.
 Non enim absque labore finem dictis et factis
 Altisonans Jupiter dare vult: sed etiam ipsi
 Ad occasum anhelantes per æthera splendidum
 Solem in curru lucentem equi perducunt.

Ver. 78. Pro *δαυμαζοντο* malim *δαυμαζοιτο*.

Ver. 82-86. Sunt apud Stobæ. Ser. 3 p. 38, 6. it. Ser. 29. p. 200,
 17. GESNER.

Ibid. In ver. 84. legendum credo *δζημαι*.

Ver. 85. *μενοιησσοι* Stob. *μενοιησσειε* coni. H. Steph. F. *μενοιησσαι*.
 GESNER.

Ver. 88. Ipse Apollo non sine labore magno fuorum equorum diem
 adducit ac reducit. GESNER.

Ver. 89. Εξ *δυσιν*] In vulg. edit. *αυπηυεντες*. Hanc autem restitu-
 tionem *αινα πονεντες*, Fr. Porto debemus, viro novæ quidem Græciæ
 alumno, sed doctrinâ vel antiquis Athenis digna prædito. H. STEPH.

Αμπυειοντες, conj. Salmasius, *Αυτιπυειοντες*, Grotius, ad Stobæ. Ser.
 29. Sed Porti emendationem verissimam puto. In ver. proximo ferri
 fortasse potest *εφ' ἀματι*, sed malim—*ιφ' ἀματι*.

ΜΑΛΛΟΝ ἐγὼ πινυτοιο παραιφασιν ἀνερος εὐρων
 Τερψομαι, ἠπερ χρυσον ἀπανταν κοιρανον ἀνδρων.
 Ἡλιῷ γὰρ ἄγων ἱερῆϊον ἀντεβόλησα
 Ἀγροθεν ἀστυδ' ἰοντι περιφρονι Θειοδαμωτι,
 Καί μιν ἔλων χερί χεῖρα προσηυδῶν ὡδ' ἐπέεσσι· 95
 Ἐς πολλῶν (εἰ μὴ παμπαν ἐπισπερχασιν ἀναγκαι)
 Ῥηϊδίως, ὦ ἔταῖρε, καὶ αὐριον ἐσσεθ' ἴκεσθαι.
 Νυν δὲ σε μοι στειχοντι μετ' εἰλαπινῆν Θεος αὐτος
 Ὄρσεν ὑπαντιασαί· τῷ μοι προφρων ὑπονευσον
 Ἐσπεσθαι. Θυσιαὶ ἱεροπρεπεεες τελεθεσιν, 100
 Ἄς ἀγαθαὶ ῥέξασι βροτοί· γαλυται δὲ φίλον κῆρ
 Ἀθανατῶν, εὐτ' ἀν σφί· χορῆς ἀναγῶσιν ἀριστοί.
 Ἀξῶ δ' εἰ μακρῆν ἐς ἀταρπιτον· εἰσοραῖς γὰρ
 Ἡμετερῶν με κιοντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρωρειαν.
 Εἶθα νεογνός ἐων ἐτλήν ποτε μένος ἀνελθεῖν 105

Λαίψηρω

Ver. 91. Vulgo præfigitur titulus, Ἡ ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐπιθεσις non tam argumentum hoc in loco significat, s. summam carminis, quam occasionem, quam breviter declaratam dedit Demetrius Moschus. GESNER.

Ibid. Τοῦτο καὶ τὸ Δημοσθεὺς ἐν Ολυμπιακοῖς προσημίον. Ἀντὶ πολλῶν ἀν, ὡ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ἡμᾶς εἰλεσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο τὸ μέλλοι συκοφῆσαι τῆ πόλει, περὶ ὧν νυν σκοπεῖτε. Συγκρίσεις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀνταῦθα κάκει. Schol. MS. Paris.

Ver. 91 et 92. Sunt etiam apud Stobæum Ser. 3. p. 38, 12. Sed qui subiicitur, tanquam ex eodem Proæmio (sic certe ibi vocatur) sumtus, Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπεὸς ἡγεμονίης, eum non habent hodie libri. Potest vitium esse in ipsa Stobæi allegatione in margine posita. GESNER.

Ibid. Locus qui his verbis subiicitur apud Stobæum sic scribitur—
 Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπεὸς ἡγεμονίης, Κεκλήθει—et totidem verbis legitur in Hymno Procli ad Musas, ver. 30, 1. Titio igitur nostrum hic allegari

MAGIS quidem prudentis viri colloquium nactus
 Delectarer, quam aurum, omnium rectorem hominum.
 Soli enim rem sacram peracturus incidi
 In redeuntem ex agro in urbem prudentem Theodamantem,
 Et illum, apprehensa manu, his verbis affatus sum :
 In urbem, (nisi gravis urget necessitas)
 Facile, o amice, et cras erit pervenire :
 Nunc vero te mihi, pergenti ad epulum, Deus ipse
 Occurrere movit : itaque prompte annue
 Te me si cuturum. Sacrificia divina peragentur,
 Quæ boni viri celebrant. Lætitia vero afficitur cor
 Immortalium Deorum, quando quidem ipsis choros ducunt boni.
 Non longam te deducam in viam, Vides enim
 Euntem me in agrorum nostrorum montem ;
 Quo, cum juvenis essem, ausus sum aliquando solus ascendere

Velocium

allegari non dubito, sed an ipsius Stobæi, an potius Conradi Gesneri, fiatuant illi quibus ad manum sunt Stobæi Codd. MSS. V. not. (1) p. 2.

Ver. 105. Cum non sit in omnium manibus Tzetzis opus, non ingratum quibusdam lectoribus fecero, si hic ponam versiculos, quibus in compendium ille misit longiorem hujus carminis narrationem. Sunt autem Chil. 4, 279.

Ορφεύς ὁ τῆς Μενιππῆς παῖς, πάρος δὲ τῆ Οἰαγρῆ,
 Ἐπὶ τελευτῶν μινρακιῶν, ὅστις θηρασαὶ χερσῶν,
 Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρωρειαν, ἕπερ ἦν δράκων μέγας.
 Ὡς ἐν Ορφεύς ἀφωρα μὲν πρὸς θηραν τῶν περὶ δίκων,
 Ὁ δράκων ὄρμα κατ' αὐτῆ σπειρας συχνας ἔλισσων.
 Ἐθαδὲς τῶν κινεῶν δὲ δραμοντες βοη τῆσε,
 Καὶ συμβαλοῦντες τῷ θηρι, ἀπεκίτων ἐκείνου,
 Τὸν δ' Ορφεα βρῶνται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκείνον.

Ὡσπὲρ αὐτὸς ἐν λιθικοῖς Ορφεύς πῶς γράφει τῆτο. Idem Chil. 8. hist.
 157 Μενιππῆν Thamyridis F. appellat, et addit, Ἀλληγοροῦντες δὲ φασὶ
 παιδα

Λαιψήρω περδίκη μετασπομενος προφυγοντε
 Οἱ δ' ἦτοι εἰως μεν ακρων νομ' ἕκαστος
 Ἴσταμενος μμινεσκεν, ορεζαμενος δε δοκευθαι,
 Πριν μαρψαι χειρεσσιν, αλυσκαζων προφυγεσκεν.
 Αυταρ εγω σπεδη κεν επι στομα καππεσον ελθων 110
 Αψ δ' αυθις γαιηθεν αναϊζας εδιωκον.
 Αλλ' οτε δη κορυφηνδε μετασπομενος κιον ακρην,
 Οἱ μεν αρ' εξαπινης ιαχην οξειαν ορευτες
 Αιγανης εσσυντο θωωτερον ηε βελεμνε,
 Ὑψικομον ποτι φηγον, επεσσυμενον προϊδοντες 115
 Αιον οφιν, πετασαντα γεννυ πλειω θανατοιο.
 Τον δ' εγω εγχιρμφβεις ὑπεναντιον αιζαντα
 Ουκ ιδον, (οφθαλμοι δε μοι ορνιθων αλαληντο,)
 Πριν περ αναστησαντος απο χθονος αυχενα δειννη
 Εφρασαμην, ηδη τε δεμας μεμαωλα φυλαζαι. 120
 Ενθ' ειτις σπευδοντα παλισσυλον εισενοησεν,
 Ουτε με περδικεσσιν αελλοποδεσσιν επεσθαι,
 Ουτε με νηπιαχοισιν οϊσατο ποσσι φερεσθαι.
 Κεκλετο γαρ μοι δειμα τανυπτερον αιετον ειναι,

παιδα της Καλλιπης. Recte forte Tzetzes. Videmus obiter, Menippam hic vocari matrem Orphei. Unde hoc didicerit Tzetzes, an alia fit memoria, Orpheus alius, hic disputare nihil attinet. Noster Orpheus, ut nunc illo utimur, quantum in his carminibus vel ab illo vel de illo traditur, est Oeagri et Calliope filius. GESNER.

Menippam matrem fuisse Orphei, et Orpheum hoc poema scripsisse, ab eodem fuisse auctore didicerit Tzetzes. Sed de hoc, ut recte monet Gesnerus, hic nihil attinet disputare. Quod vero adjicit, Orphea nostrum, quem vocat, in his carminibus, esse Oeagri et Calliope filium, de Argonauticis solis intelligi debet. In Hymnis nihil est ad personam Orphei peculiariter accommodatum, nisi allocutio ad Musaeum; in hoc carmine nihil prius.

Και

Velocium par perdicum persequens, quæ mihi aufugerant.

Ex illis vero utraque cum audivisset nomen suum ;

Restitit, et vocem agnovit ; cum vero me extendissem ad cap-

Antequam manu prehendere eam possem, aufugit. [tandum

Ast ego præ studio in os procido,

Rursusque e vestigio surgens, illas persequutus sum.

Sed postquam in summum montis verticem perveni,

Illæ ex improvise sonum acutum edentes,

Jaculo citius aut telo evolarunt,

Altam quandam et frondosam ad fagum, prouentem videntes

Horrendum serpentem, pandentem maxillam plenam mortis.

Quem ego, appropinquans, ex adverso desilientem

Non vidi, oculi enim mei, avibus intenti, errarunt,

Antequam erigentis sese ex humo cervicem gravem

Advertissem, et insidiari jam paratum.

Unde si quis me fugientem retro vidisset,

Neque me perdices veloces pedibus sequi,

Neque me puerilibus putasset pedibus ferri.

Iussit enim me timor velocem aquilam imitari,

Ver. 108. *Ορεξάμενοι δε δοκευσας* Fr. Portus ap. H. Steph. GESNER.

Non male. MS. Paris. habet *δοκευσαι*.

Ver. 110. Malim *σπαθη μεν*.

Ver. 113. *ορωντες*. A. I. *ορωντες*. Esch. GESNER.

Scribendum est, nisi fallor, *ορωντες*, a verbo *ορω*. V. infra ver. 373.
ορσει νεογινη παιδος αυτην.

Ver. 120. *λαφυξαι* conii. Bernar. ad Synes. de Febr. p. 78. GESNER.

Ver. 124. *Ο γαρ φοδος με ηναβλαξε και αυτον και πονη ανημα γινεσθαι, τετ' ετι ταχυβιολον.* Schol. MS. Paris.

Και πνοιην ανεμε· παρα γαρ ποσσιν κακον ηεν. 125
 Πολλακι δ' εμαλος ακρον επιψαυεσκεν ακωκαις·
 Και κεν υπερ μοιρων με πελωριος αμφεχανεν θηρ,
 Ει μη μοι νοος ωρτο θωως επι βωμον ορεσαι,
 Τον ρα παλαιότεροι φαεσιμβροτω ιδρυσαντο.
 Τω δ' αυ επι τρυφος αυον ελαιϊνης ελελειπτο 130
 Σχιζης, ηντε μαρανθεν αδηφατον εξελιπεν πυρ.
 Την εγω αρπαξας ολος καλενωπα δρακοντος
 Εστρεφθην· μαιμησε δ' ορεσκως μενος αιον,
 Μαρνασθαι μεμααλα ιδων. ειλυτο δε πυκνωσ,
 Γναμπλων ευκυκλωσ ταναην ραχιν· αυλαρ επ' αλλω 135
 Αλλος, επειτα δ' επ' αλλος ελισσομενε τροχος ηεν.
 Ηδ' ετι και βωμε υπερ αυχενας ηερταζεν,
 Συριζων βοσωντος εμης πολυ μειζον αυτης.
 Και τυπλων αβρηηλον ορεσκωοιο καρηνον,
 Αμφ' αυτω θραυεσκον υπεκτυρον οζον ακικιν. 140
 Ου γαρ μορσιμος ηα δαφονω θηρι δαμηναι.
 Τενεκεν αιπολιισιν αποπρωθι βοσκομενοισι
 Εσπομενω δυο παλρος εμε κυνε κεκληγοντα
 Γνοντες επεδραμετην· μαλα γαρ σφισι μειλιχος εσκον.
 Χ' ω μεν αρ' εσσυτο τοιιν, εγω δ' εσ γαιαν ορεσας 145
 Προτροπαδην, ως τις τε Διος γαμψωνυχα φευγων
 Αιετον εν πυκνωοισι λαθοι θαμνοισι λαγωγος,
 Τω κελος, μηλοισι μιγεις, ολος υπο θηρος

Ver. 136. Πολλης κυκλωσ και πλοκαισ περιτρεφομενος εποιεσ. Schol. MS, Paris.

Ver. 141. Ου γαρ μορσιμος ηα. Orationis nexus, opinor, requirit, ουδ' αρα μ.

Εκρυφθην,

Et flatum venti. Ante pedes enim pernicies erat.
 Sæpe etiam vestis extremitates lingua attigit,
 Et præter fatum me devorasset ingens bestia,
 Nisi me animus incitasset, celeriter ad aram confugere,
 Quam veteres Phœbo exstruxerunt.
 In qua fragmentum aridum oleagini relictum fuerat
 Trunci, quod deficiens vorax reliquerat ignis.
 Quod ego arripiens, fatalem directe me adversus draconem
 Converti. Accensus vero est montani monstri furor gravis,
 Postquam pugnam me meditantem vidit, et in arctum se convoluit,
 Flectens in multas spiras prolixam spinam: ac super alium
 Alius, tum rursus alius se voluentis circulus erat.
 Denique et super aram cervicem elevavit,
 Et exhibilans, clamantis mei vocem longe superavit.
 Ego vero caput durum montanæ bestiae percussi,
 Inque ipso fregi titionem, ramum infirmum:
 Non enim mihi fatale erat, a cruenta fera confici.
 Ideo, qui greges procul inde pascentes
 Sequebantur, duo patris mei canes, clamantem
 Agnoscentes, accurrerunt, valde enim ipsis mitis eram.
 Et in ipsos draco irruit. Ego vero per campum profugiens
 Citato cursu; quemadmodum Jovis uncunguem fugiens
 Aquilam, in densis lateat fruticetis lepus,
 Tali similis, ovibus immixtus, a conspectu perniciosæ bestiae

Ver. 145. *Χ' ὃ μὲν αἰε' εἰσσιλο τοῖν.* Vertunt, *Et in ipsos draco irruit;* sensu optimo, sed quem vereor an verba ferant. Ad illum sensum exprimendum scribi oportuit. *Χ' ὃ μὲν ἐπ' εἰσσιλο τοῖν.*

Ver. 147. Pro vulgato *λαοι* reposui *λαθοι*, ex conjectura Gesneri.

Ver. 148. *ὑπο θηρος.* An legendum *απο θ.*

Εκρυφθην, μεσσοισιν επιπλῦξας εριφοισι.
 Οφρα μεν εν ακακηλα παληη εμεθεν ζωεσκεν, 150
 Αιει μοχον αγεσκεν εμον προς αμυντορα βωμον,
 Τινων Ηελιω ζωαγρια παιδος εοιο.
 Αυταρ εγων αγεληθεν ελασσας πιονα μοχον
 Ειαρινον, θαλεθοντα νεηνιδος εθαλι μητρος,
 Ερχομαι εις ακρωρειαν αγων χορον ηδυν εταιρων. 155
 Συν δε σφιν και τωδε δρακοντοφονω κυνε βητην
 Αυλομαλιω. γλυκερη δε πελει περι βωμον ανακλος
 Τερπωλη, χλοερον τε πεδον, μαλακαι τ' επι ποιαι,
 Και λασια πτελεησιν υπο σκιη. αγχι δ' αρ' αυτων
 Ύδωρ αεναον λισσης υπο πυθμενα πετρης 160
 Λευκον αναβλυζον κελαρυζεται εικελον αδη.
 Ιομεν' ετοι δαιτα θεων θεμις αρνησασθαι.
 Ως εφαμην. ο δε μ' αδε προσηυδα δαίμονιος φως.
 Αλλα σε μεν κρειων φαεσιμβροτος εξ αλεγεινης
 Αιεν αγοι κακοτητος, αδακρυλοιο τε πεμπτοι 165
 Ολβη προς μεγα δωμα, φιλοφροσυνης ενεκα σφης.
 Ουδε μεν εδε σ' εγω περ αμοιβης αυτος αμερσω.
 Αλλ' επει εν αξων ιερηιον εισαναβαινεις,
 Οφρα ται ευχομενοιο κλυοι θεος, εγγυαλιζω.

Ver. 149. επιπλῦξας. Malim scribere—μεσσοισιν ενι πληξας εριφοισι.
Medios inter haedos cum tremore subfidens.

Ver. 155. Ερχομαι εις ακρωρειαν. Sic Edit. A. I. H. Stephanus,
 opinor, ut metro confuleret, scribebat ακρωρειαν. Sed malim sic. Εγ-
 χομ' εις ακρωρειαν.

Latui medios inter, membris contractis, hoedos.
 Quam diu itaque pater meus incolumis vixit,
 Semper vitulum adduxit ad meam vindicem aram,
 Solvens Soli præmium pro vita servata filii sui.
 Ego vero a grege pinguem vitulum agens
 Vernum, crescentem sub juvenæ ubere matris,
 Venio in verticem, adducens suavem amicorum chorum.
 Cum his etiam duo canes, draconis jugulatores, ascendunt
 Sponte sua. Dulcis vero circa aram Regis
 Amoenitas, virescens campus, et molles adsunt herbæ,
 Et densa sub ulmis umbra, juxta vero illas
 Aqua perennis, cavæ ad fundum petræ
 Limpida scaturiens, fonum fluendo edit similem cantus.
 Eamus, non fas est Deorum convivium renuere.
 Sic locutus sum. Ille vero me sic alloquutus est divinus vir :
 At Phœbus te propitius ex omni molesto
 Semper liberet malo, ac lacrimis carentium te mittat
 Divitiarum in magnam domum, humanitatis tuæ causâ.
 Sed neque ego te expertem patiar in vicem præmii.
Et quoniam rem sacram peracturus ascendis,
Ut te orantem audiat Deus, tibi tradam.

Ver. 166. φιλοφροσυνῆς ἐνεκεν σφῆς] Orationem solæcam emendare possumus legendo—ἐνεκεν σφῆς. Auctorem sic scripsisse non affirmo.

Ver. 169. Nescio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph. GESNER.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ φαεθοντα διαυγεα λαζεο χερσι 170
 Λααν, απορροϊαν περιφεγγεος αμξροτου αιγλης·
 Αιθερι δ' αθανάτων μεγα τερπεται αφιτιον ητορ.
 Τον κ' ειπερ μετα χειρας εχων περι νηον ιηται,
 Ουτις τοι μακαρων αρνησεται ευχωλησι.
 Κεκλυθι δ' σφρα μαθοις μενος αργεννοιο λιθοιο. 175
 Ει γαρ ατερ κραξεροιο θελεις πυρος εκ φλογας ορσαι,
 Κεκλομαι αναλεων μιν υπερ δαιδων καταθειναι·
 Αυταρ ογ', ηελιοιο καθαντιον αυταζοντος,
 Αυτιχ' υπερ δαιδων ολιγην ακλινα ταυσσει·
 'Η δ' οτε καρφαλεης τε θιγη και πιονος υλης, 180
 Καπνον επειτα δε πυρ ολιγον, μετα δε φλογα πολλην
 Ορσει· την δ' αρα φασι παλαιονιης ιερον πυρ.
 Ταων εχ' ετερας μαλλον φλογος ελπομ' εωςε
 Αθανάτοις ετω κεχαρισμενα μηρια καιειν.
 Προς δ' ετισοι και τελο, φιλος, μελα θαυμα πιφασκω· 185
 Αυλον, οτις πελεξαι φλογος αιτιος, αικε μαλ' ωκα
 Εκ πυρος αρπαξαις, ψυχρος πελει αμφαφασθαι·

Ver. 170. Vulgo praefigitur titulus, I. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

Ibid. Quod Crystalli commendatio primum in hoc libello locum obtinet, illud forte spectavit auctor, puritatem mentis et candorem atque castitatem, quarum rerum passim Symbolum faciunt crystallum, primum esse, cujus rationem, qui Deos adeunt, habere debeant. GESNER.

Ver. 176. Mihi videbatur ες hic locum habere non posse: tum in majusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinæ, ut lapsus nimis hic facilis fit. GESNER.

Ibid. Pro ες repositum εκ, ut Gesnerus, opinor, voluit.

CRYSTALLUM splendentem ac pellucidum accipe ma-
 Lapidem, radium lucidi divini splendoris, [nibus
 Quo æthere maxime delectatur Deorum immortalium cor.
 Quem si in manibus gestans ad fanum accesseris,
 Nullus Deorum vota tua renuet.
 Audi igitur, ut discas vires splendentis lapidis :
 Quod si placet absque vivaci igne flammam excitare,
 Jubeo aridas eum super faces deponere.
 Tum vero ille, sole ab opposita parte irradiante,
 Statim supra faces tenuem radium explicabit :
 Qui quum primum siccam et pinguem attigerit materiam,
 Fumum, deinde ignem exiguum, denique vero flammam magnam
 Excitabit. Hanc ergo dicunt esse Antiquæ Deæ sacrum ignem.
 Itaque non alia magis flamma spero ego
 Immortalibus tam grata femora urere.
 Præterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro :
 Ipsum, qui flammæ causa est, quum primum
 Ex igne rapueris, frigidus tactu est,

Ver. 182. Παλαιγονη, Dea antiqua, quin Vesta sit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *Canæ penetratia Vestæ* Æn. 5, 741, cui primum immolare cœperunt, Porphyr. *περὶ ἀποχρῆς* 2 p. 125 *ἀρξάντα πρῶτον ἀφ' Ἑστίας τοῖς ἑρῆνοῖς θεοῖς θυεῖν*. Hujus extinctum casu ignem cælitus accendi solitum ope scaphii, h. e. speculi concavi, narrat Plutarchus in Romulo, p. 66.

Ibid. Παλαιγονη, an sit Vesta, immo an Dea, multum dubito, cum nomen illud, nisi ex hoc loco, mihi plane ignotum sit. Hic autem scribendum suspicor—παλαιγονηεῖς. *Antiqui*. ut infra, ver. 192.

Ver. 183. Ταῦν ἐχ' ἑτέρας. Malebat Gesnerus, Τοῦν ἐχ' ἰ. Sed vulgata recte se habent, si pro φλογος legamus φλογας. Ταῦν ἐχ' ἑτέρας μαλλον φλογας. *His magis non alias flammam.*

Ver. 186. Ἀύλον. F. Ἀύλος. GESNER. Minus necessario.

Et

Αμφι δε και νεφροισι δεθεις καμνονη σαωσει.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ευχομενω τοι αρηθονα λαων οπασσω,
 Θεσπεσιοιο γαλακλιος ενιπλεον, ηυτε μαζον 190
 Πρωτοτοκω νυμφης η μηκαδος εθαλοεσσης·
 Τον ρα παλαιγενεες μεν Ανακλιτιν Αδαμανηα
 Κλειον, οτι γναμπηει μακαρων νοον, οφρα θυηλας
 "Αζομενοι εθελωσιν επιχθονιες ελεαιρειν·
 Ηδ' αρα μιν Ληθαιοι εφημισαν, ενεκεν αιει 195
 Μεμνησθαι κακοτητος οϊζυρης απερυκει
 Θνητες αθανάτες τε· νοον δ' εριενιον ειναι
 Θελπει, επορητων αθανα φρεσι βελευεσθαι.
 Αλλοι δ' εσκηψαηλο Γαλακλιδα φερβερων ειναι
 Κικλησκειν περην, οθι τοι τριψαηλι γαλακλιος 200
 Εκπρορει λευκοιο πανεικελος ενδοθεν ιχωρ.
 Πειρα δε τοι και τεδε παρεσσειαι αικε θελησθαι.
 Ουθαλα γαρ μηλων οτε κεν μινυθολα ιδηαι,
 Πως ερξεις, φιλε τεκνον; επην εριφοισι τειοισι,
 Ους ωδηε θηρα πελωρον υπεκπροφυγειν ικετευες, 205
 Τοισι παρασταιης τετληοσι, οι δ' ενι σηκω
 Αμφι σε λεπταλεοι γοερον περιμυκησονται;
 Των μεν ακηχεμενας επιτελλεο μητερας αιεν
 Λθειν πηλαων κυανοχετων εν δινησι·

Ver. 189. Vulgo præfigitur titulus, II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ.

Ver. 192. Ανακλιτην legi vult Salmal. ad Soli. p. 97, a D. et illam ανακλιτην a carminibus explicat p. 264, a A. it. 768, b. C. D. Mihi valde placet legere ανακλιτην, conciliatorem, ex ea significatione, qua suavissime Xenophonteus Cyrus I, 3 ινα καγω ανακλισομαι σε. Respondent pulchre, quæ jam copiose de hoc lapide prædicat. GESNER.

Στησας

Et renibus appositus, dolorem leniet.

TIBI secundum præbeo lapidem, qui orantibus prodest,
 Divino lacte plenum, instar mammæ
 Primum enixæ puellæ, vel vaccæ uberosæ.
 Quem veteres anacteten adamantem
 Appellarunt, eo quod Deorum animum flectat, ut sacrificiis
 Honorati, velint mortalium misereri.
 Quem et Letheum nominarunt, quoniam semper
 Meminisse mali ærumnosi prohibet
 Mortales immortalesque, animumque, ut propitius sit
 Mulcet, incitans jucunda animo concipere.
 Alii vero præceperunt, consultius esse Galactidem
 Appellare petram, quod ex eo, si quis conterat,
 Profluat lacti similis albo internus succus.
 Hujus, si velis, experimentum tibi in promptu erit.
 Quum enim ovium ubera imminuta videbis,
 Quid ages, care puer? quando hædis tuis,
 Ad quos, feram ut horrendam effugeres, aliquando supplex
 Adstiteris laborantibus, illi autem in stabulo [confugisti,
 Circa te macilenti gemebundum quid balaverint:
 Tum vero illorum ægrotantes jube matres
 Lavare in fontium fuscis (antiquos) canales habentium undis,

Ver. 204. Suavissime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, ver. 148. seq. GESNER.

Ibid. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσεύῃ.

Δάρον τοὶ καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τέλο δίδωμι. Schol. MS. Paris.

Ver. 209. Sanabilis erit hic versus, si ex disciplina metricorum Clarciana etiam correptis Syllabis pronuncies *κωνοχτων*. GESNER.

Ibid. Vereor an hæc curatio ad sanitatem multum conferat. Quid si scribamus—*κωνωπων*?

Consti-

Στησας δ' ἠέλιε καίβεναντιον αυτελλοντος, 210
 Ἄγνιζειν μεν πρώτον εποικοχόμενος περὶ πασας
 Ἄλμην δ' ἐν κρήνηι και αλφίτα λεπτα λιθοιο
 Χευαμενος, δια πωῦ και αιῶν ερχε' ὄμιλον,
 Ῥαινων καρποφορον λασιον καλα νῶϊον ἐκαστης
 Θαλλῶται δ' ἀρα πασαι ιαινομεναι περὶ σηκως 215
 Ἐξαπινης μετα τεκνα φερεγλαφεες τελεθεσι·
 Οἱ δ' ἀρ' ὑπερ μαζοισι κορεσσαμενοι γαλαθηνοι
 Σκιρτηθμων ἐξαυῆς αναμνησονται ἀγερωχοι.
 Συν δε μελικρητοιο μετα γλυκεροιο μίφεντα
 Ορνυε πινεμεναι νυμφην, ἵνα νηπιον υἷα 220
 Μαστοισιν μεθυοντα παρ' ευναιοισι κομιζοι.
 Ἀμφι δ' ἀρ' αυχενι παιδος αερταζεσα τιθηνη
 Λαων, ερητυσει κακομητιος οσσε Μελαιρης.
 Και δε σε και βασιλhes ἀμυμονες αιδεσσονται
 Ἐν χερι λαων εχοντα, και απλετα φυλ' ανθρωπων. 225
 Ἀθανατοι δε μαλιστα νοσ καθαθυμια σειο
 Παντα τελευήησασιν, επαρων αιῶντες.

ΧΡΗ δε και ευπεταλον Πετρακεα λαων εχονταις
 Αρασθαι παρα βωμον εναιρομενης ἐκαλομενης·

Ver. 214. Ραινων καρποφορον. Malim καρποφορω, ut cum Θαλλῶ conjungatur.

Ver. 217. Οἱ δ' ἀρ' ὑπερ μαζοισι κορεσσαμενοι] Εἰ δ' ἀρ' ὑπερμαζοισι. Bernard. ad Synes. de Febr. p. 40. F. ὑπο μ. GESNER.

Melius esset ἵπαι μ. Sed fortasse ὑπερ cum κορεσσαμενοι jungendum est, cum se super-fatiauerint. Hujus certe formæ adjectivum in usu est, ὑπερκορης.

Constituentis e regione solis emergentis,
 Primum singulas ordine accedens iustrabis,
 Et saluginem in cratere cum tenui puluere galactitæ
 Fundens, per ovium et caprarum transi gregem,
 Conspergens supra dorsum fertile et villosum singulas
 Ramo. Vegetiores omnes in stabulis
 Statim foetibus suis lac copiose præbebunt,
 Illi vero sub mammis lacte satiati
 Subfultuum statim recordabuntur feroculi.
 Mulso vero dulci immistum galactiten
 Offer ad bibendum juvenulæ, ut parvulum filium
 Mammis inebriatum ad cubile ferat.
 Et si nutrix collo pueri appendat
 Lapidem, arcebit male cogitantis oculos Megaræ.
 Quin etiam te Reges honorati venerabuntur,
 Si manu gestaveris hunc lapidem, et innumeræ gentes.
 Dii vero maxime, quæcunque accepta erunt animo tuo,
 Omnia perficient, vota tua exaudientes.

OPORTET lamiosum Petracem lapidem habentes,
 Precari ad aram, dum cæduntur hecatombæ.

SI

Ver. 227. *επαρων αἰόντες*. Scribi malim disjunctim *επ' αρων*, ut constructio sit *επαῖοντες αρων*. Nam *επαρων*, opinor, in malam partem accipitur, ut *καίωνα*.

Ver. 228. Vulgo præfigitur titulus, III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. Absit a MS. Paris.

Ibid. *ευπεταλον* non a virore foliorum dici puto, sed fissilem, quæ in *πεταλα* h. e. laminas facile dividatur, unde interdum cultri sacrificiales præsertim, quare hic adhibetur *εναερωμενων ἑκατομβων*. Vid. Plinium 12, 25. GESNER.

C

Ver.

ΕΙ και Δενδροφυτοιο φεροῖς τρυφος ἐν χειρὶ πετρῆς, 230
 Μαλλον και τερποῖτο θεῶν νοσ ἀιεν εοντων.
 Δενδρεα γαρ μαλα πολλα καθοψεαι, ὡς ἐνι κηπῶ
 Ανθεμοεντι, κλαδοισιν επασσυτεροις κομοωντα·
 Τενεκα οἱ και φωτες Αχατη Δενδρηεντι
 Θηκαν επανυμιην, ὅτι οἱ το μεν επλετ' Αχατη, 235
 Αλλο δ' εχει λαστης ὕλης δεμας εισοραασθαι.
 Τονδε τεοισι βοεσσιν αναχιζεσιν αραραν
 Αμφι κεραα δυω βαλεειν, η καρτερον αμφις
 Ωμον αροτρευοντος ατειρεος αγροιωτε·
 Και κεν απ' ερανοθεν σταχυοπλοκαμος Δημητηρ 240
 Μεστον ιοι φερεκαρπον ες αυλακα κολπον εχεσθα.

ΣΚΕΠΤΕΟ, και θηητον εχων Ελαφοιο πελαζε
 Αθανατοισι Κερας· ποτι γαρ νοσ ερανωωνων
 Μειδιαει, φυσιος πολυδαιδαλε εργον ιδοντων,
 Εκ κεφαλῆς ελαφοιο· φυει γε μεν ε ποτι κορην 245
 Πετρη, αλλ' εμπης πελεται κραβερη τε γε πετρη.
 Ουδε κεν αν γνοιης κερας ατρεκες η λιθος εστι,

Ver. 230. Vulgo præfigitur titulus, IV. ΑΧΑΤΗΣ.

Ver. 238. Αμφι κεραα δυω. Editt. A. I. κερα. Si res integra esset, malletm κερας.

Ver. 242. Σκεπτεο και—πελαζε. Malim πελαζειν. Provide etiam ut accedas.

Ibid. Vulgo præfigitur titulus, V. ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ.

Ver. 245. Emendat Gesnerus, F. εποτε κορη Πετρην. Quod non intelligo. Locus certe male affectus est, nec medicina in propatulo. Quantum video, stigma in primis ponendum est post ιδοντων, ad finem versus 244. Deinde hic versus cum sequente sic forte disponatur.

SI manu gestaveris fragmentum lapidis Dendrachatis,
 Deorum immortalium valde animus delectabitur.
 In quo arbores multas conspicies, velut in horto
 Florente, densis ramis frondentes,
 Idcirco ei homines Achatis arborefcntis
 Cognomen imposuerunt, quoniam partim similis est Achati,
 Partim vero speciem præbet hirtæ filvæ.
 Illum si bobus tuis profcindentibus terram
 Circa gemina cornua imposueris, vel circa robustum
 Humerum arantis duri agricolæ,
 Tunc cœlitus, spicis coronata Ceres
 Plenum sinum habens in sulcum frugiferum ibit.

ADVERTE, et cum mirandum habueris cornu ceruî,
 Accede ad Deos immortales: mens enim cœlestium
 Exhilaratur, quum varium naturæ opus vident
 Ex capite cervi. Producit quidein nunquam tempus capitâ
 Petram, sed tamen duro lapidi aliquid simile.
 Neque dignoscere possis, cornu verum sit, an lapis:

Εκ κεφαλῆς ελάφοιο φρεὶ γέ μιν ἔσσι κορσην,
 Πιττην ἀλλ' ἐμπης πάλεται ***** κεράση τε.
 Ex capite cervi nascitur quidem, non ad temporâ,
 Sed nihilominus lapis est ***** et validus.

Nimirum post πάλεται epitheton τῆς Πιττην ἐξείδιξε credible est; v.
 g. σκληρῆ, aut aliquid simile; et postea ad verum suffulciendum a cor-
 teftore non nimis nafuto adfutum fuisse γέ πιττην.

Ver. 251. Τρίψας αὐλον μισγε συν ελαιῶ, καὶ τῷ τὸ βρογμα ἀλειφῶ
 μινος τρίχας ἐπαναφυσίς. Schol. MS. Paris.

Ver. 252. Ἄϊ δὲ καὶ. Articulus hic sensui incommodus est: Μαζ
 lim—Καὶ δὲ. Ἀίγε,

Πριν κε μιν αμφαφωων εὔροις νημερτεα λααν.
 Αιει τοι θησει λαστην επι κρααλι λαχηνη,
 Ει και ψεδνοκαρνος εοις. ει γαρ μιν ελαιω 250
 Τριβομενον τριβοις κροταφωσ παντ' ημαλα σειο,
 Αι δε νεαι περι βρεγμα τεον τριχες ανθησασι.
 Πρωλοταμον δ' αιζηος αλων εσ δεμνια κερην,
 Τερπωλης ερατης επιμαρτυρα τονδε φεροιτο
 Λααν' ο δ' αρρηκτοισιν ομοφροσυνησιν αμ' αμφω 255
 Ὑσταλον εσ γηραισ και εσ ημαλα παντα καθεξει.

ΠΟΙΜΕΝΙ δ' αγραυλων ταυρων, Διος αιγιοχοιο
 Ὑτει κισσοχιτωνι, λιθον καλαθυμιον ειναι
 Βαρβαρον αγγελλω, Συρηγενεος κελαδεινεσ
 Ὑδασιν Ευφρηταο διανομενον ζαθεοισι· 260
 Ὅσ τοι φυαλιησ ενεκεν ρεξαντι θυηλασ,
 Κλημασιν αυτικα σειο φερεσταφυλοισιν αλωασ
 Αμφισασ, πολλον τοι αφυσσασθαι μεθυ δωσει.

ΚΑΙ γλαφυρον κομισασ εαροχροον αικεν Ιασπιν 265

Ver. 253. Νεοσ δε παρθενον εισ γυναικα αγων, τητον ει φεροιτο [Ι. φεροσ το] πρωλον αυη συγγειομενοσ, αιτιασ αυλοισ ομοιοιασ εσαι. Schol. MS. Paris.

Ver. 257. Vulgo praefigitur titulus, VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤ ΔΙΘΟΥ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΡΟΙΣ ΑΥΑΙΖΟΜΕΝΩΝ.

Ibid. Των εν αγροισ αυλιζομενων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepositum est, glossa est των αγραυλων, e margine exteriori in medium spacium improvide assumta. GESNER.

Ibid. Bacchus Cereris in invenienda et tradenda agricultura adjutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71. GESNER.

Ver. 258. Τη Διονυσω κισσοχιτωνι, ηγην κισσοφορω, τε Διοσ ογω τε αιγιοχοη, αγγελλω, ητοι παρελεγω, τον λιθον ευαρεστον ειναι. Βαρβαρον δε, οτι εγ Συρια παρα τα ρευματα τε ποταμω ευρισκεται' διο και φησι τοισ ζαθεοισ αυλον υδασι βρεχομενον. Schol. MS. Paris.

Nisi prius contrectans, invenias verum esse lapidem.
 Semper tibi hirsutam excrefcere faciet in capite lanuginem,
 Etsi calvus fueris. Si enim cum oleo
 Contriveris, eoque singulis diebus tempora inunxeris,
 Tunc in caluaria tua pili recentes efflorescent.
 Uxorem juvenis primum nubentem ducens in lectum puellam,
 Delectationis amatoriae testem hunc secum habeat
 Lapidem: hic eos indissolubili concordia ambos
 Ad extremam senectutem perque omnes dies continebit.

PASTORI vero taurorum agreffium, Jovis Ægiochi
 Filio hedera induto, jucundum esse lapidem
 Barbarum dico, Syri resonantis
 Euphratis in aquis madefactum divinis:
 Is, si vitium caussa rem sacram feceris,
 Palmitibus uvis abundantibus tuam statim vineam
 Cingens, efficiet ut multum vini haurire possis.

JASPIDEM politum atque aëri coloris si quis gestaverit,

Ver. 264. Vulgo præfigitur titulus, VII. ΙΑΣΠΙΣ.

Ibid. Salm. ad Soli. p. 143, a Β κερροχρον, firmatque conjecturam
 ex Dionysii Perieg. v. 724. qui κερροσσαν vocat. Ipse tamen κερροχρον
 magis probare videtur: quod secutum puto Eschenbachium. GES-
 NER.

Ibid. In his nescio quomodo lapsus est Gesnerus; nam Salmasium
 conjecisse κερροχρον nusquam video; et Dionysius, l. c. Ιασπιδem κερροσσαν
 vocat; eoque ipso loco Salmasius conjecturam suam κερροχρον
 firmat. Ego sane an prima in κερροχρον corripitur dubito; et præ-
 terea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides Iaspides scriptores de
 Gemmis passim agnoscant.

Ἴερα ῥέζοι τις, μακαρῶν ἰανεται ἦτορ,
 Καὶ οἱ καρφαλαῖς νεφελῶς κορρυσσῖν ἀρετρῶς,
 Ἡδὲ καὶ αὐχηρησῖν ἀγοὶ πολὺν οὐμβρον ἀρετρῶς,
 Αὐχμηρῆς δ' ἐκ πεδῖα ῥόθῖων ἀποεργε χαλαζῶν
 Ἡμετερῶς, καὶ κηρῶς, ὅσαι στιχωσῖν ἐπ' ἀγρῶς.
 Καὶ σε γὰρ ἀθανάτων φιλεῖ νοοσ' ἐκ δ' ἀρα βωμῶν, 279
 Ἡὔτε περ Κρυστάλλος, ἀνεὺ πυρός ἐκ φλογα πεμπείς.
 Ἐν δὲ σοὶ ἀντιπαλὸν κείται μένος. ὅπποτε δὴ πυρ
 Νηδὺν ἀμφίση, ἐνὶ δὲ πλειοῖο λεβήτος,
 Ψυχρὸν ἐπειγομένοιο προσμιμνεὶ ἐδόθεν ὕδωρ.
 Εἰ δὲ τις ἐν ψυχρῆσι λιποὶ κινήσι λεβήτα, 275
 Παφλαζεὶ κρᾶβεροῖο κυκωμένε ἐδοθὶ χαλκῆ.

ΕΣΘΛΟΙ δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὕαλοειδέες εἶναι
 Κλείονται θνητοῖσι θνητοῖσι Τοπαζοῖ.

Ver. 267. Deleri vult hunc versiculum, ut inertem ac ταυτολογη
 Ruhneck. Epist. 1. p. 28. Sed multum negotii sibi facessierit, qui ταυ-
 τολογίας hoc genus ex antiquissimis quibusque Romanis, Græcis, Ori-
 entalibus expungere velit. Deinde illud κορρυσσῖν v. 3 ad Deos refertur,
 ἀγοὶ v. 4 ad Iaspidem. GESNER.

Ruhneckianæ crisi perfunctorie satis respondet Gesnerus. Neque
 vero is sum, qui versus inertes et ταυτολογος, quasi spurios et institios,
 facile nimis expungere velim. In hoc loco, confusa orationis series,
 & similes terminationes versuum 266 et 267, faciunt ut suspicer inter
 duos illos versus nonnullos intercisisse, in quibus de alio quodam lapide
 narratio incepta sit. Potestates certe quæ inferius memorantur a nullo,
 quod sciam, scriptore *Jaspidi* tribuuntur, earum autem principes *He-*
phastite a Plinio, N. H. xxxvii. 60 & Marbodeo, cap. xxxii.

Ver. 268. Non dubito, quin dederit poeta *Αὐχμηρῆς δ' ἐκ πεδῖα, ῥόθῖων*
τ' ἀποεργε χαλαζῶν. Poeta, ut solet, convertit se ad gemmam ipsam:
χαλαζῶν, nihili nomen, festinatione tantum prætervisum et relictum in
 Stephaniana. Unde *χαλαζῶν* acceperit Eschenbachius, non dixerim.

ΦΗΜΙ

Rem sacram facturus, Deorum exhilaratur cor,

Et hi sicca arva nubibus satiabant.

Et inducet aridæ multum imbrem terræ.

Tu vero siccitatem et ruentem impetu grandinem ab agro arce

Nostro, et pestium quæcunque invadunt agros.

Nam te immortalium diligit animus, atque in aris

Haud secus ac crystallus, sine igne, flammam emittis.

Inque te contraria vis latet, ac quando ignis

Ventrem cingit ecce pleni lebetis,

Frigida aqua intus manet, licet urgeatur igne.

Si quis vero vel in frigidis cineribus relinquat lebetem,

Bullit robusto æstuante intus aheno.

BONI etiam ad eadem hæc hyalini coloris esse

Dicuntur mortalibus sacra facientibus Topazi.

Sed quid sibi vult interpretatio hujus versus ab illo data vel retenta: *Tu vero et siccitatis et pluviosarum grandinum ex agro averrunces Nostro etc.*

GESNER.

Ibid. Ροθιον κυριως το κυμα. Schol. MS. Paris.

Ver. 270. Vid. ver. 176. GESNER.

Ver. 273. Quid sibi velit hic *επι δε*, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dedisse *επι δε*, *ecce!* Quinque locis ab Æmilio Porto in Lexico Dorico adductis *ηπι δε* nihil aliud videtur esse quam Imperativus verbi *επι δεω*. Decepit Portum, quod *ηπι* etiam solum, forte apocopatum, est *ecce*. GESNER.

Ibid. Commentum hoc pauci, opinor, probabunt. Simplicius est *επιπλεισιο* conjunctim accipere (ut supra ver. 190. *επιπλειον*), et *δε* interpositum quasi *δη* reddere: *et quidem pleni lebetis*.

Ver. 274. Nescio ex qua *metricorum disciplina* versus hunc *sanabilem* existimaverit Gesnerus. Proclive erat reponere *επειγομενου*. Sed ut tam sensui quam metro medela afferatur, legendum est, opinor,

Ψυχρον επειγομεσιο πυρος μενες ενδοθεν ιδωε.

Ver. 277. Vulgo præfigitur titulus, VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ.

ΦΗΜΙ δὲ τοι τερπειν καὶ Οπαλλιον τρανιωνας
 Αγγλων, ἡμερτε τερενα χροα παιδος εχοντα· 280
 Καὶ ἔ καὶ οφθαλμοισιν αροσητηρα τετυχθαι.
 Καὶ πιτυος δακρυσι λιθεμενον Οψιανοιο,
 Καὶ σμυρνην μισγειν ευωδεα, καὶ φολιδεσσιν
 Αργυφεισιν Λεπιδωτον αποστιλβοντα κελευω.
 Αυτικα γαρ δωσσει θεοπροπιας αγαθων τε 285
 Εσσομενων λυγρων τε· καὶ εισειαι αἰσ' εβελησθα·
 Καὶ νευρων αλεγεινα παθη Λεπιδωτος αμυνει.
 Δοιω δ' ηελιε χρυσοτριχε λαε πελονται,
 Αμφω θεσπεσιω· θαμβος δὲ τοι εσσει' ιδοντι.
 Αμφοτεροισ ακτινες ετητυμοι εμπεφυασιν, 290
 Ορθαι, λαμπετωσαι· ιδειν γε μεν οιον εθειραι.
 Ειδος δὲ σφι λιθων αλλο. το μεν τε νοησεις

Ver. 279. Vulgo præfigitur titulus, IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ.

Ibid. Non de solo Opallio hic agi, sed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio est, ver. 333. GESNER.

Ver. 280. Plin. 37, 5 f. 22 *Pæderota propter eximiam gratiam vocantur plerique Opalum.* GESNER.

Ver. 282. Πιτυος δακρυσι λιθεμενον intelligam fuccinum, et porro οψιανον illam s. lapidem s. gemmam, de qua est locus Arria. Periplo Maris Erythr. mox ab initio p. 3 Geogr. Hudf. de insulis Æthiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmaf. ad Soli. p. 64, a F. Οψιανος λιθος—ὃς καὶ πισσα καλεῖται δια το προστεθειμενον αυτου οσμηνη πορειν πισσης. Uterque scriptor ex arenis profundis ait erui. Igitur non emendandus est locus, quod placuit Cl. Bernardo ad Thomam M. p. 198, b, sed interpretandus ut ostendi. GESNER.

Ibid. λιθεμενος ὑψικομοιο placebat Bernardo; ex quibus λιθεμενος omnino amplectendum iudico; ὑψικομοιο non item. Quinetiam pro δακρυσι feribendum arbitror δακρυεσσι vel δακρυοισι, cum secundam in δακρυσι produci posse vix credam.

DICO vero tibi, delectare etiam Opallium cœlestes,
 Splendidum, amabilis pueri teneram cutem habentem.
 Illumque et oculorum medicum esse,
 Et pini lacrimis lapidescentem Opfiani gemmam,
 Et myrrham bene olentem misceri, et squamis
 Albicantibus resplendescentem Lepidoton jubeo.
 Statim vero dabunt oracula bonorumque
 Futurorum et malorum, et scies quæ desideras.
 Etiam nervorum molestos dolores Lepidotus arcet.
 Duæ vero Solis auricomæ gemmæ sunt,
 Ambæ divinæ, stupebis vero quando eas videris.
 Ambabus veri radii infiti sunt
 Recti, splendentes, qui velut comæ apparent:
 Species vero lapidum diversa. Hunc quidem diceres

Ver. 284. Plin. 37, 5 S. 62 *Squamas* piscium varias coloribus imitatur. GESNER.

Ver. 286. Quid sit *ασσε θελησθα* non temere quis dixerit. 'Ασσ' (*ασσα*) *εβελησθα* est Il. A, 554. GESNER.

Ibid. *ασσ'* *εβελησθα* in textu reposui.

Ver. 292. *Ειδος δε σφι λιθων αλλο*. F. *λιθων εσ'* α. GESNER. Et sic quidem metrum saluum est. De sensu et syntaxi nimis securus fuisse videtur vir doctissimus. Quale enim est illud *το μεν—ο δε*; et quid est *Κρυσταλλος κεινη*, *Crystallus cava*, quam vocant? Totus locus, nisi multum fallor, ad hanc normam propemodum refingendus est.

Ειδος δε σφι λιθων αλλων' τον μεν τε ιονσεις

Κρυσταλλον ηγενεν' ο δε χρυσολιθο δεμας αυτην

Εικελος εισιδειεν.

Species autem est illis lapidum aliorum: hunc quidem senties esse Crystallum secundum genus; ille autem Chrysolitho secundum corpus, si contra aspicias, similis est.

Crystallum

Κρυσταλλον κενεην* ὁ δὲ χρυσολιθῶ δαμασ αὐτην
 Εικελος εισιδεειν* εἰ δ' ἐκ ἐχ'εν εἰδ' ὄγ' εθειρας,
 Χρυσολιθος κεν εην* αταρ εσθλω φημι τετυχθαι. 298
 Ἐν γαρ σφιν μεγα δη τι φερεσβιος εμβαλε πνευμα
 Ἡελιος, ροιζον ερικυδεις αυτικα φωτας,
 Σεμνοτερως τ' ιδεειν* και τοι σεβας εσσεται αυλων.
 Αιψα γαρ ἥρων σφιν επερχεται ειδος αλων,
 Οἰτε δεξ μεγα δωρον επισταμειως φορεσσι* 300
 Τολμα δ' αθαναλεις και ενηει μελισσεσθαι.

ΜΑΓΝΗΤΙΝ δ' ἐξοχ' ἐφιλησεν θεριος Ἀρης*

Ver. 296. Sermo est de gemmis succini similitudinem habentibus :
 quid si radios et fridorem electricum intelligit? Illam exaggerationem
 poetæ facilius ignoscet, qui quorundam virorum doctorum entusiasmos
 in electricis Phaenomenis enarrandis non ignoraverit. Quid quidem
 ροιζος Φωλος ver. 297. queat significare aliud, non video. Et quod ver.
 288. *Solis gemmas* dicit, quod electro proprium, cuius ipsum nomen ab
 Sole derivatum (v. Plin. 37, 2) fabulam a Phaë honte duci, notum est.
 Si h. l. considerassem, cum scriberem prælectionem de electro in Comm.
 Soc. Got. T. 3. majori de sono illo electrico cum fiducia dicturus eram,
 et de ipsis scintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram halu-
 cinationem adpellassem. p. 112. GESNER.

Ibid. Unde collegerit Ge'nerus *sermonem esse de gemmis succini simili-
 tudinem habentibus* plane nescio. Sed neque patet de quibus gemmis
 sermo est. *De fridore electrico* ne somniâsse quidem poetam nostrum
 quovis pignore contenderem. Phrasin illam, ροιζος Φωλος, quæ huic
 commento ansam præbuit, omnino adulterinam judico. Totum de-
 nique locum sic constituendum et interpretandum esse suspicor.

Ἐν γαρ σφιν μεγα δη τι φερεσβιος εμβαλε πνευμα
 Ἡελιος, ριζον ερικυδεις αυτικα φωτας,
 Σεμνοτερως τ' ιδεειν* και τοι σεβας εσσεται αυλων.

*Illis enim magnum quendam spiritum indidit vitæ auctor Sol, reddentem ho-
 mines statim valde-honoratos et augustiores visu; et tibi reverentia erit
 eorum.*

Οὐνεκεν,

Crystallum cavam, ille vero Chrysolithi speciem
 Refert. Et nisi etiam hic haberet crines,
 Chrysolithus erat. Ambos vero bonos esse dico,
 Illis enim magnum spiritum indidit vitæ auctor
 Sol, et fridorem splendidæ lucis
 Et formæ majestatem, licet ex se venerabiles sint.
 Celeriter enim heroum species veneranda illis accedit.
 Et hi Dei magnum munus scienter ferunt.
 Pariter et Audacia et Placiditate Deos conciliare sibi verum est.

MAGNETEM vero maxime amat bellicosus Mars :

Quoniam,

Ver. 299. De sculptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatiorum Musea talibus artificiiis. De statua ex electro Augusto posita Olympiæ, Pausa. Eliac. pr. f. 5, 12. vid. prael. cit. p. 112. GESNER.

Ibid. Qui in superioribus mecum sentiunt, notâ hâc facile carere possunt. Tantum moneo in versu sequente 'Οι τε reddi debere *Qui* non *Et hi*.

Ver. 301. Quid sibi hic versus h. l. velit, non expeditum est docere. Breve et interpreti commodum, accusare corruptionis, absurditatis, suppositionis, quæ non assequare. Sed interdum tamen et *δυσκολα τα καλα*. Videamus, an non *το ενης* sit idem quod *ενηια* Il. P. 670, ubi parvus Schol. exponit *πρωδητα*. Deinde infinitam *μειλισσεσθαι* imperativo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio DI æque placantur: ut non modo gemmæ duræ et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles. GESNER.

Ver. 301-2. Frustra in versu primo explicando laborat Gesnerus, frustra etiam in altero emendando H. Stephanus, cum non viderint duos versus inter se connexos esse. Et hoc quidem certissimum duco. In versu posteriore, pro variis Magnetis nominibus variæ sese offerunt emendandi viæ. Mihi hæc satis tuta videtur.

Τολμα δ' αθανατες και ενηϊ μειλισσεσθαι
 Μαγνησα* τμηδ' εξοχ' εφιλαλο θυριος Αρης, —

Aude

Οὐνεκεν, ὅπποτε κεν πελασοι πολιοιο σιδηρα,
 Ἡύτε παρθενικη γλαφοφρονι χερσιν ἔλασα
 Ἡθεον στερνῶ προσπῆυσσεται ἡμεροεντι, 305
 Ὡς ἢ γ' ἀρπάζεσθαι ποτι σφετερον δεμας αιει,
 Και παλιν εκ εθελει μεθεμεν πολεμιστα σιδηρον.
 Η τοι μεν μιν φασι και Ηελιοιο πωλεσθαι
 Αμφιπολον κερης, ὅτε κεν Δελγητρα παλυνοι·
 Και μιν ὑπερθυμως γε τεκεκτουρς Αιηταιο 310
 Κυθῆνεν κερη πολυμηχανος. αὐταρ εγωγε
 Σης αλοχῶ κελομαι σε δαημειαι, ει ἔθεν ἀγνον
 Ανδρος απ' ἀλλόβριοιο λεχος και δωμα φυλασσοι.
 Ες γαρ μιν κομισος ὑπο δεμνια, καλθεο λαθρη,
 Χειλεσιν αιιδων Δελξιμβροτον ατρεμας ῶδην· 315
 Ἡ δε καλαινωσσεσθαι και ηδει περ μαλ' εν ὑπνω,
 Αμφι σε χειρ' ορεγωσα πῶπιπῆυσσειν μενεαινει.
 Ει δε ἐ μαχλοσυνησιν ελαυνει δι' Αφροδιτη,
 Ὑψοθεν ες γαιων τετανυσσεται εκπροππεεσθα.
 Και δοιω Μαγνησταν ἀδελφειω φορεονταν, 320

Aude etiam Deos placare leni (i. e. lenitatem conciliante) Magnete, Hunc autem maxime amat impetuosus Mars.—

Possumus scribere Μαγνητῆ τοῦδ', vel etiam Μαγνητι τοῦδ', sed præ-
 tuli Μαγνητα, quia eadem voce noster infra utitur, ver. 320. Tzetzes
 etiam, a Gesnero citatus, lapidem hunc appellat Μαγνησσαν, quæ forte
 verior est scribendi ratio.

Ver. 302. Vulgo præfigitur titulus, X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

Ibid. Citans h. l. Tzetzes 4, 403, Ἡσπερ (Μαγνητιδος) εν λιθικοις ε-
 γραψε τας διαμεις. GESNER.

Ibid. Μαγνητις] Non stat hic versus; staret autem ita legendo, ἐξο-
 χα μαγνητιν φιλησεν θεγιος αρης. Neque tamen affirmare ausim ita scrip-
 tum a poeta fuisse. H. STEPH.

Quoniam, si quando appropinquaverit cano ferro,
 Haud secus ac virgo ulnis amplectens, lacteo
 Juvenem pectori apprimit cupido,
 Ita hic lapis rapit ad suum corpus semper,
 Et nunquam rursus dimittere vult, bellicosum ferrum,
 Hunc quidem ferunt fuisse Solis
 Filiae famulum, cum demulcentia medicamina misceret,
 Atque illum magnanimi Aeëtæ gnata interiectrix liberorum
 In deliciis habuit puella audax. Ast ego [suorum
 Conjugem tuam jubeo te explorare, an castum
 Ab alieno viro lectum et domum fervet:
 Hunc enim lapidem ferens tecum sub stragulis clam depone,
 Cantillans intra labia demulcentem homines cantilenam.
 Illa vero suavi licet somno stertens
 Circa te manus extendens, amplecti conabitur.
 Quod si vero illam incontinentiis urget diva Venus,
 Ex alto in terram exporrecta decidet.
 Tum etiam duo magnetem fratres secum ferant

Ver. 304. An prima in *γλαβεφρονι* produci possit, dubito. Eundem sensum daret *γλαβεφρονι*.

Ver. 307. Hanc formam accusativi in *a* similibus exemplis probavit Casaub. Lectt. Theocritt. c. 10. vid. Argon. 1248. GESNER.

Ver. 310. *Τεκεκλονος, ἢ τα τεκνα φανουσασα τα ἐαυτης*. Schol. MS. Paris.

Ibid. Conjecturam Gesneri in textum recepi pro vulgato *ὑπερδυμος*.

Ver. 313. Elegans sine dubio conjectura Pierfoni Verif. p. 147. Sed illa optime *σωμα* custodiet mulier, quæ cupidos juvenēs, ne in *δωμα* quidem admittit. GESNER.

Θυμον απειρεσιης φυγειν εριδος ποθεοντε.
 Και λαες αγορηνδε συναγρομενες οπι καλη
 Θελξεις, εν στηθεσιν αγων μελιηδεα πειθω.
 Και τοι πολλα κεν αλλα δυνασομενος καταλεξαι
 Θεσκελα τοιο λιθοιο, τι πλεον βρακιωνων 323
 Φθειγγομαι, αν αιψα και υψοθι περ μαλ' εοντων
 Ητορ επιγναμπει και εφελκεται, οφρα κε σειο
 Ωκα μαλ', ωστε τοκηες, εελδωρ εκτελεσωσι.
 Αλλ' ητοι ταδε μεν και επαυλικα πειρηθηναι
 Παντα μαλ', οσ' αλορευσα, παρεσσειαι, ει κ' επι βωμον 330
 Ελθωμεν και γαρ μοι επισπομενος μοι ογ' ανηρ
 Ωμοισι κραβερουσιν ιων φεροι αιολον υλην.
 Νυν δ' επει ατραπιτοιο πολυ πλεον αμμι λελειπται,
 Σειο δε τοι κλονεει κραδιην μεγα δερμα δρακοντος,
 Μανθανε και δολιχων οφειων μη δειμεν ιες. 335

Τριψαι

Ver. 325. Θεσκελα] Post Θεσκελα non debuit poni interpunctio:
 Quum autem imperfectus sit hic versus, nihil ad illum explendum com-
 modius reperio quam si post τι addamus και, ut sit τι και πλεον. sed non
 placet φθειγγομαι, idque in futurum φθειγομαι mutandum esse credide-
 rim. Hic enim est (ni fallor) totius hujus loci sensus, *Et quum alia
 multa lapidis hujus miracula recensere tibi possim, quid ultra caelestes progrediar?
 quorum licet altissimas sedes incolentium, hic lapis mentem stecit et
 allicit, ita ut primo quoque tempore desiderio tuo satisfaciant, non secus ac si
 parentes tui essent.* Sed illa verba τι και πλεον βρακιωνων φθειγγομαι, fateor
 me ad verbum non vertere, quod, quum ad verbum sonent, *Quid amplius
 vel ulterius caelestibus dicam,* hoc tamen significant, *Si commemoravero,
 quanta sit ejus apud ipsos etiam deos autoritas, (vel quantum ejus erga
 deos robur)* addendum ne quicquam fuerit? H. STERN.

Ibid. Rectius fortasse Gesnerus. τιη πλεον. In versu sequente malim φθειγωμαι.

Ver. 331. Ελθωμεν] Pronominis μοι geminatio in hoc versu orta est
 εη

Iram immensæ contentionis effugere cupientes.

Atque etiam populum ad forum congruatum pulchra oratione
Demulcebis, in pectore versans mellitam suadam.

Et licet tibi alia multa possim recensere

Miracula hujus lapidis, quid ultra cœlestes

Dicam? quorum celeriter, li et altissimas sedes incolentium,

Mentem flectit et allicit, ita ut tuo

Quam primum, ac si parentes tui essent, desiderio satisfaciant.

At certe horum quidem statim periculum facere

Omnium, quæ dixi, poterimus, si ad aram

Pervenerimus. Etenim vir iste, qui me sequitur,

In robustis humeris mihi fert variam harum rerum materiam.

Nunc vero, quoniam nobis adhuc multum viæ reliquum est,

Tuumque cor turbat adhuc ingens species draconis,

Disce etiam prolixorum serpentum non extimescere spicula.

ex alia quapiam depravatione mihi occulta, cujus nec proxime sequens
versus expers esse videtur. H. STEPH.

Ibid. Pronominis *μοι* geminatio vitari potest mutando prius in *τοι*.
In versu proxime sequente recte vidit Gesnerus scribendum esse *Φερες*
pro *Φεροι*. Sed quid est *ων*; Redditur, *harum rerum*, quâ ratione non
video. Reponendum credo—

Ωμοισι κρατεροισι λιθων Φερες αιολον ελην.

Humeris validis fert lapidum variam farraginem; de quibus scilicet ex-
perimenta instituantur.

Ver. 334. Ingenio Pierfoni, Verif. p. 50. et hæc digna conjectura,
et est *δειμα* cum hac relatione ver. 387. Sed eam hic tanto minus ad-
miserim, quod *δειμα*, notior vox, non ita inter imperitos librariorum elidi
potuit ab rariore *δεγμα*, quam conversim. Respicit nempe ad ipsam
Hypothesin carminis: Orphea perterritum ab illo dracone, a quo di-
vinitus liberatus est, firmare vult adversus similes eventus et pericula,
GESNER.

Ver. 335. Pro *δειμεν*, quæ vox nihili est, scribere velim *δειδεμεν*.

Jube

Τριψαι γὰρ λεπτήν Οφιητιδα κεκλεσ̄ πετρην,
 Ἦν ποτε τις κραβεραιοσι πεπαρμενος ελθη̄ οδῶσι,
 Καὶ μιν εφ' ἔλκεῑ πασσε̄ καὶ ἀτρεκες̄ εσσετ' ονειαρ̄.

ΝΥΝ δὲ καὶ Οστριτην οινῷ λιθον εντριψαντας
 Ακρητῷ κελομαῑ πινειν, οδυνηφαλον̄ ειδως̄.

340

ΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΗ πολijs καὶ ὀμῶνυμῑ εχιδνης̄,
 Ἦ ῥα ποτ' εἰναετη̄ λωβην̄ ἀμενηνον̄ εθηκαις̄
 Ῥιμφᾱ Φιλοκτηῖο, Μαχαονijs̄ ὑπο̄ τεχνης̄.
 Οῡ μιν̄ πῶς̄ κεινην̄ Ποιαντιος̄ ελπετο̄ θυμῷ
 Νεσον̄ ὑπεκφευξεσθαῑ ἀλαρτηρην̄, ποθεων̄ περ' 345
 Ἀλλ' ὄγ' ἀλεξικακοιο̄ μαθων̄ παρὰ πατρος̄ ἀρωγην̄
 Λαιων̄, ὅτις̄ κε̄ πυθοιτο, βαλων̄ ἐπῑ φαρμακᾱ μηρῷ

Ver. 339. Vulgo præfigitur titulus, XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

Ibid. Lemma Οστριτης non pertinet nisi ad ver. 339 et 340, in quō ακρητῷ, vino, legendum esse, non potest dubitari. Post ver. 340, interposui novum lemma Οφίτις, ipso totidem pene verbis iubente poeta. Quid enim potest aliud velle sibi illud ὀμῶνυμι ad εχιδνας̄ relatum, si conferas præsertim ver. 356 et 457, ubi totidem literis οφίτις nomen est, et observes, apud Tzetzem, diligentissimum τῶν λιθικῶν lectorem, ad Lycophr. 911 hæc esse; Φιλοκλήτης̄ κάλᾱ μιν̄ τον̄ Ορφέᾱ ὑπο̄ Μαχαοῖος̄ κάλᾱ τη̄ Οφιητιδῑ πετρά. Ceterum ex hoc ipso carmine discimus planissime, σιδηριτιν̄ vel σιδηριτην̄ ver. 355. 384. 413. esse eundem qui Οφίτις. Nec eundem esse Ορειτην̄ dubito ver. 451, licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum Ορειτην̄ esse ortum. Quam facile confundi enim potuere Φ et Ρ. Sed antiquum oporteat esse errorem, si recte se habeat illud Plin. 37, 10 f. 65 Oritis et a quibusdam siferitis vocatur. Equidem jam deprecatus sum subtiliorem talium disputationem, cum præsertim hic non in ipsa natura rerum, sed in fabulis magicis versetur auctor. Nos poetam et naturæ picturam venamur præcipue. Reliquorum si quid ultro se offerat, non aspernamur. GESNER.

ΣΕΥΕΝ

Jube parvum Ophiten lapidem in pulverem comminui,
Si quando validis serpentis veniat aliquis dentibus punctus,
Et illum in vulnus insperge, et præfens erit remedium.

NUNC vero et Ostriten lapidem in vino contritum
Puro jubeo bibi, dolores eum lenire sciens.

GERMANE et cognominis lapis candentis viperæ,
Qui aliquando novenne vulnus innocuum reddidisti
Facile Philoëtæ, Machaonia arte.
Non enim amplius Pœantius sperabat
Morbum perniciosum se effugere, licet ex animo optasset.
Verum hic a medico patre edoctus auxiliatricem [remedio
Gemmam, (quod quis unquam audiat?) applicito femori hoc

Ibid. Pro NOV omnino reponendum est ΣΟΥ. Recte autem vidit Gesnerus, de *Ostrite* lapide non agi nisi in versibus 339 et 340. Recte etiam vulgatum ΑΧΗΤΟΥ mutavit in ΑΧΗΤΩ. Quod novum lemma ΟΦΙΤΗΣ interposuerit post ver. 340, non laudo; nam de lapide *Ophite*, vel *Ophietide*, quod idem est, coeptum est agi a ver. 336. Male etiam colligit *Ophiten* eundem esse cum *Siderite*, a quo manifeste distinguitur. Unicus locus, qui huic opinioni patrocinatur, est infra ver. 355-6. ubi satis constat οφειτην mendose scribi pro ορεστην, quem eundem esse cum *Siderite* testatur Plinius a Gesnero citatus.

Ver. 341. ΑΥΛΟΚΑΣΙΝΗΤΗ] Fortasse inter hunc versum et proxime præcedentem aliquid deest. nam cum ὀμάννυμ' pro ὀμάννυμε videtur legendum αὐλοκασινήτη. H. STEPH.

Ibid. Recte repudiavit H. Stephanus vulgatam lectionem ΑΥΛΟΚΑΣΙΝΗΤΗΝ. Nihil autem deesse arbitror.

Ver. 342. Ἡρα ποτ'. Malim Ηρα ποτ'. Certe quidem aliquando.

Ver. 347. Δααν] Melius fortasse legeretur ὁ τις κε πειθοίτο, includendo etiam parenthesi hæc verba. H. STEPH.

Ibid. Malim (ὁ τις κε πειθοίτο;) quod quis credat?

D

Concitavit

Σευεν επι Τρωεσσιν Αλεξανδροιο φονηα.
 Τον ρα μεθ' υσμινην ηκειν ποσιν ατρεμεεσσιν,
 Πριαμιδης παρος αυτος αποθνησκων περ απιστει. 350
 Εκτανε δ' ηπεροπηα Παριν Ποικαντιος ηρωσ,
 Κεκλομενεσ Δαναοισ Έλενεσ Τροιηνδε κομισσαι
 Λοιγον αδελφειοιο μισαιφονον εκ Λημνοιο.
 Τω γαρ Απολλων Φοιβος εχειν λιθον αυδηντα
 Δακε, Σιδηριτιν νημερτεα τον ρα βροτοισιν 355
 Ηδαεν αλλοισιν καλειειν αψυχον Οφειτην,
 Λυγρον, υποτρηχυν, στιβαρον, μελανοχροα, πυκνον.
 Αμφι δε μιν κυκλω περι τ' αμφι τε πανθηθεν ινεσ
 Εικελοι ρυιδαεσι επιγραβδη ταννουται.
 Ημαθα μεν τρισ εφ' επτα βιην Έλενοιο πεπυσμαι 360
 Θηλυφερησ τε λεχοσ φευγειν και κωνα λοετρα,
 Και σεμνον αδιαντον εδωδησ εμψυχοιο.
 Αεναω δ' επι πετρον εχεφρονα πιδακι λεων,
 Φαρεσιν εν μαλακοσιν, ατε βρεφοσ, αλησασακε,

Ver. 348. Philoctetes interfecit Parin, Apollod. 3, 6. p. 212. Parthen. Erot. c. 4. p. 350. GESNER.

Ver. 352. Similia Conon 34 p. 274. Tzetz. ad Lycophr. 911. Έλενε — αυλομολησαντοσ τοισ Έλλησι, καθ' α φησιν Ορφευσ τε και Τρυφιδωροσ. Ετ ad 1048. Ο δε παλαιοσ Ορφευσ και μετα Δαναον Ευρυπυλε ζωιτα παρεσσαιει τον Μαχαονα, ιωμενον τον Φιλοκλητην. Cf. ad ver. 383. GESNER.

Ver. 350. Πριαμιδης παρος. Si me audias, scribes. Πριαμιδης Παρισ αυλοσ, αποθνησκων περ, απιστει. Priamides Paris ipse, etiam moriens, vis credidit.

Ver. 355. Credo utrumque rectum σιδηριτιν genere feminino, et alterum σιδηριτην ver. 384 et 413. ut nempe ο λιθοσ et η λιθοσ. Nam discrimen illud inter την λιθον gemmam, et τον λιθον lapidem vulgarem, certe ex hoc ipso libello perpetuum non esse convincitur, ut ecce in hoc ipso loco, λιθον αυδηντα etc. GESNER.

Concitavit in Trojanos Alexandri interfectorem.
 Quem quidem in pugnam venisse firmis pedibus,
 Priamides, prius ipse ab illo moriturus, credere non potuit.
 Occidit vero perfidum Paridem Pœantius heros,
 Heleno jubente Danais, ut Trojam adducerent
 Funestum fratris sui occisorem ex Lemno.
 Illi enim Phœbus Apollo lapidem vocalem habendum
 Sideriten verum dedit, quem hominibus
 Aliis placuit vocare anima carentem Ophiten,
 Funestum, subasperum, durum, nigrum, spissum.
 Circa ipsam vero circulo ab omni parte undique fibræ
 Rugis similes, insculptæ extenduntur.
 Tres supra septem quidem dies Helenum audiivi
 Feminæ lectum refugisse et communia balnea,
 Ac religiose purum ab esu animalium.
 Perenni vero in fonte lapidem animatum lavans,
 Vestibus in mollibus, tanquam infantem, fovit,

Ver. 356. *αψυχον ορειτην*. Monui supra ad ver. 336. scribendum esse *ορειτην*, ut recte legitur in ver. 451. Quinetiam de epitheto *αψυχον* valde dubito. Quid enim singulare, si lapis *vita careat*? Hujus autem *Oritis*, sive *Sideritis*, proprietas maxime notabilis erat, quod *vita* et vocis *capax* esset. Vide infra, ver. 363—381. Malim igitur hic scribere *εμφυχον ορειτην*.

Ver. 359. *εικελοι ρηιδεσσιν*. Edd. A. I. *ικελοι*. quod metro æque incommodum est; nisi forte scribendum sit, *Πανθ' ικελοι*.

Ver. 360. Nescio cur Gesnerus corrigere voluerit *τρι' εφ' ηπια*, et vertere *tres supra septem dies*. Numerus, quem tradunt Editt. Vulgg. *ter septem dierum*, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur.

Ver. 362. *Και σεμνον αδιαντον*. Rectius forte *αμειναντον*. Sed neque *σεμνον* suspicione caret.

Και, θεον ὡς ἐπ' ἀρησιν ἀρεσσαμενος θυεεσσι, 365
 Λααν ὑπερμενεεσσιν αοιδαῖς ἐμπνοον ἔρδεν.
 Ἐν καθαρῷ δὲ φαιος μελαρῷ λυχνοῖσιν ἀναπῶν,
 Χερσιν ἑαῖς αἰτιταλλε θεεδεα πωτρον αειρας,
 Μητερι νηπιον υἷον εοικως δὴ κάλεχεσθῃ.
 Καὶ συ δ', ἐπὴν εθελης ὅπα δαιμονιην ἐπακκεσαι, 370
 Ὡδ' ἔρδειν, ἵνα θαυμα μετα φρεσι σῆσι δαιειης.
 Ὅποτε γὰρ μιν παγχυ καμῆς ἐνι χεῖρεσι παλλων,
 Ἐξάπινῃς ὀρσει νεογιλα παιδος αὔτην,
 Μαιῆς ἐν κολπῷ κεκληῖτος ἀμφὶ γαλακτι.
 Χρη δὲ σε τετληοτι νοῶ ἀνεμεν αἰει, 375
 Μη πως ἠπεδανοιο λυθεις ὑπο δειμαῖος ἐξω
 Ἐκ χερσος εδαωδε βαλων, χολον αἶνον ὀρινης
 Ἀθανάτων. τολμα δὲ θεοπροπιην ἐρεεινεν.
 Παντα γὰρ ἐξερῆ νημερτεα. καὶ μιν ἐπειτα
 Πλησιον ὀφθαλμων, ὅτε κεν λεισης γε, πελασσαις, 380
 Δερκεο' θεσπεσιως γὰρ ἀποψυχοντα νοησεις.
 Ὡδὲ μὲν Ἀτρειδῆσιν ἀλωσιμον ἐφρασε πατρην

Ver. 365. Καὶ, θεον ὡς ἐπ' ἀρησιν. Illud ἐπ', tam sensui quam metro incommodum est, si ἀρησιν pro *precibus* accipiatur. Fortasse igitur scribendum est.

Καὶ, θεον ὡς ἀρησιν ἀρεσσαμενος θυεεσσι τε.

Ver. 372. Reposui παγχυ pro vulgato παγχι, et, in versu proximo, ὀρσει pro ὀρη, Gesnero monente.

Ver. 374. Unde fit in versione Eschenbachiana *Nutricis in sinu*, non habeo dicere. Sed nihil dubitavi pro Φαιῆς reponere Μαιῆς. Literæ initiales versuum præter ceteras corruptioni obnoxia. GESNER.

Ibid. Recte sane. Sed idem etiam vidisse, qui versionem laudatam dedit, nemini dubium esse potest.

Et tanquam Deum, votis placatum, et
 Lapidem præpotentibus tandem hymnis spirantem reddidit.
 In casta vero domo lumen lychnis accendens,
 Suis manibus curavit divinum lapidem gestans,
 Matri parvulum filium tenenti similis.
 Et tu, quandoquidem vocem Deorum vis audire,
 Sic facias, ut miraculum animo tuo intelligas :
 Quando enim valde laboraveris illum manibus jactare et com-
 Subito edet vocem recens nati infantis, [movere,
 Nutricis in sinu plorando lac efflagitantis.
 Oportet vero te constanti animo curare eum semper,
 Ne forte infirmo timore solutus,
 E manibus in terram abiciens, iram difficilem excites
 Immortalium. Tum aude de vaticiniis eum interrogare.
 Omnia enim exponet tibi vera. Eumque postea
 Propius ad oculos admovens, quando laveris,
 Intuere : divinitus enim exspirantem intelliges.
 Sic etiam Atridis expugnatam fore patriam indicavit

Ver. 375. In τετλησθε penultima licenter producta ob consonantem asperiolem: sic mox ver. 499. prior in οπον producitur. GESNER.

Ibid. Penultimam in τετλησθε produci posse ob sequentem τ non credo. De priore in οπον alius erit dicendi locus. Hic profecto rescribere malim τετλειωτε, secundum formam Homero usitatam in vocibus similibus.

Pro αινεμεν, quod aperte mendosum est, conj. κηδαινεμεν Bernard. ad Thomam Mag. p. 177. a. Sed magis placeret μελεδαινεμεν, eodem sensu.

Ver. 377. ορινης est ex MS. Paris, pro vulgato ορινη. Neque dubium est pro χειρος scribi debere χειρος.

Ver. 382. Ωδε μεν. Malim Τωδε, ut jungatur cum φοιθητορς λαϊ. Huic lapidi fatidico; non terribili, ut Gesnerus vertit.

Λαομεδοντιαδης φοιβητορι λαϊ πιθησας.

Σοι δ' ετι και σθενος αλλο Σιδηριταο πιφαισκω·

Ἐρπετω γαρ δη παμπαν υποτρομεοντι εοικε.

385

Σειο δ' εχεν πολυ μειζον ακοιμητον τε νοοιο

Δειμα Φιλοκτητης μεμνημενος αιεν εχιδνης.

Τενεκα Παλαμηδαο σαιοφρονος εποτε νοσφι

Ηθελεν ευχεσθαι, γενεμενος, οφρα τιν' ειποι

Θαλπωρην, επιερ ποτ' επι χθονα μητερα θηρων

390

Ερχηται. πως κεν πολιον γενος εκπροφυγησι.

Ἐγ' ογε Λητοιδην επων επιμαρτυρα Φοιβον

Κικλησκων αγορευε, τα δη νυν σοι καλαλεξω.

Ευτε με παιδ' εδιδασκειν Ακερσεκομης αγορευειν

Μαντοσουνας, μεγαν ορκον εκεκλετο πρωτον ομοσσαι,

395

Ψευδεα μηποτε μυθον ενισπειν ανθρωποισι·

Τενεκεν ατρεκεως μαλα τοι ερω τα εкаστα.

Φραζεο νυν, Ἡρωσ εκαληβολε, μυθον εμειο.

Ver. 383. Laomedontiadēs Helenus est, proditor ille patriæ, de quo modo ad ver. 352. GESNER.

Ver. 384. Semper in hoc carmine ob oculos illud habendum, a Theodamante agi cum Orpheo occasione terroris a serpente incussi. GESNER.

Ver. 385. Corripienda inter scandendum vox, ἔρπετφ. GESNER.

Ibid. Violentum fane remedium præscribit vir doctissimus, quo scilicet versus sine sensu conservetur. Non dubito scribendum esse

Ἐρπετα γαρ δη παμπαν υποτρομεοντι εοικας.

Serpentes enim admodum reformidanti similis es.

Neque sine artificio hæc ingerere fingitur Theodamas, quibus scilicet viam sibi munit ad alteram argumenti sui partem, in qua de lapidum viribus Theriacis et Alexipharmacis dicturus est. Hactenus enim de Theurgicis præcipue dixit.

Αυτη

Laomedontiades, terribili gemmæ fidem habens.

Tibi vero et alias vires Sideritis recensebo :

Serpenti ille quidem trepido similis est,

Tuo vero habuit animum longe majorem et implacabilem

Timorem Philoctetes, memor semper viperæ. [mentis

Quamobrem eum sine prudente Palamede nunquam

Voluit preces fundere, supplicans, ut aliquod sibi indicaret

Fomentum, quo, si quando terram matrem venans

Peragraret, canum serpentum genus fugare posset.

Illi vero hic, Latonæ filium Phœbum testem suorum verborum

Vocans, dixit ea, quæ tibi nunc enarrabo :

Cum puerum me adhuc docuit intonsus Phœbus eloqui

Vaticinia, magnum jusjurandum jussit primum jurare,

Nunquam me dicturum falsum sermonem hominibus.

Quamobrem vere tibi dico singula.

Nunc referas quæso, ô Heros longe jaculans, sermonem meum.

Ver. 387. Hæc infra v. 445. lucem accipient. GESNER.

Ibid. Cave credas. Sed neque lucem ullam desiderant.

Ver. 388. Mirum profecto unde invecum sit nomen Παλαμῆδος, reclamante cum maxime metro. Sed cæcum plane oportet esse, qui semel monitus non videt rescribi debere Πριαμῆδος, i. e. *Heleni*; de quo modo locutus est, & cui omnia quæ sequuntur unice conveniunt.

Ver. 389. Quid hic velit εὐχεσθαι, non video; malim ερχεσθαι, *vadere, versari*.

Ver. 391. Πολιός etiam ferri color ver. 303. GESNER.

Ver. 394. Hinc Palamedes loquitur, et ver. 398, ut tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe retert a ver. 398 ad ver. 412. GESNER.

Ibid. Immo vero abhinc Helenus loqui fingitur ad Philocteten; et oratio ejus uno tenore procedit usque ad ver. 704.

Αυτη γαια μελαινα πολυκλαυτοισι βροτοισι
 Τικτηι και κακοτητα και αλγεος αλκαρ ειαστω. 400
 Γαια μεν ερπετα τικτη. τεκεν δ' επι τοισιν αρωγην.
 Εκ γαιης δε λιθων παντων γενος· εν δ' αρα τοισι
 Καρπος απειρεσιον και ποικιλον. οσα δυναται
 'Ριζαι, τοσσα λιθοι. μεγα μεν σθενος επλετο ριζης,
 Αλλα λιθς πολυ μειζον· επει μενος αφθιτον αιει 405
 Γεινομενω μητηρ και αγηραον εγγυαλιζεν·
 'Η δε καθαθησκει τε, μινυθαδιον θαλεθεσα,
 Και τοσον αυτης καρπος, εφ' οπποσον εμπνοος εστιν·
 Ην δε κ' αποπνευση, τις ετ' ελπωρη παρα νεκρης·
 Εν μεν δη βοταναις ηρι λυγρων τε και εσθλων 410
 Δηεις, εν δε λιθοις ατην ε ρεια κεν ευροις.
 Ητοι οσαι βοταναι, τοσσοι λιθοι. Αλλα συ γ', ηρως,
 Λαι Σιδηριτη πεφυλαγμενος, ερπετα παντα
 Θαρσαλεως, ει και τοι ομιλαδον αντιωσιω,
 Ερχεσθαι δια μεσσα, κελαινης εκ αλεγιζων 415
 Λωξης. ε γαρ ετι σφι θεμις μεμνησθαι οδοντων,
 Ουδ' ει κεν στειχοντος ενιχημπτοινο ποδεσσι.
 Ουδε γαρ εδε μενειν περ ετι προφανεντα δυνανται,
 Αλλα μετα σφισι θαμβος, ελαυνομενοισι δ' εμοια
 Εσσυνται· τα δε, και περ εναντιον αιζαντα, 420

Ver. 404. 'Ριζαι, ριζομειν, ριζομια a radicibus ad omne genus et partes medicamentosarum plantarum refertur. 'Ριζομια veterum, sunt hodierna botanice. Notum est, etiam septentrionalium populorum nomina, quibus medicos et medicinam signant, Artzt, Artzney, ab iis derivari solere, quae radicem significant. GESNER.

Ver. 412. Hic, abrupta oratione Phœbi et Palamedis adeo, Theiodamas firmare pergit contra serpentium metum Orphea, GESNER.

“ Ipsa terra nigra miseris hominibus

“ Parit et mala, et simul uniuscujusque mali remedium :

“ Terra quidem reptilia peperit, peperit vero etiam adversus ea

“ Ex terra vero omne genus lapidum, in quibus [remedia.

“ Immensum robur et varium insitum est. Quantacunque

præstare possunt [dicibus,

“ Radices, tanta etiam lapides. Magna quidem vis inest ra-

“ Sed lapidibus multo major, quando quidem incorruptas vires

“ Nascenti lapidi mater, et nunquam senescentes præbuit :

“ Radix vero moritur, exiguum admodum in tempus virens,

“ Et tamdiu fructus ex ea haberi potest, quamdiu vitam habet.

“ Si vero expiraverit, quænam amplius spes a mortua ?

“ Verno quidem herbas alias damnosas, alias utiles

“ Invenies, in lapidibus vero ægre perniciem aliquam reperies.

“ Jam vero quot plantæ, tot etiam lapides sunt.” Tu vero

Lapide Siderite armatus, per reptilia omnia [heros,

Audaacter, quamvis catervatim tibi occurrant,

Media transi, nigram non extimescens

Mortem; non enim illis fas amplius erit recordari dentium,

Non, si vel maxime incedentis implicentur pedibus.

Sed neque manere amplius poterunt, quando apparuerint :

Verum tremor ea occupabit agitatique similia

In cursum incitantur. Quædam licet in te irruere velint,

Ibid. De hoc commento facile judicabit lector, qui notam nostram legit ad ver. 394.

Ver. 417. Multo fane *στειχοντα* viatorem vel venatorem hic cogitare facilius est, quam serpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas sunt in proutu *σοφα φαζιανα*. GESNER.

Ibid. Repetui *στειχοντος* pro *στειχοντες*, ex conjectura Gesneri et MS. Paris.

Propere

Αψ' οπισω παλινορσα μεθερπυζειν μενεαινει·
 Και σφισιν εξαπινης ροθος ισταται, εδε τι προσσω
 Νηχεται· αλλ' ορεγοντα πελας περιμηκεα δειρην
 Γλωσσησιν μεμαωσι περισσαινειν, σκυλακες ως.
 Πολλακι και κατεδαρθε δαφουινω αγχι δρακοντων 425
 Αμφι κυνηγεσησι μενων εν ταρφεσιν Ιδης
 Θρητηρ Ευφορβος, αρωγη τηδε πεποιθως·
 Δωκα γαρ αυτομενω λιθον ιερον· εδε ποτ' αυτω
 Εκ μαλα περ πολλων ελθειν καλεναντιον ετλη.
 Τερπετο δ' Ευφορβω περικαλλει φερταλος ανδρων 430
 Αιχημητη Μελανιππος, ανεψιος εσθλος εμειο,
 Ειδος αμωμητος, και ειδει καρτος αρειων,
 Αιζηε ποθεων, δερικλυτε, ευπλοκαμοιο.
 Τ' ενεκα και μετα θηρας αλωμενος, ε ποτε νοσφι
 Εσθενεν Ευφορβοιο φερειν Ικεταonos υιος· 435
 Αλλ' αιει λασιοισιν εν ερεσιν αντιθεοιο
 Καγχαλων κεραιο μετ' ιχνια συν τε κυνεσσιν
 Έσπετο συν θ' εταροις, εθελεν τε μιν οιος επεσθαι.
 Η μεν κεν μιν πολλα πατηρ μενεαινειν ερυσσειν,
 Αχαλων εον υια φιλον θηρεσσι μαχεσθαι· 440
 Και Πριαμοιο βη μιν ερητυεν· εδ' ογε θυμω
 Πειθετο· τις κ' εθελεσκε τοτ' Ευφορβοιο λιπεσθαι;
 Ρεια γε μην ακοντα μελας ηρυκακεν υδρος,
 Νερθεν υπο κνημης ολεσιμβροτον ιον ελασσας.

Ver. 430. Quæ hinc de Euphorbo et Melanippo dicuntur, ea lucem accipiunt ex Tabella genealogica, quam in principio hujus libelli posuimus. GESNER.

Propere retro cedere cupient.

Et eorum confestim tumultus reprimetur, neque ulterius
 Procedet, sed extendentia appropinquando longam cervicem
 Linguis parata erunt adulari, haud secus ac catuli.

Sæpe dormivit cædis avidos juxta dracones

In venatione persistens in densitatibus Idæ

Venator Euphorbus, hoc fretus auxilio.

Dedi vero ei supplicanti lapidem sacrum. Neque unquam ipsi
 Ex magno numero vel unus occurrere ausus est.

Delectabatur vero Euphorbo formoso pariter ac bellicoso opti-
 Melanippus, consobrînus meus bonus, [mus vir

Specie emendatissimus, et forma valde excellens,

Juvenem amans, hasta inclutum, et eleganter comatum.

Quamobrem etiam cum in venationem erumperet, nunquam
 Euphorbo durare Icetaonis filius: [sine

Sed semper hirsutis in jugis divino

Se oblectans puero, ferarum vestigia cum canibus

Et sodalibus sequebatur, cupivitque solus illum sequi.

Sane quidem illum pater sæpe studuit retrahere,

Dolens, filium suum dilectum cum feris pugnare;

Et Priami potentia eum retinuit. Neque vero hic animo

Persuasus est. Quis enim tunc Euphorbum relinquere potuif-

Facile tamen illum invitum ater retraxit hydrus, [set?

Sub tibia letale spiculum imprimens.

Ver. 431. Qui aurem poesi Græcæ affuetam habet, statim rescribet,

Αιχμητης M.

Ver 434. Malim αλαμης, quod ad Euphorbum referatur. Concur-
 sum talem diphthongorum noster non reformidat. V. supra ver. 38.

Ille

Τον μὲν ἐτ' αἰολοῖστέρος ἔλαθεν, ἔνεκ' ἐτελλεν 445
 Αὐθι λελειψέσθαι. τὸ ῥά μιν καὶ μαλλον εἵπειρεν.
 Οἰκτεῖρων δ' ὀρεγόντα χεῖρας ὅτι γυναιτ' ἐμείο,
 Αὐτὰ τεδὲ λιθοῖο διατριψάντα κελύσα
 Λεπτάλεην ἀχνὴν ἐπιπάσσεμεν ἔλκει λυγρῶ
 Καὶ ῥά μαλ' αὐτὶκα φῶλα κράλαιη καλλιπέ νεσος. 450
 Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τικτεν Ὀρειτὴν,
 Ὅστε καὶ ἔταμενοις ἀκος ἤρωςσι κομιζέει,
 Καὶ στείρησι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.
 Ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεὸς ἔρδειν ἀγορεύω.
 Ὡς καὶ ἐμῆς ὅτε μητρὸς Ἀβαρβάρης ἐπακκῆσας, 455
 Ἄνδρων εὐ μαλα νεσον ἐπιστάμενης ἀκεσασθαι,
 Βεκολίδης Εὐφορβὸς ἀγαυὸς φασκεν Ὀφίτη
 Φαρμακά, μὴ μνον ὀφειν κἀλενωπὰ δύνασθαι,
 Ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φερεῖν φάος, ἠδὲ βαρείαν
 Ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδυνὴν. ἠδὴ δὲ τιν' ἀνδρῶν 460
 Οὐασὶ δὴθνοντα κἀθηρὰς ὠπάσεν αἴψα
 Καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐρηκοῦν ἐμμεν' αἰοιδῆς.

Ἡδὴ

Ver. 445. Τον μὲν ἐτ' αἰολοῖστέρος ἔλαθεν. Hæc corrupta esse nemo dubitet. Pro ω conj. Gesnerus ων, qua mente non video. Tentabam. Τον μὲν ἐτὶ ζῶοντ' ἐρος ἔλαθεν. Sed præstet fortasse ἀδυναμίαν fateri.

Ver. 446. Metuebat, ne post novum vulnus immedicabile relinqueretur a sociis et amicis, ut prius ob vulnus ex sagitta Herculis destitutus fuerat. GESNER.

Ibid. Hæc scilicet, quæ de Melanippo apertissime dicuntur, de Philoctete, nescio quomodo, dici voluit Vir Cl.

Ver. 451. Ὀρειτὴν hunc esse σιδηρίτην, manifeste patet ex ver. 413. Vid. No. ad lemma hujus capituli, ver. 339. GESNER.

Ver. 455. Ὡς καὶ ἐμῆς ὅτε μητρὸς Α. Hic locus hypothesi nostræ advertari videatur. Quomodo enim Helenus de Abarbarâ, quasi matre sua,

Ille vero eo esse perniciosus non ignoravit, quod hanc ob causam
Rursus ab Euphorbo esset relinquendus, id quod adhuc magis
eum afflixit.

Ego vero misertus ejus, extendentis manus ad genua mea,
Jussi lapidis hujus ipsius contriti

Exiguam lanuginem inspergere vulnere gravi.

Et statim reliquit virum vehemens morbus.*

Talem terra peperit hominibus auxiliatorem montanum,

Qui et vulneratis heroibus remedium affert,

Et steriles mulieres parere caros liberos facit.

Varia enim mortalibus Deos præstare dico. [tus,

Quemadmodum etiam aliquando a matre mea Abarbarea edoc-
(Quæ in depellendis morbis hominum valde erat perita)

Bucolides Euphorbus, admirabilis dixit Ophitæ

Pharmaca non solum adversus serpentes valere,

Sed et oculis lumen asserre, gravemque

Capiti dolorem detrahere. Et certe virum quendam

Auribus tardum fanans, reddidit statim

Etiam exilis vocis acute audientem.

suâ, loqui possit? Sed pro *εμης* omnino reponendum est *ενης*: ut Hele-
nus jam referre intelligatur, *quæ Euphorbus, Bucolionis filius, ex matre*
suâ Abarbareâ audita, memorare solebat, de lapide Ophite. Abarbarea
autem, secundum Homerum *Il. Z. 21.* Bucolionis conjux; Euphor-
bus, secundum nostrum in hoc loco, Abarbareæ et Bucolionis filius.
Cur autem noster in hoc loco, spretâ Homeri auctoritate, vel notum
illum Euphorbum, Panthoi & Phrontidis filium, Abarbareæ et Bucol-
ioni attribuerit, vel novum quendam Euphorbum induxerit, mihi
non liquet. Nihil est in superioribus quod non Homérico Euphorbo
optime convenit; nihil hic, quod non a verò, ut ita loquar, Bucolionis
et Abarbareæ filio dici poterat. Metrum autem *Βεκολιδης Δισπηκος* im-
pleret non pejus quam *Βεκολιδης Ευφορβος*.

Tum

Ἦδη και τινα φωτα, χολω χρυσης Αφροδιτης
 Εργα προς ἡμεροεντα γαμων αμηννον εοντα,
 Μεινησθαι φιλοτητος ακεσσαμενος προΐαλλεν. 46§
 Εν πυρι δ' ει κε βαλοισ μιν, οδωδη ερπετα τοιο
 Φευζεται, εδ' ετι πω μενεει οχεδον, εδ' ενι χειρη.

ΦΕΥΓΕΙ και κνισσησι Γαλατην ορνυμενησι
 Τειροντα θνητες εχεπευκει παντας αυτημ.
 Χροη δ' αιθαλοις, πλαλις, ε μεγας επλετ' ιδεσθαι. 47ο
 Καρφαλη δ' ικελον πευκη φλογα διαν ορνει.
 Αλλ ολοον ποτι ρινας αγει μενος. εδ' ογε φωτας
 Λησεται, αν κ' εθελοισ ιερην απο νεσον ερυξαι.
 Γναμψει γαρ σφεας αιψα χαμαι προπρηνας ελικων.
 Οι δ' αρ' απο σφετερε πεπαλασμενοι αφρισμοιο 37§
 Στραφωντ' ενθα και ενθα κυλινδομενοι καλα γαιαν.
 Τοισι δε χωρομενη φρενα τερπεται, οπποτ' ιδησι
 Πημαλα παχοντας κεραι ποδας ωκεα Μηνη.
 Θηλυτερη δ' ει κεν πολυφαρμακον αμφιβεβωσα

Καπνον,

Ver. 468. Φευγει κνισσησι, ut versu 487, ελαυνων κνισσησιν. GESNER.
 Ibid. Vulgo praefigitur titulus, XII. ΓΑΓΑΤΗΣ.

Ver. 470. Pro επλετ' reposui επλετ' ex conjectura H Stephani.

Ver. 471. De hoc versu vid. Salmas. ad Soli. p. 178, b E. GESNER.
 Ibid. Hunc versum, uti editur, repraesentat Salmasius. Ipse ma-
 lim scribere, Καρφαλη δ' ικελος πευκη.

Ver. 473. Pro ερυξαι conj. ελεγξαι Salmasius ad Solin. l. c. Inge-
 niose, si non vere. Ipsum vide.

Ver. 475. Αφας ομοιο hexametrum finire nullo modo potest: nec,
 puto, sententiam quisquam tolerabilem exculsperit. Αφρος, spuma,
 proprium Epilepticorum symptoma et signum etc. Verbo venia dig-
 nus

Tum etiam virum quendam, ira aureæ Veneris

Ad opera desiderabilia nuptiarum imbecillum,

Recordari amoris fecit, fanumque a se dimisit.

In ignem si conjeceris eum, odorem ejus reptilia [latibulis.

Fugient, et nusquam fere perfilere poterunt, nec in ipsis suis

FUGIUNT etiam (reptilia) Gagatem propter nidorem illius

Vexantia mortales omnes pestilenti afflatu. [surgentem

Colore igneo, planus, non magnus apparet.

Tædæ aridæ instar flammam divinam excitat :

Sed ad nares exitiosum virus agit ; neque hic viros

Ignorabit, quibus sacrum morbum depellere volueris.

Confestim enim eos incurvabit, præcipites humi trahens.

Hi vero sua spuma inquinati

Verfant se hinc et inde volutantes in terra.

His vero, irata, animo delectatur, quando videt

Damna patientes, cornuta, pedibus celeris luna.

Femina vero, si quando medicum ejus excipiens

nus esse mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. paucorum
immutavi. GESNER.

Ibid. Recte quidem ; sed non debuit tacere, Salmasium eandem
emendationem dudum proposuisse, l. c. Nam *αφρασμιο*, quod ibi le-
gitur, est per errorem typographi, opinor, pro *αφρισμιο*.

Ver. 477. Malefica hic Diana, venatrix, sagittatrix, gaudet suppli-
ciis a se immisissis. Epilepticorum paroxysmi a Luna h. e. Diana pe-
dere, olim existimati. GESNER.

Ver. 479. Illud *αμφιθεσσα* pulchre declaratur ex D. A, 37 ubi *αμ-
φιθεσσα* est ex gestu v. g. patris fumtum, qui puerum uti tutum præ-
stet, inter divaricata genua recipit. GESNER.

Fumum,

Καπνον, ὑπο σπλαγχνοισιν αἰσσοῦντα δεχῆται, 480
 Αθροος ενδοθεν ωκα μελας κάλαειβεται ιχωρ,
 Ὅστε γυναικειη νεατη μιμνων ενι γαστρι
 Κεκλεισται. τοτε δ' αυτον ὑπο πνοησι λιθοιο
 Δερκομενοι γαννυνται, αφαρ θολον εκβλυζοντα
 Νηδυος. εκ γαρ νεσον απειρεσιην αλεεινει. 485
 Αλλα τε πολλ' επι τοισι Γαλατην θεσκελα ρεζειν
 Οιδα' σε δε κνισσησιν ελαυνων ερπετα τερψει.

ΣΚΟΡΠΙΕ, σειο δε λααν ὀμωνυμον εμμεναι ηρωσ
 Αγλαος Ωριων εκ εκλυεν' η γαρ αἰω
 Πικρησιν τοτε γυια πεπαρμενος αμφ' οδυνησι, 490
 Μαλλον σφωῖτερων κεν εκεινα θελεσκεμεν αστρων.

ΟΥΔ' ογε Κορσιοντα λιθον κλυεν, ενεκα μιχθεις
 Δριμεος εν σκοροδοιο καρηαλι, τοξευτηρα
 Ηπεδανων ωκιστα βελεμνων σκορπιον ειργει.
 Τον μεν εγω κορη μαλ' εοικοτα φημι βροτειη 495
 Παυειν, οξυαλω τετριμμενον αμμιτα βακχω,

Ver. 480. Ut metrum impleatur scribendum est *απαῖσσοῦντα*.

Ver. 484. Emendatio pulchra et vera proposita a Bernardo V. C. ad Synes. de Febr. p. 127. Docere potest Foefiana Hippocratis Oeconomia την θολον esse proprie atramentum fepiæ, θολερα autem dici in primis de imi ventris humoribus et fecibus turbidis, nigricantibus. Ipsa adeo θολερα επιμηνια sunt apud Hippocratem. Res mihi videbatur manifesta adeo, ut recipere in contextum Orphei eam, sive conjectura est, sive e MS. emendatio, non dubitarim. GESNER.

Ibid. Editt. priores habent *θολον*.

Ver. 488. Vulgo præfigitur titulus, XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Fumum, sub visceribus exsurgentem receperit;
 Confestim ex internis partibus nigra sanies destillabit;
 Quæ in infimo ventre mulierum restans
 Includitur. Tunc vero illam ab afflatu lapidis
 Tam facile impuri feces ventris ebullire adspicientes;
 Gaudent, infinitum enim simul morbum effugit mulier.
 Præter hæc alia multa gagatem miracula efficere
 Novi, te verò fumo reptilia fugans, delectabit.

SCORPÆ, cognominem tibi lapidem esse, heros
 Celebris Orion non audiverat. Certe enim arbitror fuisse.
 Tum cum amaris membra doloribus correptus esset,
 Illum potius, quam sua astra, appetiturum illa (*munera tua*)

NEQUE hic de crinito lapide quidquam audivit, mixtum
 Acris allii capite jaculatorem
 Amarorum telorum scorpionum celerrime arcere.
 Hunc quidem ego capiti humano a Imodum similem dico.
 Sedareque, accerrimo tritum cum vino,

Ver. 490. Reposui *πεπασμενον*, ex conjecturâ Gesneri, pro vulgato
πεπασμενος.

Ver. 491. Non video ad quæ *εκείνα* referri potest. Scribendum sus-
 picor,

Μαλλον σφαιότερον κεν εχειν εθελεσκε μιν αστρων.

Magis quam sua astra habere illum (lapidem scil. Scorpionum) voluisset.

Ver. 492. Vulgo præfigitur titulus, XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ.

*Ουδ' ουε] Ουδε ο αυτος Ωριων περι τα λιθα ηκουεν, ως ωφελει τας σκουρι-
 δηκτας.* Schol. MS. Paris.

Ver. 494. Certa emendatio Cl. Bernardi, pro *Ηπεδανων* reponentis
Πευκεδανων, ad Pallad. de Febr. p. 70. Verbum utrumque Home-
 ricum. Sed *ηπεδανος* imbecillis, quod hic plane contrarium, *πευκεδανος*
 mortifer. GESNER.

Αμφιπολον θανατοιο κελαινης ασπιδος ιον.
 Μετρω δ' ὅς κεν μιξειεν ῥοδοεντι ελαιω,
 Βαψας εκ πυρος οπον, ενουχενιας οδυναισι
 Αλκαρ αγει· μελιτος δε μετα γλυκεριο κερασθεις, 500
 Ὑδατος ατηρην ολεκει καβα γαστερος ὑλην,
 Ἡ τε καλαϊγδην ὑπο νερτερα νηδύος ανδρων
 Δευομενη, φερε ογκον αεικεα βεβωνεσσι.

ΙΣΘΙ δ' αμαλδυνειν σκορπηῖα κεντρα δυνασθαι
 Και Περσηῖδαο μενος μεγα Κεραλιοιο, 505
 Ηδε παλαμναιην ανεμωλιον ασπιδα θειναι.
 Τεδε δε μοι παντων περιωσιον, ὅσσα φυονται,
 Φοιβος ακειρεκομης φυσιν εμμεναι, εξ ἑτεριο
 Μυθειτ' εις ἑτερον στρωφωμενος ειδος· ὁ τις τοι

Ψευδος

Ver. 498. In οπον primam produci propter asperitatem consonantis, jam dictum ad ver. 375. Sed quid sibi vult Βαψας εκ, vel εκβαπτω; An οπος εκ πυρος est succus fervens, ut est de igne vel ex igni ablatus? Sed forte melior est altera lectio καψας, fumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis οπος hic ex lapide paretur, videam. GESNER.

Ibid. In his misere corruptis non mirum est hæsisse Gesnerum. Totum locum sic fere constituendum suspicor.

Πετρω δ' ὅς κεν μιξειεν ροδοεντι ελαιω
 Βαψας εκ πυρος οπον, ουχενιας οδυναισι
 Αλκαρ αγει.

Lapidi autem huic si quis immiscuerit rosaceo oleo Tinctum ex colostro coagulatum, colli doloribus Remedium affert.

Πετρω, opinor, necessario reposui pro Μετρω. Πυρος, Latinis colostrum, est πρῶτον γαλα, primum lac post partum cuiuscunque animalis. Apud Aristoph. Σφ. 708, est nomen masculinum, prima syllaba producta, ad quam normam hic scribendum esset πυρ, sed recentiores grammatici

Ministrum nigræ mortis aspidis spiculum.
 Modice vero si quis miscuerit rosaceo oleo,
 Inungens se feruente hoc succo, colli doloribus
 Remedium affert. Et immixtus dulci melli,
 Aquæ nocivam materiam per ventrem dissipat,
 Quæ cum impetu ad inferiora ventris virum
 Delata, tumorem affert indecentem inguinibus.

SCIAS vero aculeos scorpionum obtundere posse
 Etiam Perseidis magnam vim Coralii,
 Atque mortiferam aspidem vanam reddere.
 Hujus enim, ex omnibus quæ nascuntur, nobilissimam
 Naturam esse, Phœbus intonsus, dum ex alia
 In aliam commutetur speciem, mihi dixit, quod quidem quis

tici neutrum vocant. V. Etymol. M. in V. Profecto, si prima syllaba
 corripitur, ad vulgatam scripturam quam proxime accederet *πυεις*.
Εναυχενιαίς mutavi in *αυχενιαίς*, ut versus itaret.

Ibid. Ὁ αὐλὸς τοῖς ἐν αὐχενί ὀδύνας παυεὶ μίχθεις ροδιλαιῶ καὶ σπῶ.—
 Schol. MS. Paris.

Ver. 504. Vulgo præfigitur titulus, XV. ΚΟΥΡΑΑΙΟΝ.

Ver. 505. Cur *Περσηίδαο* nomen habeat, facile ex fabula intelli-
 gitur, quam graphicè noster narrat, ver. 536. sq. GESNER.

Ibid. Lector etiam non monitus reponat *Περσηίδαο*, ne versus cor-
 ruat.

Ver. 509. Necessarium videtur legere *στρωφωμενο*, si qua est poetæ
 etiam Grammatica necessitas. GESNER.

Ibid. Recte; si priora recte leguntur. Si *Τυδε* in ver. 507. mu-
 tetur in *Τοιδε*, quod malim, scribere debemus *στρωφωμενον*, cum H. Ste-
 phano.

Ψευδος κεν φαιη, τοδ' ετητυμον αιψα τετυχθαι. 510
 Χλωρη γαρ βοτανη πρωτον φυει· εδ' ενι γαιη,
 (Ην γε φυτων ισμεν στερηην τροφον) αλλ' ενι ποντω
 Ατρυγετω, ινα φυκι, ινα βρυα γινετ' ελαφρα.
 Αυταρ επει κ' ελθησι μαραινομενη ποτι γηρας,
 Ητοι μεν οι φυλλα περιφθινυθησιν αφ' αλμης. 515
 Αυτη δ' εν βενθεσσι υποφλοισβοιο θαλασσης
 Νηχεται, οφρα κυματ' αποπτυσοι αιγιαλονδε.
 Ενθα δ' αρ' εξαπινης μιν αναπνευσασαν υπ' αιθηρη
 Βαζυσ', οιπερ ιδοντο, κραυνομενην ορασθαι.
 Δηρον δ' ε μετεπειτα παγω περιπαχνωθεισα 520
 Πετρεται, και χερσιν ενιχυριμφθεντα τησι
 Αμφαφαιεις λιθον, ο πριν εχων υγρον δεμας ηεν.
 Σχημα μεν εν βοτανης ετι οι μενει, οιον εην περ,
 Οι τε κλαδοι, οσα τε σφιν ακροδρυα προσπεφυασι,
 Η τε οι εβλαστησε και ετραφη ενι αλι ριζα· 525
 Φλοιος δ' οσπερ εην, φλοιος κεν λαϊνος εστι.
 Τερπωλη δ' ηδεια θεωμενε ες φρενα σειο
 Βησει· εγω δ' εκ οιδ' ο, τι μοι θελγητρον ιδοντι

Ver. 510. Editt. A. I. et MS. Paris. *αρα τετυχθαι*. Legendum credo, *τοδ' ετητυμον αρα τετυχθαι*. Sed illud verum sane est. Priorem in *αρα* produci ab hoc scriptore non indigner.

Ver. 515. *αφ' αλμης*. f. *υφ' αλμης*.

Ver. 516. *υποφλοισβοιο*. Malim distincte *υπο φλοισβοιο, sub fluctu*.

Ver. 517. *οφρα κυματ' αποπτυσοι*. f. *οφρα ε κυματ'*. GESNER. Recte omnino. Fortasse etiam scribendum est *αποπτυσοι*.

Ver. 518. Audaci metaphora loquitur de curalio jam e marinis undis emergente, tanquam de animali, quod eo ipso quo nascitur momento, irruente in nares ac pulmones aere, respirare incipit. GESNER.

Falsum dixerit, sed tamen verum esse.

Viridis enim herba primum nascitur; neque vero in terra,
(Quam quidem plantarum novimus firmam esse nutricem) sed
Sterili, ubi algæ, ubi musci leves. [in ponto

Sed postquam marcescens pervenerit ad senectutem,

Tunc quidem folia ejus corrumpuntur a mari;

Ipsa vero in profunditatibus fluctuantis maris

Natat, donec fluctus eam exspuant in littus.

Inde repente eam, spirantem ab æthere,

Dicunt, qui viderunt, induratum apparere.

Haud multo vero post, velut glacie superinducta

Lapidescit, et manibus admotum tuis

Contrectas lapidem, qui antea molle habebat corpus.

Figura quidem herbæ permanet ipsi, quæ ante fuit,

Tum etiam rami, et quicumque ipsi adnati fuerant fructus,

Et quæ illi germinavit et nutrita est in mari radix,

Cortexque qualis erat, talis etiam est cortex lapideus.

Delectatio vero pertentans animum tuum videntis

Occupabit. Ego vero nescio quæ illecebræ, quoties adspicio,

Ver. 521. *ειχεριμθευια*. Editt. A. I. et MS. Paris, habent *ειχερι-
θευια*. Unde legendum conjicio,

— και χειρι εν εκριαιια τεριου

Αμφαφαιεις λιθου.

Et manibus in tuis asperum contrectas lapidem. Οκριαιια est vox Ho-
merica.

Ver. 522. F. ηος. Ὁ περι οχων ηος h. e. ειχεης. Videtur illa Para-
phrasis continuationem aliquam notare, *diu habebas*. GESNER.

Ver. 527. *Τερωλη δ' ηδεια*. Sic edidi ex conjectura Gesneri.
Editt. A. I. et MS. Paris habent *δηδια*.

Π Ε Ρ Ι Λ Ι Θ Ω Ν.

Αιεν ἐπι πρᾶπιδας κάλαϊεβεται· εἰδὲ δυνανται
 Οσσε κορεσθῆναι θρωμενε, ἀλλὰ γε θαμβος 530
 Σευετ' ἐνι στερνοισιν οἴομενευ τερας εἶναι·
 Καὶ οἱ πιστευων περ, εὐλοπα μιν εἶναι ἀπιστον.
 Ἀλλὰ τε Γοργειην μὲν ἐτωσιον ἀνθρωποισι
 Σμερδαλεην κεφαλὴν φατις ἐμμεναι· εἰδ' ἀρὰ Περσευς
 Ὠκυπέτης πλεεται ψευδὲς τερας ἠγησασθαι. 535
 Γοργονα γὰρ Περσιδα δρακοντοθειραν ἀκχεῖς
 Ἀτλαντος νεατοισιν ὑπο κρημνοισι δαμνηαι,
 Παρθενον ἀρδαλεην ἐρεβωπιδα, κηραι μελαιναν
 Ἀνθρωπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδροφονω βαλεν οσσε·
 Οἱ μιν δειμα πωλεωρον ἀσχετον ἀβρησαντες 540
 Αἰση λαῖνεοι τεθνεῖοτες ἔστηκασιν.
 Τὴν δ' ἐτ' εὐρυστεργος ἐναντιον Ἀτρυτωνη
 Δερκεσθαι μινεαινε, ἀδειμαντος περ εἰσα,
 Ουτε κασιγνητῶ κεκλετο κρᾶβεροφρονι φωτι,
 Χρυσασῶν Περσηϊ, φονευομενην περ ἰδεσθαι· 545
 Ἀλλὰ δολῶ θηρειον ἀφαρπασεν αὐχενα κερης,
 Ἦκα μάλ' ἐξοπιθεν γαμψωνυχον εἰ προῖδοςης

Ver. 530. Ut metrum fulciat, conjicit Gesnerus θρωμενε. Malim, τεθραμενε.

Ver. 533. Sententia, opinor, requirit ut legamus μη ἐτωσιον, non vanum.

Ver. 535. Πελῆσαι ἠγησασθαι, putandum est. Necessitatem etiam quandam significat, ver. 570. GESNER.

Ver. 536. Γοργονα γὰρ Περσιδα. Reddunt Gorgonem Persidem. Quo sensu non video. Sine dubio referibendum est,

Γοργονα γὰρ Περσηϊ δρακοντοθειραν α.

Gorgonem enim a Perseo anguicomam audis—domitam fuisse.

Ἀμφι-

Semper in pectus meum descendant. Neque possunt
 Oculi fatiari spectantis; sed tamen stupor
 Quatit mentem arbitrantis portentum quoddam esse.
 Et licet ipsi credam, tamen fidem habere dubito.
 Gorgonis quidem vanum (mendax) hominibus
 Horribile adpectu caput fuisse fama est: at minime Perseus
 Celer volatu, falsum monstrum putandus est.
 Gorgonem enim Persidem, draconibus crinitam, audis
 Atlantis extremis sub præcipitiis interfectam fuisse,
 Virginem superatu difficilem et infernalis adpectus, Fatum ni-
 Hominibus, in quoscunque truculentos jecit oculos, [grum
 Qui illam ut portentum monstruosum et insupportabile adspi-
 Frato lapidei mortui constiterant. [cientes,
 Illam vero neque robusta Minerva coram
 Adspicere ausa est, impavida licet,
 Neque suo Perseo, aurato ense insigni, interfectam ut adspice-
 Fratri suo, injunxit, magnanimo viro: [ret,
 Sed dolo serpentinam abstulit cervicem puellæ,
 Subtiliter a tergo incurvam non advertentis

Ver. 540. Pro vulgato *αιασχιστον* reposui *αασχιστον* ex conjecturâ Bernardi ad Synes. de Febr. p. 164.

Ver. 541. *Αιση λαϊνοι*. Elegantius, opinor, esset. *Αιση λαϊνη*.
Fato lapideo.

Ver. 544.5. Transponendos censet, et 45 ponendum ante 44, Pier-
 son. Veris. p. 151. Et fuerit sic facilior constructionis ratio. Sed
 sunt plura in his carminibus impeditiora, quæ ipse auctor non refugit.
 GESNER.

Ibid. Hos versus, ut Pierfonus suadet, transposui. Mirum est Ges-
 nerum contra emendationem tam certam oculos claudere voluisse.

Αμφιβαλων αἶρητιν κυλληνίδα λευκανησι.
 Της δ' αρα και φθιμενης περ ολεθριος εσκεν οπωπη,
 Και στυγερα Κρονιδαο μολειν ὑπο δωμα κελαινον 550
 Πολλοις αισιμον επλετ' εναιρομενης ὑπο νεκρης.
 Αλλα τοτ' αγιαλονδε φονη πεπαλαγμενος ἦρωσ
 Ελθων, εισηκε λυθρον αποπλυνειε θαλασσης,
 Θερμην εξ ὀμαδε κεφαλην ετι και τρομεσαν
 Γοργειην καλεθηκεν επι χλοεραις βοταναισι. 555
 Οφρα δ' ὄγ' εν δινησιν ανεψυχεσκε θαλασσης,
 Στειχων εκ τ' ολοοιο πονε δολιχης τε κελευθε,
 Τοφρα δε πορφυρεοιο διαινομενοι κορεσαντο
 Αἱμαλης, οἱ ρα κεχυντο χαμαι ὑπο κρααλι θαμνοι.
 Αμφι δ' αρα σφιν αιφα θαοαι ποντοιο θυατρης 560
 Λυθρον επεσσυμεναι θαμνοις περιπηγνυον Ὠραι,
 Πηγνυον, ὡστε σε παγχυ λιθον στερεην οἷσασθαι.
 Ουδε τ' ενν οἷσασθαι, επει στερεη λιθος ηεν,
 Εκ δ' ολεσεν βοιωνης ὑγρον δεμας' αλλα και εμπτης
 Ουλομενης παμπαν βοιωνης εκ ωλεσεν ειδος. 565
 Την μεν αρα χροην εξ αἱματος εχεν ερυθρην.
 Αμφαστη δ' ἦρωα λαβε θραυσυν, ὡς ενοησε

Εξα-

Ver. 551. εναιρομενης. Malim εναιρομενους.

Ver. 553. θαλασσης. Malim θαλασση. in mari, ut interpres reddidit, vi sententiae cogente.

Ver. 560. Metro convenientius esset σφισιν.

Ver. 561. θαμνοις περιπηγνυον Ὠραι. Scribendum est divisim περιπηγνυον, ut repetitio τε περιπηγνυον in versu sequente mollior evadat. Sed quid Horae hic agunt? Et quis των γενεαλογειων eas ponti filias dixit?

Non

Injiciens falcem mercurialem faucibus.

Hujus etiam, quamvis mortuæ, adpectus perniciosus erat,

Et horribilis Plutonis nigram in domum descendere

Multis fatale fuit, ab occisa et mortua.

Ast tunc ad littus, cæde pollutus heros

Accedens, donec piaculum in mari abluisset,

Calidum adhuc ex tumultu caput et tremens

Gorgonium deposuit super virides herbas.

Dum vero in gurgitibus maris se refrigerat,

Egressus ex periculoso labore et longa via :

Interea purpureo humectati saturabantur

Sanguine, qui substrati jacebant capiti, frutices.

Circa vero eas, confestim celeres ponti filiaë

Horæ accurrentes, cruorem firmiter compegerunt,

Et ita compegerunt, ut solidum lapidem existimares.

Neque vero opus erat existimare, siquidem solidus lapis erat.

Perdidit vero ex planta viridem colorem. Sed nihilominus

Omnino pereuntis plantæ non perdidit speciem. [tamen,

Colorem quidem ex sanguine habuit rubrum.

Stupor vero heroëm cepit intrepidum, postquam conspexit

Non dubito reponendum esse *Αυραι*. *Αυραι* scilicet *cruorem* circa *virgulta* *compingere* probabiliter dicantur; eadem etiam *maris filiaë* *poetice*, nec *invenuste*, appellentur. Et quidem sic appellantur in *Hymno*, qui *Orphei* vocatur, *LXXX. v. 1.* *Αυραι ποσειδωνις, Ζεφουριδες, νεροφοιται.*

Ver. 566. Pro vulgato *χρουν* reposui *χρουν*, monente Gesnero. Et ita interpres videtur legisse, qui vertit—*colorem*.

Ἐξαπίνης μεγάλα θαύματα· το καὶ πέλαις αἰψὰ κίεσα
 Διογενὴς πολυμήτης θαύμασεν Ὀξυμοπαρῆ.
 Ἦκε δ' ἀδελφεὺς κλέος ἀφθιτον, ὡς κε πέλαιτο 570
 Αἰεὶ Κεραλίῳ πρόβερην φύσιν ἀλλάσσεισθαι.
 Ἐν δὲ βίην οἱ δώκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
 Φύλα φυλάσσειμεναι κρυερὴν εἰς φύσιν ἰοντα.
 Ἦν δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀλαρπιτον εἰ μιν ἐχοί τις,
 Ἡ πέρασ' ἄλλα διὰν εὖσσελμῶ ἐνὶ νηϊ. 575
 Καὶ γὰρ Ἐνυαλίῳ ἴσον δόρυ μαινομένοιο,
 Καὶ χολὸν ἀνδροφονοῦ φευγεῖν ἀπο ληϊστῆρων,
 Καὶ πολίον Νηρηὰ κυκωμένον ἐξυπαλυζαί
 Ἐσθλή Κεραλίῳ βίη θνητοῖσιν ὀπασσαι.
 Γλαυκὴν δ' ἐγρεκνδοίμον ἀλαρβέα Τριτογενεῖαν 580
 Σφωϊτέρων καμάρων ἐπαμύνορα κικλησκέσιν.
 Φαρμακά δ' ὅσσα πέλονται ἀσθαλά, καὶ καλαδέσμοι,
 Ἄραι τ' ἀγναμπτοῖσιν ἐρινυσι πάγχυ μελέσαι,

Εἶτε

Ver. 370, 1. Hæc paulo aliter legi et distingui velim,

Ἦκε δ', ἀδελφεὺς κλέος ἀφθιτον ὡς κε πέλαιτο,

Αἰεὶ κεραλίῳ πρόβερην φύσιν ἀλλάσσεισθαι.

Fecit autem, ut fratris gloria immortalis fieret,

Coralium in æternum priorem naturam mutare.

Ver. 573. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Synes. de Febr. p. 95. Φυξί, hic solum locum habere; φύσιν esse nihili, vel sine libro potest ex contextu orationis intelligi. GESNER.

Ibid. Bernardi conjecturam verissimam credo. Φυξίς autem accipienda est pro quavis profectioe; ut *fuga*, in illo Virg. Georg. I. 286. nona *fugæ* melior. Quinetiam minorem interpunctionem post ἰοία poni velim, ut duo versus sequentes cum hoc sic connectantur.

Ex improvise magnum miraculum, quod etiam statim accur-
 Jove prognata, prudens admirata est Minerva, [rens
 Immortalemque fratris gloriam fecit, ut necesse sit
 Coralio, semper priorem naturam mutare.
 Facultatemque ipsi indidit immensam prædatrix Minerva
 Homines servandi, miseram fugam ingredientes,
 Quam longam ingressus viam, si illud secum habuerit,
 Aut ingressus sit mare divum bene compacta in navi.
 Etenim Martis celerem hastam furentis,
 Et homicidiale iram effugere prædonum,
 Et canum Nerea turbulentum evitare,
 Egregia Coralii vis hominibus dare potest.
 Glaucam vero, turbas excitantem, intrepidam Tritogeniam
 Suorum laborum adjutricem invocant.
 Venena vero quotquot reperiuntur perniciofa et defixiones,
 Diræque, quæ inflexibilibus furiis penitus curæ sunt,

Η δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀλασπίτον εἰ μὴ ἔχοι τις,
 Η πειραῶν ἀλλὰ διὰν εὔσσελμῳ ἐνὶ νηϊ.
*Vel longam ingrediens viam si illud habeat quis,
 Vel trajiciens mare, &c.*

MS. Paris. habet *πειραῶν*.

Ver. 580. Nunc rationem reddit virium, quæ tribuuntur coralio. Invocant, qui hoc lapide utuntur, Minervam, quæ illum monimentum suæ de Gorgone victoriæ esse voluit. Tale etiam est quod v. 599 dicitur de Jove filium suum Persea honorante. GESNER.

Ver. 582. Καλαδεσμοὶ nescio qui, vincula, quibus impediti homines non possunt vel maritalibus officiis fungi (*Das Festel-Rnupfen*) vel quo velint pergere, nec hodie in oblivionem superstitionum venire. *Defixiones*, credo, commode hic reddi possunt. Contrarium est *solvere*. GESNER.

Vel

Εἶτε μυσος κευθων οικοφορον εκ ενοησεν
 Ληηρ, εἰθ' ὄσα λυματ' ἐπι σφισιν ηῶ' επαοῖδας 585
 Σχετλιοι αλληλοισι μεβαιροντες τελεθσαι,
 Παντων αντιλυτρον ὄηεις κραξερωταλον εἶναι.
 Κοψας δε σπειρον ξανθη Δημητερι μισγων'
 Και τοι λοιγον ἅπαντα τεις απανερθεν αρρηης,
 Αυχμης τ' ἐξελασει σταχυων γλαδος εκπινοντας, 590
 Ατηρην τε χαλαζαν, απειρεσιοισι βελεμνοῖς
 Αγρω τραυμα φερυσαν αμηχανον ἐξακεσασθαι.
 Βρωτηρων τ' ἐπι τοισι γενος παντων αλαπαζει,
 Ευλας τε, καμπας τε, και αιθεριην ερυσιβην,
 Ἦτε κατ' ερανοθεν πταμενη ποτι καρπον ερυβρη, 595
 Αμφι περι σταχυεσσι περισμηχασα καθηται.
 Εκ τε μυων αγελας, εκ τ' ακριδος απλετον εθνος
 Ῥαισει, και Κρονιδαο παραισσοσικεραυνοι,
 Παιδος ἐκ κλεος εἶτοι ετωσιον ἀζομενοιο.
 Κεινο πολυ πρωτιστου ανερχομενος περασηθεν 600

Κερκ-

Ver. 584. F. κευθον. Nescio an commode dicatur aliquis occultare quod se habere nesciat. Nempe κευθον passive sumitur, ut Sophocl. Aiac. Flagell. 641 ἀδη κευθον mortuus. V. Schol. ad eum locum. Est etiam in Oedipo Tyr. 977 θανων κευθει κατω δη γης. GESNER.

Ver. 586. F. τελεισι. GESNER.

Ver. 589. απανερθεν, credo, merus error est pro απανευθεν.

Ver. 596. περισμηχασα. *Circum-utrens*. Sic MS. Paris. Vulgo περισμηχασα.

Ver. 600. Primo legendum puto ανερχομενος, ut ad Mercurium referatur, commeantem semper inter superos atque inferos. Fabulae, monstra, sacra omnia occulta, sunt pars inferorum. Sextus Aeneidos fati hoc docet. Quibus aut unde ανερχομενος Curalium attulerit Mercurius

Vel si piaculum occultum, domus perniciem, non novit
 Vir, vel quascunque noxas in se mutuo et incantationes
 Perniciosi homines, sibi invicem invidentes, peragunt:
 Omnium horum remedium præsentissimum esse invenies.
 Comminutum fere flavæ Cæteri miscens.
 Et omnem tibi pestem ex arvis tuis
 Squaloresque expellet, spicarum succum exhaurientes,
 Noxiamque grandinem, infinitis telis
 Agro vulnus inferentem insanabile.
 Voracium insuper bestiarum omnium genus dissipat,
 Vermes crucasque: et ætheream robiginem,
 Quæ cœlitus delapsa, ad fructus, rubra,
 Et undiquaque circa spicas angens illas fedet.
 Muriumque agmina, locustarumque innumeram gentem
 Profligabit. Et Jovis præteribunt fulmina,
 Filii sui gloriam non inanem honorantis.
 Illud longe excellentissimum, rediens ab inferis

curius, non temere aliquis docuerit. Illud *περαληθεν* ad trajectum fluviorum infernalium pertinet: vel majori cum latitudine ad illa spatia, quæ lucem et *αδην*, conditionem eorum, quæ in sensus nostros incurtunt, et quæ latent, distinguunt. Vnde *insulas* mortui inhabitant: de quibus est in Prælectione nostra secunda dictum. GESNER.

Ibid. *ανερχομενος*, ex conjectura Gesneri, in textum recepi, pro vulgato *ανερχομενος*. Sed commentum ejus de *περαληθεν* minime amplectendum cenfeo. *Περαληθεν*, si quid video, nihil aliud significat quam *ab extremis orbis partibus*, ab Æthiopiâ scilicet. Æthiopes enim, secundum Homerum, *εσχάτοι ανδρων*, *extremi hominum*. Simili locutione usus est Alcæus apud Hephæstionem,

Ἡλθεσ ἐκ περαλιων γαις, ελεφαντινας

λαβων τω ξιφιοσ: χενσοδελαν εχρον.

Homi-

Κεραλιον θνητοισι φερων πορον Αργειφοντης.
 Τυνη δ' ακρητοιο μετ' οινε πινεμεν αιει
 Μεμνεο, πνεκεδανε ενεκ' ασπιδος, ωσπερ εειπον.

ΚΑΙ πολυειδεα πινε μετ' ακρητε Βρομοιο,
 Μορφην παντοιην επιειμενον, εσθλον Αχατην. 605
 Πολλα μεν εν ρεα γ' εστιν Αχαλα χρωματ' ιδεσθαι.
 Εν γαρ οι θηεις ορων υαλωπι Ιασπιη,
 Σαρδια θ' αιμασειντα, και αιγληντα Μαραγδον.
 Εν δ' ογε μιλοπαρηος' αταρ και χαλκον εν αυτω
 Δηεις, και χροην εαρσηεφεος μηλοιο. 610
 Αλλ' οιος παντων προφερεστατος, εικε μιν ευροις
 Ειδος εχοντα δαφεινον αιμαιμακετοιο λεοντος.
 Τω και μιν προβροισι Λεοντοσερην ονομηται
 Ήνδανεν ημιθεοισι, καλαστικτον σπιλαδεσσι
 Πυρσαισιν, λευκαις τε, μελαινομεναις, χλοεραις τε. 615
 Τον δ', ει σκορπητην ολοφυρομενος τις ακωκη

Ελθοις

Ver. 604. Vulgo præfigitur titulus, XVI. ΑΧΑΤΗΣ.

Ver. 607. Pro θηεις malim ubique θεοις legere: illud tamen ita frequens esse video, ut tanto minus aliquid audeam. GESNER.

Ver. 609. De eo vix dubito, a poeta esse ενθ' ογε, hoc loco, hac fuit parte etc. GESNER.

Ibid. Cave mutes aliquid. Mihi εν poni videtur pro εν αυτοις, elliptice, ut sæpius apud Homerum. Inter ipsos autem est ille miniis-genis.

Ver. 610. Χροην μηλοιο εαρσηεφεος pallide rubentem intelligit: unde Salmaf. ad Soli. p. 102, b B μηλιον χρωμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus derivare. GESNER.

Ver. 611. Salmaf. ad Soli. p. 85 a D utitur lectione, quam in V. L.

Hominibus corallium attulit Argicida.

Tu vero cum mero bibere semper

Memento, contra perniciosos serpentes, ut jam dixi.

ET multiformem bibe cum mero vino

Varias formas induentem pulchrum Achatem.

Facile enim perquam multi colores in eo apparent.

In illo enim invenies adspiciens vitreae perspicuitatis Iaspidem,

Sardamque sanguinei coloris, et fulgentem Smaragdum.

Illic est miniatus, sed etiam æs in eo

Reperies, et verni pomi colorem.

Sed omnium utilissimus est, si quidem repereris,

Colorem habentem fulvum indomiti leonis.

Ideoque illum Leontoserem appellare, antiquis

Placuit semideis. Distinctus punctis

Rutilus, albisque, nigrescentibus, viridibusque.

Huc vero, si scorpii dolens quis aculeum

L. posui, [Αλλ' ἔτος] non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 37, 10 f. 54 *Leoninae pelli similes Achatae habere potentiam contra serpentes dicuntur.* Utrum rectius sit, disputare meum non est: illud modo monendum censui, fuisse videri penes Salmasium exemplar a nostris diversum. GESNER.

Ibid. Nusquam citat, quantum video, Salmasius exemplar poetæ nostri a vulgatis diversum; adeoque nullum tale penes eum fuisse mihi certissimum est. Quæ igitur in hoc loco habet a vulgatis diversa, partim ex lapsu memoriæ, partim ex iudicio profecta arbitror. Prioris generis sunt, in ver. 611. Αλλ' ἔτος; pro Αλλ' οἶος, et in ver. 612. δεκανῶλος pro λεωνῶλος; posterioris autem in ver. 614. καλασῶλον pro καλασῶλος; quod in textum recepi.

Venerit,

Ἐλθοι, αεртаζειν περὶ ἑλκεῖ κεκλεο λυγρῶ,
 Ἡ μιν επιπασσειν* απο γαρ μινυθεσιν ανιαι.
 Ἰμερτον τε γυναιξι δυνησεται ανερα θειναι.
 Και θελξεις μυθοισι βροτῶς* και παντα κομιζων, 620
 Ἄσσα κεν αιτησειας, αφιξειαι οιαδε χαιρων.
 Και νεσω καμνοντα σαωθηναι θεμις εστιν,
 Ὅς μιν ενι σφετερησι λαβων χειρεσσι καλῶχοι*
 Διζεσθ' ετοι τον γε βιωσεμεν αρησοιτο.
 Αλλα νοεις συ τεησιν ενι φρεσιν, ενεκεν αυτω 625
 Ῥηξε λινον Κλωθῶ, τῷδ' ερχεται υστατον ημαρ.

ΕΙ δε πυριφλεγεθων ετερημερος ανδρα θαρμιζων
 Ἡ κρυερος μαρπτων πυρετος παρ' αιδην θειησι,
 Ἡε τελαρταιης πημα βραδυ, μηποδε ληγειν
 Βελομενης, αλλ' αιεν, ὀπη πελασησι, μενεσης, 630
 Τον συ γ' ησασθαι δι' αμυμονος αυτικ' Αχατῆ.
 Ουτις γαρ προτερων πολυ φερτερος. αιψα δε σημα
 Ἐξερειω,

Ver. 613. Idem Salm. p. 95, a F ad declarationem nominis λεοντο-
 σινης observat, in V. Gl. σεις, σειρα. GESNER.

Ibid. Lapsus memoriæ, quem supra tetigi Salmasii legentis θρανον-
 τος pro λεόντος, fecit ut nostrum cum Plinio pugnare crediderit, et
 proinde declarationem nominis λεοντοσινης plane futilem tentaverit.
 Quod si forte meminisset veræ lectionis, vidisset, opinor, hic rescriben-
 dum esse λεοντοδέρης, quo nomine vix reperiat̄ur ullum aptius ad indi-
 candos illos lapides, quos Plinius vocat *leoninae pelli similes*.

Ver. 624. Διζεσθ' ετοι τονγε. In his tenebris ad lucem aliquam fa-
 ciendam nihil melius occurrit, quam ut totum locum sic scribamus:

Ει Ζευς ετοι τονγε βιωσεμεν αρησοιτο.

Αλλα νοεις συ τεησιν ενι φρεσιν, ενεκεν ει τῷ

Ῥηξε λινον Κλωθῶ, τῷδ' ερχεται υστατον ημαρ.

Venerit, alligari jube vulnere exitioso,
 Aut inspergi, Minuuntur enim dolores.
 Desiderabilem mulieribus poterit virum reddere.
 Verbisque homines demulcebis, et omnia auferens,
 Quæcunque petes, hilaris domum redibis:
 Et morbo laborantem servari fas est,
 Qui cum manibus suis tenebit:
 Neque denegabit *Achates* operam dare, ut ille vivat.
 Sed tute in animo tuo nosti, quando ipsi
 Filium abruperit *Clotho*, tunc ultimam ei venisse diem.

NEQUE æstuans alternis diebus rediens
 Horrenda febris virum correptum ad inferos mittet,
 Aut quartanæ exitium molestum, nunquam cessare
 Volentis, sed semper, quocumque iveris, tecum permanentis.
 Hanc tu sanabis statim optimo Achate. [signum
 Nullus enim inter priores multo est melior. Confestim vero

Nisi quidem Jupiter illum vivere negabit.

Sed nosti tu in animo tuo, quod, si cui

Ruperit filium Clotho, huic venit ultima dies.

Ver. 625. Τετο δηλονοτι παρα σεαυσε νοεις ειπε παρτον αυτη θαιεις παντας αποβαινεται. (Sic.) Schol. MS. Paris. Leg. f. ει περιρωτο αυτη θαιειν, παντως α.

Ver. 627. Ei δε, pro vulgato Ουδε, est ex conjectura H. Stephani.

Ibid. Vulgo præfigitur titulus, XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

Ver. 628.—παρ' αδην θαιεισι. Primam in αδην corripì posse non credo. Malim igitur—θαιεισι παρ' αδην.

Ver. 632. Ουτις γαρ. Malim Όυτις. Hic enim prioribus longe melior est.

Εξέρω, το περ ωκα βην δεικνυσι λιθοιο·
 Εν γαρ μιν κρεαεσσι βαλων μεσον έφομενοισι,
 Τυτθον αναχεσθαι, τα δε τηκεται ενδοθι παντα. 635

ΟΥ ΜΕΝ ΤΟΙ ΚΑΙ ΤΟΝΔΕ Γ' ΕΦ' ΕΡΠΕΤΑ ΦΗΜΙ ΔΥΝΑΣΘΑΙ·
 Αλλ' έτερον δωσω χαλειοντι τοι ιητηρα
 Ουρανοθεν γελαωτα· συ δ' εν φρεσι βαλλεο σησι.
 Ευτε γαρ αιγληεν σφετερον δεμας ευρυστεργος
 Ουρανος, ωμηστηρος ύπαι παλαμησι Κρονοιο 640
 Δηωθεις, ειλυσσεν απειρεσιην επι γαιαν,
 Αιθερος εκ δινης πεσεειν εδασδε μενοιων,
 Οφρα κε παντ' αιδηλα, πολυτριχον αμφιπετασσας
 Νωτον έον, τευξη, μηδ' Ουρανε αστεροεντος
 Ουμον ανησας Κρονος ερανον εισετι ναιη· 645
 Δη τοτε αμβροσιοιο καλειβομεναι φορεοντο
 Αιμαλος ωτειληθεν επι τραφερην ραθαμιγγες,
 Τας ε μορσιμον ηεν απ' αθανασιο κιεσας
 Σωμαλος ολλυσθαι· μενεμεν δ' εριβωλακι μοιραι
 Εν γαιη προγονοιο θεων σοον αιμα κελοντο. 650

Ver. 636. Vulgo præfigitur titulus, XVIII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ.

Præscriptio illa, quæ adhuc obtinuit, vix ad primum versum potest accommodari. Agit manifesto carmen de Hæmatite, cujus nec nomen adest ver. 656. Ergo mutavi lemma. GESNER.

Ibid. Vulgata lectio—τονδε γε έρπετα—aperte mendosa est. γ' εφ' έρ-
 πετα est ex conjectura H. Stephani. Gesnerus malebat προς έ. Sed
 quomodo ait hunc lapidem, Achatem scilicet, non valere adversus ser-
 pentes? Hoc profecto pugnare videtur cum iis quæ supra dixit, ver.
 616—8. nisi forte statuendum sit, Achatem αμυμονα, de quo nunc lo-
 quitur, diversum esse ab Achate λειτοδιγη, de quo solo supra egit.

Μεινε

Dicam, quod statim vim indicabit lapidis:
 Si enim eum in carnes, dum coquantur, injeceris,
 Paululum expecta, omnes intus carnes dissolventur.

HUNC quidem non aio adversus reptilia aliquid posse,
 Sed alium tibi indigenti medicum dabo
 Cœlitus genitum. Tu vero animum adverte.
 Quum enim splendens suum corpus, latus
 Cœlus, manibus crudelis Saturni
 Laceratus, devolueret in immensam terram,
 E vorticibus ætheris in solum terræ decidere cupiens,
 Ut omnia tenebricosa, circumjecto nigro
 Suo tergo, redderet, diu vero stellati Cœli
 Animum cum cruciasset Saturnus, cælum rursus habitaret *Cælus?*
 Tunc ambrosii destillantes ferebantur
 Sanguinis ex cicatrice in terram guttæ,
 Quas non fatale erat ab immortalis profectas
 Corpore, perire. Permanere vero in glebosa
 Terra progenitoris Deorum saluum sanguinem jufferunt Parcæ,

Ver. 642. Copiosius narrat Diod. Sic. 1, 77. GESNER.

Ver. 643. Πολύτριχον γάβος Cæli intelligam ad verbum *tergus pilosum*,
 h. e. involucrum nigrum, quo involvere omnia Cælus voluerit. Τρι-
 χινον esse nigrum, observat Schol. Eurip. Phœniss. ver. 329. τριχίνα
 εἶδος μαῖα, δυσσφραῖα, σκιδία, μελανα. Sed ibi de lectione poetæ ambi-
 gitur, ut docet doctiss. Valckenarius. Utamur potius loco Apocalyp-
 seos nostræ 6, 12. καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μελας, ὡς σακκος τριχίνος. GESNER.

Ver. 644. μηδ' Ουρανῶ. Sic MS. Paris. Omnino recte. Edit. ha-
 bent θνη. Ald. μηγ. Gesnerus conj. θνη.

Μεινε μεν εν, αυου δε περιγληνοι θεσαν ιπποι
 Ηελια. και κεν τις επιψαυων, ερισειε
 Λααν εχειν ενι χερσιν, εχει δε μιν αιμα πεπηγος.
 Εν γαρ δη χρωσ αυλος ετητυμος αιμαλος εστιν
 Εν δε και υδαλι ρεια δαμασθεις ατρεκες αιμα 655
 Γινεται. Αιμαλοεις δε και ενομα Λαας ετ' ανδρων
 Εκ προτερων κεκληται. ακηραλα δ', ως επεικει,
 Φαρμακ' εχει' νημερτες απορροϊαν μιν αιδοι
 Ουρανην καλεσιν ες ανθρωπος αφικεοθαι.
 Ου γαρ ογ' ετε νεην εθελει θνητοισιν οϊζυν 660
 Ερχεσθαι προτι οσσε, παλαιοτερην τ' απερυκει,
 Μιγνυμενος λευκοιο μετα γλαγεος, κερασας τε
 Ιχαρα σφετερω' γλυκερω μελιτι δε διανας,
 Εκ βλεφαρων απο πασαν αγει νουσον· αχαλαα γαρ
 Ειργεσθαι θνητες ορααν εραλεια προσωπα 665
 Πρεσβυταξε μακαρων στροβιλοβλεφαρε βασιληος.

Ver. 651. περιγληνοι. Reddunt *lucidi*, quo auctore nescio. Rescribendum credo—*περιγληνοι, igneis oculis*, quæ vox ab Oppiano etiam usurpatur. Cyneg. III. 97.

Ver. 653. εχει δε μιν αιμα πεπηγος. Μιν, opinor, in hoc loco ferri nequit. Poeta fortasse dedit, εχει δε μιν α. *habet autem sane sanguinem concretum.*

Ver. 660. Ουτε νεαν οϊζυν, ηγην ταλαντωριων και αρρωσιαν, αφησι τοις ανθρωποις επιλθειν εν τοις οφθαλμοις, και την παλαιαν αποκωλυει ο τοιειος λιθος. Schol. MS. Paris.

Ver. 662. Participia κερασας, et statim διανας, tum ver. 667. ομιλησας videntur media quadam significatione dici, *admiscens se*, idque eo facilius in mentem venire poetæ potuit, quo solemnus ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere. GESNER.

Permanfit igitur. Aridum vero fecerunt eum lucidi equi
Solis. Et fi quis manibus attrectet, contendat
Lapidem fe habere in manibus: habet vero illum (*pro illo*)
fanguinem concretum.

In eo enim color ipfe verus fanguinis eft,
Atque in aqua facillime fubactus, verus fanguis
Fit. Et fanguineus lapis jam inde a majoribus
Hodienum nomine appellatur. Potentiſſima vero, ut convenit,
Remedia in fe continet. Vere rivulum illum vates
Cœleſtem dicunt ad homines delatum eſſe.
Non enim ille neque novos permittit dolores
In oculos hominum irruere, veteresque depellit.
Immixtus albo lacti, et confuſus
Cum fero illius, dulci vero melle dilutus
Ex palpebris omnem pellit morbum. Moleſte enim fert
Arceſi homines a conſpectu amabilium vultuum
Maximi natu immortalium, palpebras difortas habentis Regis.

Ver. 663. *Ιχωρι τῷ διον αφερ. ομοι δε αντι τε πτωλε λαμβανεισθαι.*
Schol. MS. Paris.

Ibid. Mollius eſſet—*μελιτι γλυκερω.*

Ver. 666. Quid pulchri fit in *σροβιλοισ βλεφαροισ*, pineæ nucis ſimi-
litudinem habentibus, equidem non intelligo: niſi quod forte decent
antiquiſſimum deorum, et male a filio habitum, adductiſſimum, non in
arcum modo, ſed in acutam hyperbolam, ſupercilium. Non magis
pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procelloſis ſu-
percilliis. Sed talia tamen ſunt in antiquis perſonis, quas Terentianis
fabulis adpictas inde ſuæ editioni intexuit Daceria, et de quibus pe-
ciliarem librum dedit Bergerus. Certe Simonis, Chremetis, Sanni-
onis, perſonas intuens videor mihi *σροβιλοβλεφαρον* Orphei Cælum vi-
dere et ridere poſſe. Tales ſunt etiam perſonæ Bacchicæ in Marmor.
Taurinēſi. P. I. p. 83. GESNER.

Και γληναισι τησιν, ὀμιλησας κυλικεσσιν,
 Ἄνδρος τ' αἰδοίων ακος εσσεται, ὅς κε πηισι.
 Και μιν εγων Αἰαντι δαΐφρονι πολλ' ἐπετελλον,
 Ἐντεσι δηρινθηναι αμυμονος ἀμφ' Ἀχιλλος 670
 Ἐσσυμενω, νικης ἐπαρηγονα χερσι κομίζειν.
 Και κεν, Οδυσσῆος ταλασιφρονος ἀντιον, αὐτω
 Κυδος Ἀθηναϊη περσεπτολις ἐγγυαλιζεν.
 Ἄλλ' ε οἱ μοιρ' εσκε παραιφαμενοιο πιθεσθαι.
 Τενεκα θεσπεσιον μοι ἀθεριζεν ονειαρ, 675
 Λαζετο δ' ελοον αορ. αταρ συ γε τοιο μεν αισαν
 Ἄξεο, προς δε μελαιναν ολισθηροιο γενεθλην
 Ἐρπετς Αἰμαλοεντα δαεις λιθον, αιεν ἔταιρς
 Πινεμεναι νυμφαις ἐνι νηϊαδεσσι κελευε.
 Και μεν εγω λαυψηρον εμον θεραποντα Δολωνα 680
 Αυτοκασιγνητω μεμαως φιλον Ἐκτορι θειναι,
 Προφρων ωπασα λααν ολυμπιον αιτησαντι.
 Αυταρ ογ' εζαπινῆς Τρωων προπαροισεν ἀπαντων

Ibid. Dubito an vocem *σροβιλοδλεφαρς* recte ceperit Gesnerus de *super-*
cilliiis, pinea nucis similitudinem habentibus, vel (ut melius fortasse red-
 deretur) *turbinatis*. In unico certe, qui mihi succurrit, loco, nomen
 simplex *σροβιλος* secundam habet longam. Aristoph. Et. 864. Nescio
 igitur an non scribendum sit *σροβιλοδλεφαρς*, quod reddi potest *super-*
cilliiis arcuatis. *Στροβιλον, σκολιον, καρπυλον*. Hesych.

Ver. 669. Meminerimus Theodamanta esse, qui loquens introdu-
 citur. GESNER.

Ibid. Immo, meminerimus Helenum loqui. V. notam ad ver.
 394.

Ver. 675. Non difficile est versum claudicantem, ut posui in V. L.
 vel alio modo, reponere. Sed, quid dederit poeta querimus, non quid
 potuerit, debueritne adeo. GESNER.

Ἐκτορι

Et pupillis tuis, poculis immixtus,
 Viriliumque medicina erit, si quis eum biberit.
 Illumque ego Aiaci bellicoso multum commendavi,
 Ad armis contendendum cum pulchro Achille
 Conanti, victoriæ adjutorem manibus ut secum ferret.
 Ac tolerantem contra Ulysses ipsi
 Gloriam bellicosa Minerva dederat:
 Sed fata ejus non concedebant ut admonentem audiret,
 Ideoque divinum meum sprevit auxilium,
 Et enses perniciosum arripuit. Tu vero tuam sortem
 Melius venerare, contraque nigram sobolem lubrici
 Serpentis, sanguineum edoctus lapidem, semper amicos
 Bibere tuos cum Nymphis Naiadibus (aqua) jube.
 Atqui ego velocem meum servum Dolonem
 Fratri meo Hecitori conciliare cogitans,
 Lubens donavi lapidem cœlestem petenti.
 Ille vero derepente præ omnibus Trojanis

Ibid. Quod posuit in V. L. Gesnerus est, F. θεσπεσιον ποσ μω. Conjecerat antea H. Stephanus, τοδε μω, vel τοδ' εμω. Quid dederit Poeta, vel dare debuerit, non meum est spondere. Potuit, opinor, scripsisse θεσπεσιον λιθω α.

Ver. 680. Inspice, qui dubitas, tabellam genealogicam, ad principium hujus libelli. GESNER.

Ibid. Secundum tabellam genealogicam, ad quam dubitantes amandat Gesnerus, Dolon Heleni non δεραπων erat sed ανεψιος, filius scilicet Lampi, fratris Priami. Quæ sane quo auctore tradantur inquirere non vacat. Noster certe Homerum sequitur, apud quem Il. K. 314. Δολων, Ευμηδεος υιος, Κηρυκος θειοιο.—Quod autem addit, Eumedem, ad Memnonem legatum, ex Assyria lapidem Liparæum attulisse, ipsius figmentum est.

- Ἐκτορι πατρι τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἐπλεθ' ἔταιρος.
 Τοιο δ' ἐκῆτι μ' ἐκεῖνος ἀμοιβᾶδον ἀρεσσασθαι 685
 Ἴεμενος, Λιπαραῖον ἐπικλήσιν παρὰ πάβρος
 Ὀπάσεν ἀφνειοῖο λαβῶν λίθον, ὃν ποτ' ἀρ' αὐτος
 Ἐλθὼν Ἰλιοθεν κρᾶξερὸν μετὰ Μεμνονα κηρυξ,
 Σηματ' ἐμεῖο παρόντος ἀνευρών, Ἀσσυριθῆν
 Χρυσᾶ τιμηέντος ἀρειονα δευρο κομισσε, 690
 Μυρία κείθι μαγοῖσι πορῶν πολυῖδοσι δῶρα.
 Εἰ δ' ἀγε δεχνυσο μύθον· ἐγὼ δ' ἔδαην τὰ κε λέξω.
 Πρῶτα μὲν γν σπευδόντας ἀναιμακτῶν ἐπὶ βῶμων
 (Οὐ γὰρ ἀγειν θεμῖς ἐστὶ θυήλην ἐμφυχοῖο)
 Ἴηλιον εὐρυποπὰ κληζέιν ὕμνοισιν ἀνωγα, 695
 Καὶ χθονα πειραῖαν, πάντων τροφὸν ἐθαλαεσσαῖαν.
 Δευτερον αὐτ' αἰθῶνος ὑπερ λίθον Ἡφαιστοῖο
 Τηκεῖν ἠδέϊη ταναῶς θελγαντα δράκοντας
 Ὀδμή, τὴν ἀρα κείνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
 Σπερχόμενοι ποτὶ βῶμον, ἀλλεες ἐκπρομολόντες 700
 Χηραμοθεν, ὄρωνται ἐφερπυζόντες αὐτμην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ λινοῖο νεοπλута φαρεὰ κηροῖ
 Ἔσσαμενοι τρεῖς (ὄξυ φερῶν ἀμφηκῆς ἕκαστος
 Ἀορ) ἀναρπαζέιν ὄφιν αἰολόν, ὃς κε μαλίστα
 Κνίσσης ἰμειρῶν πυρός ἐγγυθὶ δινευσθε, 705

Ver. 685. Cum prima in ἀρεσκῶ apud nostrum, et alios, credo, femper corripitur, malim scribere ἀμοιβᾶδον ἀρεσσασθαι.

Ver. 689. Σηματ' ἐμεῖο παρόντος. Omnino rescribendum credo—ποροῖος. Cum ego notas lapidis indicāssē.

Ver. 693. σπευδόντας, accelerantes. Ferri fortasse potest. Sed magis ad rem, opinor, σπευδόντας, libanies.

Hæctoris et Patris gratiosus factus est sodalis.
 Hujus caussa mihi ille vicissim gratificari,
 Desiderans Liparæum nomine, a patre
 Divite acceptum mihi donavit, quem quidem ille
 Ilio profectus fortem ad Memnonem legatus
 Virtutes ejus, me præsentem, expertus, ex Assyria,
 Pretioso auro meliorem, huc secum attulit,
 Infinita illic Magis doctis elargiens dona.
 Sed accipe rem omnem. Expertus loquor.
 Primum quidem accelerantes ad aras incruentas
 (Non enim fas est victimam immolare animale)
 Solem late splendentem celebrare carminibus iussi
 Et terram latam, omnium nutricem mammatam.
 Tum vero æstuantem in Vulcanum lapidem hunc
 Conjicere et liquefacere, proprio extensos demulcentem dra-
 Ode. Hunc illi adspicientes adscendentem [cones
 Festinantes ad aram, confertim erumpentes
 Ex suis latibulis, adreptantes adspectant vaporem.
 Sed postea pueri, novis vestibus lineis
 Amicti tres (acutum ferentes singuli ancipitem
 Ensem) capiunt serpentem variegatum, qui maxime
 Ode delectatus, proxime ad ignem se circumagebat.

Ver. 698. Restitui ἡδίστη ex Editt. A. I. et MS. Paris. H. Stephanus, opinor, primus invexit τοῦ ἡδίστη. Nescio unde.

Ver. 701. Pro ὀρωσῆλαι, conj. ἀρωσῆλαι, hauriunt. Bernard. ad Pfellum de Lapid. p. 10. Non male.

Ver. 705. διγευσσε. Malim διγευσση.

Hunc

Τε δε διαμελείσσι δαΐζειν εννεα μοιρας*
 Τρεις μεν κικλησκειν πανδερκεος ηελιοιο,
 Τρεις δ' ετερας γαιης εριβωλα λαοβοτειρης,
 Τρεις δε θεοπροπιης, πολυιδμονος, αφαστοιο.
 Τας δε λεβης κεραμοιο τετυγμενος αιμαλοεσσας 710
 Δεξασθω, και δωρον ελαιϊνον Ατρυτωνης.
 Ηδε μεθυ βρομοιο καλεσσιχορα καλαχευειν,
 Εν δ' αλας αργεννης βαλεειν θεραποντας εδωδης*
 Εν δε σφιν και δριμυν επηλυδα κοκκον ανωγα
 Μιξαι χρυσοχιτωνα, μελαγχροην, εριτιμον* 715
 Εν δε και οσσα περ αλλα μετ' αλληλοισι μιγεντα
 Ίμερον εσπερπεσιν εδητους ανθρωποισι.
 Οφρα δ' επι τριποδος κρεα γαστερι δαμνατ' εοντα,
 Τοφρα δε κικλησκειν μακαρων αρρητον εκαστον
 Ουνομα* τερπονται γαρ, επην κε τις εν τελετησι 720
 Μυστικον αειδησιν επωνυμον ερακιωνων*
 Αρασθαι δε Μεγαειραν αποπρωθι παφλαζοντος
 Σευεμεναι τριποδος κακομηχανον* ες δ' αρα τες γε
 Πνευμα διιπτετες ενδον αγειν ιερας επι μοιρας.

Οπποτε

Ver. 711. Melius erit interpungere.

Δεξασθω* και δωρον ελαιϊνον Ατρυτωνης,

Ηδε μεθυ Β. κ. τ. λ.

Ver. 715. An hæc fit descriptio malogranati, viderint confulti,

GESNER.

Ibid. Sive Helenus, sive auctor ipse, in regione ullâ ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de *Malo Granato*, vel ut *peregrino*, vel ut *valde pretioso*. Sed neque *Mali Granati* coccus inter *condimenta* habitos crediderim, οσσα περ—Ίμερον

Huac vero membratim in novem partes dividebant :

Tres quidem assignabant Soli omnia videnti,

Tres alias terræ glebofæ nutriti,

Tres vero vatidicæ, multificæ, intactæ (*virginis Minervæ*)

Has vero lebes e testa fabricatus cruentas

Recipiat, cum munere Tritoniæ oliva.

Tum vinum Bacchi ad choreas concitantis infunde,

Candidosque fales injicere ministros cibi,

Iisdemque acrem et peregrinum coccum, jubeo

Misceri auro tunicatum, nigricantem, pretiosum :

Et quæcunque alia, inter se permixta,

Appetitum excitant cibi hominibus.

Postquam vero in ventre tripodis carnes coquantur,

Tunc vero invocare arcana singula Deorum

Nomina. Delectantur enim quando quis in sacrificiis

Mysticum cecinerit cognomen cœlestium.

Et precari jubeo ut Megæram, a fervente

Tripode, malorum machinatricem depellant : in eosque

Divinum spiritum immittant super sacras carnes.

εσπεμπεσιν εδητυος. Denique eundem coccum χρυσοχιτωνα et μελαγ-
χρεινην vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de Pi-
père loqui existimo, adeoque pro χρυσοχιτωνα reponendum esse ρυσο-
χιτωνα. Piperis scilicet coccus, et acer, et peregrinus, et rugosus, et
niger, et valde pretiosus, et appetitum excitans ; quæ omnia an de ullo alio
cocco vere prædicari possint, dubito.

Ver. 718, Malim εν τ. κ. γεσπερι.

Ver. 720. Docet rationem Hymnorum s. τελετων, quas nihil prope
aliud habere, nisi nominum enarrationem, videmus. GESNER.

Quando

Ὅποτε δ' ἔφομενοισιν ἐπι κρεάσεισιν ἰκάνται, 725
 Δαινυσθαι τοτ' ἐπειτα κορεννυσθαι μεμαωτας
 Αυτοθεν ἐκ τριποδος· τα δὲ λειψανα γαῖα καλυπτοί·
 Καὶ σφιν ἐπισπείσαι λευκὸν γάλα, καὶ μεθ' ἡδύ,
 Καὶ λιπα τ', ἢδ' ἐράσον τε μελισσῆς ἀνθιμον εἶδαρ.
 Καὶ στέψαι πλεξάντας ἀκροδρυα καρποφοροιο 730
 Παρθενικῆς ἀφελοντας ἐλαίης· μὴδὲ κορεσσης
 Σφωίτεροις πεπλοῖς ἔλεειν οἰκονδε κιοντας.
 Μὴδὲ μεταστρωφασθαι, ἐπεὶ κ' ἀπο νοσφι τραπησθε·
 Ἀλλ' αἰεὶ προτερην εἰς ἀτραπὸν οὐσε φεροντες,
 Ἐρχεσθ' ἐς μεγαρον· μὴδὲ προτιμυθησασθαι, 735
 Εἰ καὶ τις ζυμβληται ὀδίτης, ἐστ' ἂν ἰκεσθαι
 Ἐς δόμον· ἐνθα δ' ἐπειτα θυηλας ἀθανάλοισιν
 Ἐξαυτῆς ῥέζοντας, ἀρωμάηα ποικίλα καίειν.
 Ταυτ' ἐγὼ ἐκτελεσας, ὅσα τ' ἐσσεται, ὅσα τε κῆφοι
 Ὀρνίθες κλαζουσιν, ἐπισταμαι, ὅσα τε θῆρες 740
 Ὠμησται τετραπέζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρουνται.

ENΘEN ἐγὼν ἐδάην καὶ βακχικὰ Νευριταῖο
 Δωρὰ λίθῃ, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τὸν περὶ εἰχοντες
 Ἀνθρώποι

Ver. 726. Delevi τε post κορεννυσθαι, auctoritate MS. Paris.

Ver. 731. Quid sibi κορεσσης hic velit, non intelligo. Jam dixerat ver. 727. τα δὲ λειψανα γαῖα καλυπτοί: nihil debet de hoc sacro auferri, domum portari, fervari in alterum diem. Verbo, legendum puto, μὴδὲ πορεσσης, Ne impertias cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc sacrificio nihil esse quasi eliminandum, GESNER.

Ibid. Neque κορεσσης, nec πορεσσης quidem, mihi verum videtur. Cogitabam

Quando vero super carnes coctas venerint,
 Epulari tunc satiarique cupide
 Illic ex ipso tripode, (reliquias vero terra occultet)
 Ad hæc libare jubeo Diis album lac et merum dulce,
 Et pinguedinem, et amabiles apium odoratas dapes.
 Et coronare corollis ex ramis frugiferæ
 Oleæ Minervæ sacrae decerptis, nexis. Neque vero impertiar
 Vestimentis suis eos involuere quidquam domum redeuntes,
 Sed nec respiciatis, licet a via deflectatis :
 Sed semper in viam, quæ ante vos est, oculos conjicientes,
 Pergite domum. Neque alloquimini,
 Si quis viator occurrat, donec perveniatis
 Domum. Ibi tunc postea sacra Diis
 Rursus facientes, aromata varia urite.
 Hæc ego postquam ita perfeci, quæcunque futura sunt, et
 quæcunque leves
 Aves clamant, intelligo. Et quæcunque feræ
 Crudeles quadrupedes inter se rugiunt.

INDE novi ego etiam Bacchica neuritis
 Dona lapidis, Bromio grata. Quem habentis

Cogitabam aliquando scribendum esse, *ἰσέσσης, irascaris, invidias*. Sed quid sit *ramos oleæ* vestimentis suis *capere* non intelligo.

Ver. 734. Malim *φειδίας*.

Ver. 742. Vulgo præfigitur titulus, XIX. NEYPITIE.

Ibid. Legendum est *Νεβριταο*, et ver. 748, *Νεβριτις* vel potius *Νεβριτης*.
 Ap. Plinium, N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS.
 υ. et ε. eadem fere forma pinguntur.

Ver. 743. Vertit interpres *quem habentis hominis*, quasi scriptum esset
τον περ εχοντος Ανθρωπου. Et sic, opinor, scribi debet.

Hominis

Ανθρωποι θυεων τε και αραων αιῖσιν
 Ουρανιдай. γυμνω δε ραχιν ποδι πευκεδανοιο 745
 Ει κεν τις θλιψας οφιος, δια σαρκας ακανθη
 Δηωσοι σφετερας, οδυνηφατος εσσεται αυτω
 Νευριτις. ερδει δ' αλοχω ποσιν ιμεροεντα.

ΕΝΘΕΝ και καλενωπα κελαινης ασπιδος εγνω
 Καρτερα φαρμακα σειο, βροτοσσοε, δεσκελα, πετρη, 750
 Της ονομα χροη τε πελει χλοεροιο πρασοιο.

ΕΝΘΕΝ και σεο, διε Χαβαζει, πειρηθησαι
 Εν θυμω βαλομην, και σευ μενος ευρον αριστον.
 Αμφω γαρ, και νεσον αναψυχεις πυροεσαν,
 Και μοι σκορπιοθεν βεβολημενω ηρα κομιζεις. 755

Λητοιδη, σεο μεχρις εμα Ποιαντιος ηρωσ
 Εσσυμενος ταδε παντα αμηχανα φησι πιφασκειν.
 Αυτοκασιγνητην κεχολωμενος Αργυροτοξος
 Κασσανδρην εκελευσεν ακωντεσσιν απαντα

Θεσ=

Ver. 749. Ενθεν και καλενωπα] Fortasse hæc de alio lapide dicuntur, et imperfecta sunt. Sic paulo ante, ΕΝΘΕΝ εγνω, et statim post ΕΝΘΕΝ και σειο, &c. H. STERN.

Ibid. De gemma χρυσοπρασω certe ita loqui potuit poeta. GESNER.

Ibid. Certe dicuntur de lapide *Chrysoptaso*, ut Gesnerus vidit. In ver. 750. Μαλιμ δεσκελε. Nihil deesse credo.

Ver. 752. Vulgo præfigitur titulus, XX. ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

Ibid. Pro χαβαζει, quæ vox nihili est, reponendum credo χαλαζει. Chalazias lapis a Plinio laudatur. N. H. XXXVII. 73.

Ver. 755. Ηρα φερειν Homericæ formula (ut *Il. E.*, 132) est χαριζεσθαι. Quis autem bono medico est χαριεστος; GESNER.

Ver. 756. Hic quasi peroratio est οψευλι, qua fidem dictis studet facere

Hominis et sacrificia et preces exaudiunt
 Cœlestes. Nudo vero pede, dorsum letalis
 Si quis prefferit serpentis, et ille carnes ejus aculeo
 Læferit, dolores ejus mitigabit
 Neuritis. Facitque conjugii maritum desiderabilem.
 Inde etiam contra nigram aspidem, novi,
 Valida esse remedia, homines servans divine lapis,
 Cui nomen colorque est viridis porri.

INDE etiam te, divine Chabazie, tentare
 In animum induxi, tuamque vim expertus sum optimam.
 Pariter enim et morbum refrigeras igneum,
 Et mihi a Scorpio ictu, remedium affers.
 Latonæ Fili, hæc tua omnia ad me usque
 Pœantius heros audacter ait se impossibilia dixisse.
 Sorori meæ iratus Apollo
 Cassandræ, jussit eam audientibus incredibilia

facere ex Theodamantis persona poeta. Philoctetes, ait, fero tandem ad credendum his viribus lapidum a me inductus est. Cassandræ vaticinia ipse irrita Apollo fecit, et *απιστα* at ego juratus verum dixi. Et nunc nostris sermonibus (ambigue, *μυθους*) tu idem Apollo obsecutus, vires quas ego prædicavi, præsta lapidibus, mihi autem fidem concilia.
 GESNER.

Ibid. Perorationem hanc esse manifestissimum est, non tamen ex persona Theodamantis, nec totius opusculi, sed tantum sermonis Heleni ad Philocteten. Versus primus, ut videtur, misere luxatus est, et mihi profus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt. — *ταδε παντα αμηχανα φημι πιστασκειν*. Reliqua planissima sunt, dummodo meminerimus Helenum loqui ad Philocteten.

Vaticinari

Θεσπιζειν Τρωεσσιν, ετητυμα περ φρονεεσαν. 760
 Αυταρ εγω και προσθεν απωμοσα καρτερον ορκον,
 Ψευδεα μηποτε μυθον ενισπειν ανθρωποισι·
 Και νυν ατρεκειως μαλα τοι λεξαντος εкаστα,
 'Ημετεροισ, 'Ηρωσ εкаληεολε, πειθεο μυθοισ.
 Ως αρ' εφη Πριαμοιο διοτρεφεοσ φιλοσ υιοσ, 765
 Ατρεστε θεραποντι φερων χαριν 'Ηρακλιοσ.
 Νωϊ δε ποιηεσσαν εσ ακρωρειαν ιεσι
 Τρηχειαν μαλα μυθοι αταρπιτον επρηυναν.

Ver. 759. απισα, Jac. Merrick ad Tryphiod. ver. 408. p. 63. apud Bernard. ad Synes. de Febr. p. 120. Ipse vult αφαντα. GESNER.

Ver. 765. Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat. GESNER.

Ver. 765 et 766, sive Theodamanti, sive Auctori tribuantur, non multum refert; sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per conjunctionem δε, in ver. 767, cum verbis duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicare indicare Auctor supervacuum duxit.

Vaticinari Trojanis, vera licet scientem.

Ast et ego prius juravi magnum jusjurandum,
 Falsum nunquam me verbum dicturum hominibus :
 Igitur postquam singula admodum vere enarravi,
 Nostris, Heros longe jaculans, verbis placatus esto !
 Et ita loquutus est Priami divini carus filius,
 Gratiam referens intrepidi Herculis famulo,
 Nobis vero herbosum ad verticem euntibus,
 Asperam admodum viam fabulæ leniverunt.

Ver. 766, Personam veluti facit aram, famulam Herculis (qui idem Sol est) ut ver. 61. *αμνηστροα βωμον* dixerat. Sic ver. 713. *αλις δεραποντις εδωδης*. GESNER.

Ibid. *Aram*, veluti *personam*, *famulam Herculis*, et *Herculem Solem*, qua ratione finxerit Gesnerus, profus nescio. *Famulus Herculis* vocatur (et quidem jure optimo) *Philoctetes*, ad quem Helenus, a versu 394, continuo sermone loquens inductus est, V. notam nostram ad ver. 394.

A D D E N D A.

SUPERIORES notæ jam scriptæ, et maximam partem typis expressæ erant, antequam Epitomen hujus opusculi manuscriptam in Bibliotheca Bodleiana delitere comperi. In Catalogo sic describitur, inter plures tractatus qui in Cod. *Barocc.* 131. continentur; “Anonymi *Collectanea* quædam medica a fol. 492 ad 498 b. Λιβρός κρυφαλλός ὁ πάσι γνωστός.” Codicem autem ipsum inspicienti clarescere obtulit titulus hic. Οξφωξ λιθικῶν—cum tertia quadam voce, quam, literis ex madore chartæ evanidis, legere nequivi. Neque vero, si titulus defuisset, *Collectanea* hæc e nostro auctore præcipue derivata (cum additamentis quibusdam ex *Dioscoride*, fortasse, aliisque) ulli dubium esse potuit. Ex hac igitur *Epitoma* nonnulla proferre pergam, quæ locis nostri obscuris et corruptis, aut lucem allatura sunt aut medelam; præmonito tantum *Lectore*, scriptorem hunc, quem *Christianum* fuisse constat, *Proœmium* totum neglexisse; *Episodia* etiam *Mythologica*, et alia quædam mere *Theurgica*, prorsus omisisse, sive ob religionem, sive quod ea solum, quæ ad medicinam spectabant, excerpere constituerat.

Ver. 182. τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιῶν τῶν ἱερῶν πυρ.] *Epitome* sic καὶ τὸ ἱερὸν πυρ ὀνομαζομένου Οἱ ΠΑΛΑΙΟΙ τῶν Ἑλλήνων. Quod sane conjecturam nostram firmare videtur, pro ΠΑΛΑΙΟΝΙΗΣ reponentis ΠΑΛΑΙΟΝΕΕΣ.

Ver. 192. *Epitome*. Λιβρός ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, ὃν καὶ τινες τῶν παλαιῶν, εἰ μὲν Ἀλακτιτῆν, οἱ δὲ Ἀθηναῖον ἀπεκαλεῖσάν. — ὅτι φερῶν τις αὖτις καὶ προσηῶν

τοῖς οἰκείοις δεσπόταις καὶ ὁμίλων, εὐμενεῖς αὐτὰς εὐρίσκει, καὶ λήθη λαμβάνοντας τῶν αὐτῶν πολλὰ κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληες προσηγορεύουσι τῶν ἱερῶν τῶν θεῶν αὐτὸν εφορῶν. Sequuntur plura, (quibus simillima legas inter Dioscoridis *Notha*, p. 476. Ed. Sarac.) et hoc ex ipso Dioscoride. l. v. c. 150. Ἐστὶ δὲ τὴν χροίαν ἐπιφθόρος [ἦτοι σακτιζῶν] ἀρροῖζει δὲ καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν ἔλκη καὶ ρευμάτια, τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος ἀλειφόμενος. Verba [ἦτοι σακτιζῶν] interpolata sunt ab Epitomatore. ΣΤΑΚΤΗ scilicet est vox Græco-barbara, cinerem significans. V. Cangium in v.

Ver. 252. *Epitome*. Ἐἰ τις αὐτὸν κατὰ λειψίας καὶ μίξας ἐλαίῳ Φαλακρῶν ἐπιχρῆσει, συνεχίστερον ἀναβλάσθησσι τριχῆς νεκρί.

Ver. 264. 276. *Epitome*. Λίθος ΙΑΣΠΗΣ, ὃ καὶ πασι προσηγορεύεται ἡλιος δὲ καὶ ἕτος, ὡς φασὶν, ταῖς ἀρχαῖς πρὸς εὐφορίαν· ἀλλὰ καὶ ἕτος, ὡς λέγουσι Ἕλληες, ἐξ ἀνομβρίας καὶ κατὰ γινεῖν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ἐπιληψία ὠφέλειν. Λίθος ΑΥΧΝΗΣ, ὃ καὶ ΑΥΧΝΙΤΗΣ λεγόμενος· τῆτον δὲ πολυωφέλεστατος εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκλύειν χαλαζὰς καὶ πᾶσαν φθόραν, ὅσας ἕμονται κατὰ ἀρχῆς· ἀλλὰ καὶ, ὡς περὶ ὁ Κρυστάλλος, καὶ αὐτὸν ἀνεύ πυρὸς φλόγα περιπέει· ἔχει δὲ καὶ ἐναντίας δυνάμεις· παφλαζόντος μὲν γὰρ τὴν λιθῆτος ἐπιρριπτόμενον αὐτῷ ὑποχλινεῖν αὐτὸν· τειναιτίον δὲ, ψυχρῆς τυγχάνοντος, ταχύτερον τῆτον παρασκευάζει ζεῖν καὶ ἀναπαφλαζεῖν.

Ex his patet, opinor, versum 267, quem deleri voluit Ruhnkenius, ab Epitomatore nostro in exemplari suo lectum fuisse; quod tamen me non movet, quin aut illum delendum, aut priorem (nescio quomodo) emendandum iudicem. Patet etiam conjecturas nostras, ut fit, partim veras partim falsas fuisse. Falsus eram cum suspicabar inter versus 266 & 267 nonnullos intercidisse; at in sequentibus *de alio quodam lapide* agi vere harriolabar. Et quidem bene factum quod, Epitomes hujus ope, lapis ille, de quo agitur, certissime designatur, lapis scilicet *Iychnis*, vel *Iychnites* dictus: hoc enim cognito, turpissimam, quæ versus 268 obfuscauit, maculam facile erit amovere, et poetæ nostro nitorem suum restituere. Quis enim dubitet, pro ΑΥΧΜΗΣ δ' ἐκ πεδῆς κ. τ. λ. scribendum esse sic?

ΑΥΧΝΙ, ΣΥ δ' ἐκ πεδῆς ῥοθιόντ' ἀποεργε χαλαζῶν

Ἡμετέρη, καὶ κηρὰς ὅσαι στιχῶσιν ἐπ' ἀρχῆς·

Καὶ σὲ γὰρ ἀθανάτων φίλεε νοός.—MS. Paris, habet ΑΥΧΝΗΣ.

Hujusmodi autem Apostropha noster alibi etiam utitur, nec sine arte, varietatis scilicet gratia. V. infra ver. 341. 488. 749.

Ver. 288. *Epitome*. Λίθος ΧΡΥΣΟΘΡΗΣ, ὃ καὶ τῆ Ἡλίου καλεῖται διπλῆς ἔτος το εἶδος· ὃ μὲν εἰκὼς Κρυστάλλῳ, πλὴν ὅσον καθάπερ ἀκτινὲς τινεὶς, ἢ τριχῆς, αὐτῷ ἐμπεφυκάσι· ὃ δὲ τῷ χρυσολίθῳ κατὰ πᾶν ὁμοίος, πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ, καθάπερ ἀκτινὲς, αἱ τριχῆς περιεσφραγίζονται· διὸ καὶ ὁ μὲν ἀπὸ τῶν τριχῶν αὐτῷ χρυσοτριχῆς ὠνομάσθη· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτινῶν ἠλίου λίθος· Φορμεντὶ δὲ ἔτοι, φατίν, ΕΥΗΡΕΠΕΣΤΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕΜΝΟΤΕΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΙΟΥΣΙ, καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδῆς ἀξίως. Quæ ultima suspiciones nostras, ad ver. 296, non mediocriter confirmare videntur.

Ver. 302. *Epitome*. Λίθος ΜΑΓΝΗΣ, ὃ καὶ ΜΑΓΝΗΤΗΣ. Cætera, fere omnia, legi possunt inter *Norba* Dioscoridis, p. 476.

Ver. 355. Lapidibus *Orbite*, vel *Orbietide*, et *Ostrite*, præteritis, *Epitomator* de *Siderite* hæc habet. Λίθος ὁ ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ὃν καὶ ἐμ τῆν τινεὶς καλεῖσιν· ὠνομάσθη καὶ ἔτος ἀπὸ τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὐρεσεως· εὐρίσκεται μὲν ὀρεσίῳ· ἐστὶ δὲ τῆν μὲν δεσπὶν στρογγυλός, ἢ ὡς ὑποστρογγυλός· τῆν δὲ φύσιν τραχὺς, στιβαρός, μέλ καὶ πυκνός· καὶ πᾶσι τοῖς ἀλλοῖς περιεσφραγισμένός, ὁμοίαι ρυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς.

Descripsi cum hiatus, quos Codex manuscriptus exhibet, literis penitus exkritis. In secundo et tertio, proclive est rescribere ΕΝ ΤΟΙΣ ὀρεσίῳ, ἐτ μελανόχροτος. In primo, nihil video quod probabilis reponatur quam ἐμψυχὸν ὀρείτην, sicut ipse in Auctoris nostri ver. 356 scribendum conjeceram.

Ver. 357. Pro *Λυγρον* conj. ΛΥΠΡΟΝ *Ruhnkenius*, Vir Cl. ad *Timæi* Lexicon, p. 50. Sed *Epitomator* (qui reddit ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, ἢ ὧς ὕποστρογγύλαος) videtur legisse ΓΥΡΟΝ, quod verissimum credo. Sic enim *Hesychius* in v. ΓΥΡΟΝ.—κυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ, κελουσίδη, et *Suidas*. ΓΥΡΟΝ. κυρτόν. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ.—*Oritis* GLOBOSA specie. *Plin.* N. H. XXXVII 65.

Ver. 360—404. Hæc breviter transfiliit *Epitomator*. Φασι δὲ καὶ μαγνῆτιον εἶναι, καὶ ΤΙΝΑ ἰσχυρότα καὶ καθαίροντα ἑαυτὸν, καὶ τῶν δὲ αἰθῶν τοῦ λίθου καθάρους ὕδασι ἀποικτῶν [1. ἀποικπτόντα], ἀλλὰ καὶ λευκοῖς λίθοις περιελίττων [1. περιελίττόντα], εἶτα καὶ λιχῆς ἀναπτῶτα, ἐξαιφνης ἀκρῆν ὡς νεογενῆς τινος βρεφῆς φωνῆν· καὶ πυρθάνομεν τινος ἀποκρῆται· εἶτα πρὸς τὸ τέλος, καθάπερ ἐμψυχόν, ἀποπρῆσιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἙΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ, ὍΙ ΤΟΙΣ ΚΤΙΣΜΑΣΙ ΔΑΤΡΕΥΕΙΝ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ, ΚΑΙ

ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΦΩΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ· ὅσα γὰρ, Φησι, τὰς ρίζας τῶν βότανων δύνασθαι, τοσαύτα καὶ τῶν λίθων φύσεις.

Ver. 425—467. Hæc sic in compendium redacta sunt. Πολλὰ-κίς δὲ ΤΙΣ καὶ ἐν κυνηγεσίῳι σχολάζων, καὶ ἐν ἐρημίῳι ἢ ορεσί καθευθεῖν ἀναγκα-ζόμενος, μέσον τῶν θανάσιμων ὀφειῶν καὶ σκορπιῶν, εἶδεν ἐξ αἰῶν πεισεται, τῆτον φερομενος, καὶ οφιοδηκτοῖς δὲ πασιν ἐπιπασσομενον, ἀλλὰ καὶ τραυ-μασί πάντεσσίν, εἴτε ἀπο ξίφεων, εἴτε καὶ ἀπο ἑτέρων τινῶν αἰτιῶν, ἀλεξι-φαρμακὸν γίνεταί. καὶ στειραῖς δὲ γυναιξί περιδιδόμενοι εὐτοκίαν φασὶ παρέχειν.

Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ἑτέρος ΑΠΟ τῶν [Ι. ΤΟΥ] ἀντιφαρμακῶν [Ι. ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ] ΕἶΝΑΙ ΤῶΝ ΟΦΕΩΝ ὑπο τῶν παλαιῶν ὀΝΟΜΑ-ΣΤΑΙ· καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ ἀμβλυωπέσι ὀξυωπίαν παρέχει. καὶ κεφαλαλίαν παύει. καὶ μυρμηκίαν καθαιρεῖ ἕτως, ὥστε καὶ λεπτὰς ὀμίλιας τοῖ φορεῖται τῆτον ἀκῆν. δύνασθαι φασὶ δὲ καὶ τοῖ ἀκίνητον πρὸς ἀφροδίσα καὶ ἡλιθίον ὑπο τῆτ πρὸς κύνῆσιν καὶ ἐπιθυμίαν ἐρχεσθαι. καὶ θυμωμένον δὲ ἐρπετα πάντα διῶκει, ἢ τὰ πλησίον ἴκον, ἀλλὰ καὶ τὰ πορρωθεν ἐκ τῶν φύλων αἰῶν.

Ex titulo illo, Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ἑτέρος, qui ad ver. 457 referendus est, contendat forte aliquis Epitomatores in ver. 356 ΟΦΙΤΗΝ legisse, adeoque in hiatus, quem notavi ad ver. 355. ΟΦΙΤΗΝ scripsisse, non ΟΡΕΙΤΗΝ. Neque id quidem sine aliqua ratione. Ego vero quo minus in eam sententiam abducatur, facit inprimis, quod supra dixit, I. c. lapidem *Sideriten*, binominem existentem, nomina sua accepisse ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ· ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ἙΥΡΕΣΕΩΣ· εὐρισκείται μὲν [ἘΝ ΤΟΙΣ] ΟΡΕΣΙΝ. Primum scilicet nomen ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, secundum Epitomatores, ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ductum erat; alterum ΑΠΟ ΤΗΣ ἘΝ ΤΟΙΣ ΟΡΕΣΙΝ ἙΥΡΕΣΕΩΣ, nimirum ΟΡΕΙΤΗΣ. Si ΟΦΙΤΗΝ legisset, illud certe etymon tum dedisset, quod modo protulit, ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕἶΝΑΙ ΤῶΝ ΟΦΕΩΝ. In hoc igitur loco vocem ἑτέρος ab Epitomatore minus proprie positam suspicor, fortasse quia credidit *Ophiten* hunc diversum fuisse ab illo, qui supra memoratur ver. 336—9. 341—8. Sed de uno eodemque lapide utrobique agi credibilis est, illic sub persona *Theodamantis*, et hic iterum sub persona *Heleni*; interposita illa (sane poetica) de lapide *Siderite*, seu *Orite*, mythologia.

Ver. 504—603. Præteritis lapidibus, *Gagate*, *Scorpio*, et *Coryphæde*, Epitomator ad *Coralium* transit; et, fabulâ de *Perseo* omissâ, cætera quæ

quæ in his verbis traduntur fideliter satis exprimit; nonnulla etiã ex Dioscoride adjicit.

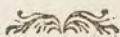
Ver. 596. Debueram notare vocem ΠΕΡΙΣΜΥΧΟΥΣΑ nostro jampridem restitutam fuisse ab eruditissimo Ruhnkenio ex conjectura. V. Timæ. Lex. p. 80.

Ver. 604. *Epitome.* Λίθος ΑΧΑΘΗΣ ἕτος πάντοις μὲν τὴν μορφήν· πολυχρωμῶδες γὰρ· καὶ πῆ μὲν Ἰασπίδι προσοικεῖν· πῆ δὲ τῆ Σαρδίῳ· πῆ δὲ τῆ Σμαραγδῶ· καὶ τὴ μὲν Ἰασπίδος το ὑέλωδες εἶχειν [1. εχει], τὴ δὲ Σαρδίῳ το ἀμάλωδες, τὴ δὲ Σμαραγδῶ το αἰγλίην [1. αἰγλίην] τὴ καὶ λαμπρῶν. ἀλλοτε δὲ καὶ το φοινίκην καὶ ερυθρὸν ἐν αὐτῷ, καὶ οἷον μύλωδες [1. μιλτωδες]. ἀλλὰ καὶ χαλκῶ το χρῶμα πολλακίς εοικε· ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ μὴλῶ. πάντων δὲ προκρίνησι μάλιστα τὸν εἶδος· ἐχόντα λίαν ερυθρὸν καὶ ἀμάλωδες, ὃν καὶ δαφοῖνον καλεῖσι. τῆτον δὲ αὐτὸν καὶ καλαστικτὸν εἶναι φασίν, ὥσπερ τὸν λιόντα, φοῖλισι πυρραῖς, ἢ καὶ ποικίλας ἀναμειγμένας ἐχθραῖς καὶ λευκαῖς καὶ μελαιναῖς καὶ χλωραῖς· τῆτον τοῖς σκορπιοδηκτοῖς ὠφελειν κ. τ. λ.

Post hunc lapidem, Epitomator auctorem suum deferens, levicula quædam congeffit de multis lapidibus, quorum apud nostrum nulla mentio. Plura igitur non addam.

INDEX LAPIDUM.

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ, v. 636.	In Edit. Gefner.	c. XVIII.
ΑΧΑΤΗΣ, v. 604.	—	c. XVI. XVII.
ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ, v. 230.	—	c. IV.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ, v. 257.	—	c. VI.
ΓΑΓΑΤΗΣ, v. 468.	—	c. XII.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, v. 189.	—	c. II.
ΙΑΣΠΙΣ, v. 264.	—	c. VII.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ, v. 242.	—	c. V.
ΚΟΥΦΩΔΗΣ, v. 492.	—	c. XIV.
ΚΟΥΡΑΙΟΝ, v. 504.	—	c. XV.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, v. 170.	—	c. I.
ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ, v. 284.	—	
ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ, v. 685.	—	
ΛΥΧΝΙΣ, v. 268.	—	
ΜΑΓΝΗΤΙΣ, v. 301.	—	c. X.
ΝΕΥΡΙΤΗΣ, v. 742.	—	c. XIX.
ΟΠΑΛΛΙΟΣ, v. 279.	—	c. IX.
ΟΡΕΙΤΗΣ, vid. ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ.		
ΟΣΤΡΙΤΗΣ, v. 339.	—	c. XI.
ΟΦΙΤΗΣ, ΟΦΙΤΗΣ, v. 336. 341. 457.		c. XI.
ΟΥΙΑΝΟΣ, v. 282.	—	
ΠΕΤΡΑΚΗΣ, v. 228.	—	c. III.
ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, v. 355.	—	
ΣΚΟΡΠΙΟΣ, v. 488.	—	c. XIII.
ΤΟΠΑΖΟΣ, v. 277.	—	c. VIII.
ΧΑΛΑΖΙΟΣ, v. 752.	—	c. XX.
ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ, v. 749.	—	
ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΥΟ, v. 288.	—	

INDEX TABULUM

VI	MONTAGNA	MONTAGNA
VII	MONTAGNA	MONTAGNA
VIII	MONTAGNA	MONTAGNA
IX	MONTAGNA	MONTAGNA
X	MONTAGNA	MONTAGNA
XI	MONTAGNA	MONTAGNA
XII	MONTAGNA	MONTAGNA
XIII	MONTAGNA	MONTAGNA
XIV	MONTAGNA	MONTAGNA
XV	MONTAGNA	MONTAGNA
XVI	MONTAGNA	MONTAGNA
XVII	MONTAGNA	MONTAGNA
XVIII	MONTAGNA	MONTAGNA
XIX	MONTAGNA	MONTAGNA
XX	MONTAGNA	MONTAGNA
XXI	MONTAGNA	MONTAGNA
XXII	MONTAGNA	MONTAGNA
XXIII	MONTAGNA	MONTAGNA
XXIV	MONTAGNA	MONTAGNA
XXV	MONTAGNA	MONTAGNA
XXVI	MONTAGNA	MONTAGNA
XXVII	MONTAGNA	MONTAGNA
XXVIII	MONTAGNA	MONTAGNA
XXIX	MONTAGNA	MONTAGNA
XXX	MONTAGNA	MONTAGNA

INDEX VERBORUM

E GESNERIANO EXCERPTUS.

A

A ΒΑΡΒΑΡΕΗΣ 455
αγαθη κραδιη 5

αθλων 19
αταλλομενος 7
ατανα 198
ατανιφον 9
ατελας μυων 597
Ατελειη 572
ατεληθεν 153
ατερωχοι 218
ατεσκεν 151
ατηραον 406
αταμπτοισιν 583. αταμπτον 27
ατιζειν 211
ατοι εκ κακοητος 165
ατορευσα 329
ατορν 321
ατραυλων 257
ατροθεν 94
ατροιωτες 239
ατω 592. ατων 104
ατων 93
ατωνι 25
ατακευλοιο 165
αταμαυλια 192
ατειμανιος 543
ατελφειοιο 353. ατελφειω 570.
ατελφειω 320
ατην 628

αθηφατον 131
αδιαλον 362
αδιδακτοι 75
αυδησιν 721
αιικεια 503
αιερας 368
αιελοποδισσιν 122
αιναον 160
αιεραζειν 617. αιεραζασα 222
αζο 677. αζομενοι 194. αζο-
μενοιο 599
αθαναλοιο 638. αθαναλοισι 67
αθεριζειν 675
Αθηραιη 673
αθηρηζει 25
αθηρησαντες 540
αθροος 481
Αιαντι 669
αϊαντης 114
αϊαλαον 552. αϊαλαονδε 517
αϊιοχοιο 257
αϊγληεν 639. αϊγληηλα 608
αϊγλης 171
αϊων 213
αϊδεσσοίλαι 224
αϊδηλα 643. credo αφανη, αδηλα
ut apud Heitych.
αϊδιων 668
αϊδος 53
αϊδριες 75
αϊειον 124. 147

H

πειζος

- αἰξίος 253. αἰξίς 433
 Αἰπύλο 309
 αἰθαλοεῖς 470
 αἰθιρα 10. 89. αἰθιρῖ 172. αἰθι-
 ρος 642
 αἰθην 518
 αἰθωνός 697
 αἰκίε 126
 αἶμα 650. 655
 αἱμαλοεῖς 656. αἱμαλοεῖν 608.
 678. αἱμαλοεσσαί 710
 αἱμάλιος 559. 566. 647
 αἶνα πονεύεις * 89
 αἰνεμεν 375. V. not.
 αἶνον 23. 116
 αἰξάνη 117. 420
 αἰολόν 331. 704
 αἰούλιος 227. αἰούσιν 744
 αἰπολιόσιν 142
 αἶσαν 676. αἶση 541
 αἰσιμον 551
 αἴσσοθα 480
 αἰτησεῖας 621
 αἰτίος 186
 αἰχμήν 331
 αἰφα 20. 510
 ἀκακίη 150
 ἀκαυθή 746
 ἀκείρεσσι 508
 ἀκέρσεσσι 394
 ἀκισατθαι 456
 ἀκισιμδρόσον 8
 ἀκισσαμένος 465
 ἀκκράθια 657. Homericum, inte-
 gra, in quæ fato nihil licet,
 certe nihil dum licuit.
 ἀκκράθιον 6
 ἀκκρεμένος 208
 ἀκκίον 140
 ἀκκίος 22
 ἀκκοιμήθιον 386
 ἀκός 432. 668
 ἀκροθίσσιν 759
 ἀκρων 17
 ἀκροθίοιο 602. ἀκροθίον 340
 ἀκροθίη βρομοίοιο 604
 ἀκροθός 597
 ἀκροθόρα 524. 730
 ἀκρωρεῖαν 94. 155. 767
 ἀκλίνα 179. ἀκλίνας 290
 ἀκυμαίνουσιν 39
 ἀκωκαίς 126. ἀκωκην 616
 ἄλα 575
 ἀλαλήθιο 118
 ἀλαπαζει 593
 ἄλας 713
 ἀλλασσεσθαι 571
 ἀλλεος 400
 ἀλδήσασσικε 364
 ἀλεγεῖνα 287. ἀλεγεῖνης 164
 ἀλεγίζειν 61. ἀλεγίζωμ 38. 415
 ἀλεεῖναι 485
 ἀλεξικακοιο 1. 346
 Ἀλεξάνδροιο 348
 ἀλακω 400. 500
 ἀλλήθιον 36
 ἀλλοδαποῖσι 32
 ἄλμην 212. ἄλμης 515
 ἀλοχμ 311. ἀλοχμῶ 748
 ἀλτο 11
 ἀλυσκαζών 109
 ἀλφίτα 212
 ἄλωας 262
 ἀλωμένος 434
 ἀλωσιμον 382
 ἀμαιμακίοιο 612
 ἀμαλδυνεῖν 504
 ἀμβροσιοιο αἱμάλιος 646
 ἀμβρόθια 12. ἀμβρόθιοι 56. ἀμ-
 βρόθια 171
 ἀμεινην 342. 464
 ἀμερσῶ ἀμείθης 167
 ἀμηχανα 757. ἀμηχανον 592
 Ἀμμίτα 496
 ἀμοιβάδον 685
 ἀμυμονός 224. ἀμυμονος 631.
 668
 ἀμυνη 287

* Simili plane phrasi utitur *Manetho*, ἀνα μολυβδῆς. L. IV. v. 251-7. et *Max-
 imus*, π. κα. 248. ἀνα αὐθιχα.

ἀμύνησθαι 151
 ἀμφαστή 567
 ἀμφαφασθαι 187
 ἀμφαφασίς 522. ἀμφαφών 248
 ἀμφεχάνειν 127
 ἀμφηκίς 703
 ἀμφιβάλλων 548
 ἀμφιβιβέωσα 479
 ἀμφιέσας 263. ἀμφιέση 273
 ἀμφιπεριπλασθείσα 80
 ἀμφιπέλαστας 643
 ἀμφιπόλον 308. 497
 ἀμφ' ὀδυησι 490
 ἀμφόλησθω 20
 ἀμυμήσις 13. ἀμυμήσις 432
 ἀναβλύζων 161
 ἀναβαίει 96
 ἀναβάσιν 102
 ἀναβαιμακίων 693
 ἀναίξας III
 ἀναλήτιν 192
 ἀναμνησούτ' 219
 ἀναπνεύσασαι 518
 ἀναπλών 367
 ἀναρπάζειν 704
 ἀναρτοίσι 40
 ἀναρτησάντος 119
 ἀνασχέλον 540
 ἀνασχίζουσιν 237
 ἀναχωρήσει 24
 ἀναψυχής 754
 ἀνδρὸς 312
 ἀνδρῶφιω 539
 ἀνεμαί 125
 ἀνεμολίον 506
 ἀνερχομένην 699. ἀνερχομένους 600
 ἀνευρών 689
 ἀνεψίος 431
 ἀνεψυχίσκει 556
 ἀνθεμοεΐα 80. ἀνθεμοεΐη 233
 ἀνθησσει 252
 ἀνθιμον 729
 ἀνται 618
 ἀντήσας 645
 ἀντιβόλησα 93
 ἀντιβόλησις 210

ἀντήν 293
 ἀντιέειν 26
 ἀντιέσσει 436
 ἀντήκευς 28
 ἀντιλέρον 587
 ἀντιώσιν 414
 ἀντιπαλον 272
 ἀντομενῶ 438
 ἀντρον Ἐρμείας 18
 ἀνάβα 695. ἀνάβη 17
 ἀξίων ἱερῶν 168
 αἰοδαίς 366. αἰοδήν 46. αἰοδῆς
 462
 αἰοδαί 658. αἰοδῆ 60
 αἰολέες 700
 αἰσ 676. 704. αἰσὶ 73
 αἰσθητήρα 64, 65. 281
 ἀπανέβηθιν 589. V. not.
 ἀπαλέθε 63
 ἀπειρεσίην 485. ἀπειρεσίης 329.
 ἀπειρεσίσι 54. ἀπειρεσίον 403
 ἀπειρητοῖς κακότητος 16
 ἀπειθής 73. V. not.
 ἀπερυκίς 196. 661
 ἀπερχθῆς 71
 ἀπέρει 350
 ἀπίστον 532
 ἀπλήϊα 225. ἀπλήϊον 597
 ἀπο νησὸν ἐρυξάι 473
 Ἀπολλών 354
 ἀπομινυθῆσιν 618
 ἀποπλυνεῖς 553
 ἀποπνεύση 409
 ἀπύπρωθι 142. 732
 ἀποπίπτοι 517
 ἀποπρωϊαν 171. 658
 ἀποσειχοί 21
 ἀποσιλόνη 284
 ἀπο-φείλειν 577
 ἀποψυχονία 381
 ἀπαμοσα 761
 ἀραί 583. ἀραων 744
 ἀρασθαι 229. 722
 ἀρταλήν 538. ἀρταλέος 71
 ἀρτίφρονής 58. 601

- ἀρβένιοι 75. ἀρβένιος ἄλας 713
 Ἀρβυρολόξος 758
 ἀρβυφισιν 284
 ἀρβυσοειδής 365. ἀρβυσοειδής
 685
 ἀρβυφιν 63. ἀρβυφίς 81
 ἀρβυφία 189. 451
 Ἀρβυφίς 301
 ἀρβυφισιν 365
 ἀρβυφίς 90
 ἀρβυφοειδής 162. ἀρβυφοειδής 174.
 ἀρβυφοειδής 625
 ἀρβυφοειδής 239
 ἀρβυφίς 267. ἀρβυφίς 150. 237.
 ἀρβυφίς 266. ἀρβυφίς 589
 ἀρβυφοειδής 305. ἀρβυφοειδής 187.
 ἀρβυφοειδής 132
 ἀρβυφίς 548
 ἀρβυφοειδής 255. ἀρβυφοειδής 139
 ἀρβυφίς 729
 ἀρβυφίς 427. ἀρβυφίς 346. 401
 ἀρβυφίς 738
 ἀρβυφίς 506. ἀρβυφοειδής 497. 603.
 749
 ἄρβυφίς 621. ἄρβυφίς ἐβελήθηθα 286
 Ἀρβυφίς 689
 ἀρβυφίς 491
 ἀρβυφίς 94
 ἀρβυφίς 654. ἀρβυφοειδής 440
 ἀρβυφοειδής 580
 ἀρβυφοειδής 103. 574. 768
 ἀρβυφοειδής 51. 345
 ἀρβυφοειδής Φαρμακία, ποχία 582
 ἀρβυφοειδής 239
 ἀρβυφίς 411
 ἀρβυφίς 501. 591
 ἀρβυφίς 62
 ἀρβυφοειδής 368
 Ἀρβυφίς 537
 ἀρβυφοειδής 332
 Ἀρβυφίς 734
 Ἀρβυφοειδής 382
 ἀρβυφοειδής 56. ἀρβυφοειδής 3. 337.
 655
 ἀρβυφοειδής 397. 763
- ἀρβυφοειδής 314
 ἀρβυφοειδής 349
 ἀρβυφοειδής 766
 ἀρβυφοειδής 513
 Ἀρβυφοειδής 540
 Ἀρβυφοειδής 711
 ἀρβυφοειδής 177
 ἀρβυφοειδής 178
 ἀρβυφοειδής 354
 ἀρβυφοειδής 241
 ἀρβυφοειδής 130. 651
 ἀρβυφοειδής 373. ἀρβυφοειδής 138
 ἀρβυφοειδής 469. ἀρβυφοειδής 701
 ἀρβυφοειδής 341. 758
 ἀρβυφοειδής 681
 ἀρβυφοειδής 157
 ἀρβυφοειδής 119. 546. ἀρβυφοειδής 137.
 ἀρβυφοειδής 222
 ἀρβυφοειδής 267
 ἀρβυφοειδής 268
 ἀρβυφοειδής 590
 ἀρβυφοειδής 731
 ἀρβυφοειδής 172
 ἀρβυφοειδής 659. ἀρβυφοειδής 57. ἀρβυφοειδής
 ξείας 621. ἀρβυφοειδής 37
 ἀρβυφοειδής 687. ἀρβυφοειδής 83
 ἀρβυφοειδής 46
 ἀρβυφοειδής 475
 Ἀρβυφοειδής 317 Ἀρβυφοειδής 463
 ἀρβυφοειδής 263
 ἀρβυφοειδής 234. ἀρβυφοειδής 605. ἀρβυφοειδής
 τε 235. 631
 Ἀρβυφοειδής 670
 ἀρβυφοειδής 449
 ἀρβυφοειδής 24
 ἀρβυφοειδής 709
 ἀρβυφοειδής 356
- B**
- Βαδίζω 80
 Βαδίζω 519
 Βαδίζω 742
 Βαδίζω 496
 Βαδίζω 539. Βαδίζω 638. Βαδίζω
 μὴν 753
- βαρβαροῦ

βαρβαρον 259
 βασιλευσι 31
 βασιλης 224
 βαλίας 499
 βεβωλημενων 755
 βελεμοις 591. βελεμνα 114. βε-
 λεμωνων 494
 βενθεσιν 516
 βησιτ' 39. βήην 156
 βιη 579. βιην 572. 633. βιην
 Έλενοιο 360
 βιω 65
 βιωσεμεν 624
 βλεφαρων 664
 βοεσιν 237
 βοωνίος 138
 βοσκομενοις 142
 βολαναισι 554. βολανας 410. βο-
 τανη 511. βολανης 523. 564-5
 βωδωνεσσι 503.
 βωκολιδης Ευφορβος 457
 βωλευσθαι 198
 βρεγμα 252
 βρεφος 364
 βρομοιο 712. βρομιω 743
 βρομοιο ακρηη 604
 βροσειη 495
 βροσσοσε 750
 βρουα 513
 βρωτηρων 593
 βρωμων 693

Γ

Γαλαθην 468. 486
 γαια 399. 401. γαιων 145. 641
 γαιηθεν 111
 γαιης 708
 γαλα 728. γαλακχι 374. γαλακ-
 τος 190. 200
 γαλαθηνοι 217
 γαλακλιδα 199
 γαμιλωνιχα 146
 γαμφωνυχον 547
 γαμων 464

γαυυλαιοι 484
 γανυλαιοι 101
 γαυτερι 718. γαυτερος 500. γαυ-
 τρι 482
 γεβαλια 638
 γενομενω 406
 γενεθλην 677
 γευεν 116
 γηθοσυνοι 4
 γηρας 256. 514
 γηρυσασθαι 60
 γλαβος 662. γλαβος 590
 γλαβοφρονι 303. V. not.
 γληναισι 667
 γλωσσησιν 434
 γγαμπλει 193. γγαμπλιων 135.
 γγαμφει 474
 γνοητες 144
 γοερον 207
 Γορσειην 533. 555
 Γορτονα 536
 γυνατ' 447
 γυνημενος 389
 γυια 27
 γυναιξί 453. 619

Δ

δαειης 371. δαιεις 678. δαημιναι
 311
 δαημοσυνην 62
 δαησειαι 43
 δαιδων 177. 179
 δαιζειν 706
 δαιμονι 30
 δαιμονιοιο 76
 δαινουσθαι 727
 δαιτα 162
 δαιφρονι 669
 δακρυσι 282
 δαμασθεις 655. δαμασει 22. δα-
 μναι 141. 537 δαμνατ' 728
 Δαναοις 352
 δαφοινον 612. δαφοινω 141. δα-
 φοινων 425

δεθεις

- δεθεις 188
 δεεμεν 334. V. not.
 δεμμα 124. 387. 540 δεμμαλος
 376
 δερην 423
 δεμας 120. 236. 293. 305. 522.
 564. 639
 δεμνια 253. 313
 δενδρα 232
 δενδρηνη 234
 δενδροφυλοιο 230
 δερμα 333
 δερκεω 381. δερκομενοι 484
 δευομενη 503
 δευρο 690
 δεχηται 480
 δεχυσθε 4. δεχυσσο 692
 δεηεις 411. 587. 607. 610
 δεηνονια βασι 461
 Δημητριε ξιανθη 588
 Δημητηρ 240
 δερηνθησαι 670
 δερον 520
 δερωθεις 641. δερωσαι 747
 διαινομενοι 558. διαινομενοι 260
 διαμελεις 706
 διανας 663
 διαριψαλια 448
 διαυφα 170
 διδασκηται 86
 διξωθ' 624
 διζηται 84
 διιπιεις 724
 δινευσκε 705
 δινης 642. δινησι 209. δινησιν
 556
 διοενης 569
 Διος 1. 13. 47. 146. 257
 διορεφεισσι 31. διορεφειος 765
 δμωεις 41
 δωω 320
 δωκευσθαι 108
 δωλιχων 334
 Δολωνα 681
 δωμεν 88
 δωου 576
 δωρικλυτε 433
 δωρακωιας 698. δωρακωιος 48. 132.
 333. δωρακωιων 425
 δωρακωιοθερειαν 536
 δωρακωιοφωνα 156
 δωρκεος 493. δωρκεων 714
 δυνασθαι 458. δυνασομενος 323
 δυσιν 89
 δυσμενων 23
 δωκεν 572
 δωμα 166. 312. 550. δωμασιν
 66
 δωρα 12. δωρον 300. δωρη 7
 δωρηναι 55

E

- εαροδρεφειος 610
 εαροχροον 264
 εβλασγησε 525
 εγγυαλιξεν 406. 673. εγγυαλιξω
 169
 ερεκευδομον 580
 ερχεμφθεις 117
 εραην 692. 742
 ερηιος 717
 ερωκον 111
 ερωδης 713
 ερωδωρ 327
 εθειραι 291. εθειρας 294
 εθειρησθα 286
 ειαρινον 154
 ειαρα 729
 ειδει 432. ειδος 292-9. 432. 509.
 565. 612
 ειδωιας 86
 εικελος 359. εικελων 161. εικελος
 294
 ειλαπινην 98
 ειλυσεν 641. ειλυσο 134
 ειμαλος 126
 ειναειη 342
 ειρησθαι 665
 εισανακαταις 168

- εἰσεσι 266
 ἠστυνοσησεν 121
 εἰσιδεῖν 294
 εἰσοικε 553
 εἰσοραας 103
 εἰσοραασθαι 236
 εἰως 107
 εκ νησον αλεινει 485
 εκ φλοδα πεμπει 271
 Ἐκαλήθελε 764. Ἐκαλήθελε ἡρας
 398
 ἔκαλομθης 229
 εκβλυζοῖα 484
 ἔκκηι 685
 εκλυε 489
 εκπινούλας 590
 εκπρομολοῖες 700
 εκπροπεσασα 318
 εκπρορειε 201
 εμπροφυγησι 391
 εκρασει 597
 εκρυφθη 149
 εκτελεσας 739
 εκτεταυσαι 74
 Ἐκτορι 681. 684
 ελαιης 731
 ελαίνης 130
 ελαῖνον 711
 ελαιω 250. 498
 ελασαι 52, ελασσας 153. 444
 ελαυει 317. ελαυνομενοισι 419.
 ελαυνων 487
 ελαφοιο 242. 245
 ελαφρα 513
 ελαιρειν 194
 ἔλθειν 732
 ελελειπτο 130
 Ἐλενοιο βινη 360. Ἐλενη 352
 ελεφαῖτος 51
 ἔλισσομενη 136
 ἔλκει 439. 617
 ἔλκει 337. ἔλκειν 359
 ελπείο 344
 ελπομ' 183
 ελπωρη 409
 ἔλων 95
 ἐμμεμαως 85
 εμπτεφυσιν 290
 εμπτης 246
 εμπνοον 366. εμπνοος 408
 εμπφυχοιο 362. 694
 εναιρομενης 229. 551
 ενάτιον 542
 εναυχενιας 499
 ενηί 301
 ενιπλεον 190
 ενιπυξας 149. V. not.
 ενισπειν 396. 762
 ενιχειμπλοῖο 417
 ενιχειμθενία 521. V. not.
 ενισι 670
 ενιζμφαῖας 339
 Ενυαλοιο 576
 εξακεσασθαι 592
 εξαπτης 113. 216. 518. 568. 683
 εξαυις 738
 εξαλασει 590
 εξερενοι 86
 εξερεη 379
 εξοπιθεν 547
 εξοχ' 301
 εξυπαλυξαι 578
 εολπα 532
 επακασαι 370. επακασας 455
 επαμυθρα 581
 επαοιδας 585
 επαρωων 227. V. not.
 επαρηθρα 671
 επασσυθροις 233
 επεδραμῆτην 144
 επειθρομεοιο 274
 επτοικε 657
 επτεσθαι 438
 επτεσσυμενοι 561. επτεσσυμενοι 115
 επτέλλαν 699
 επηλυθα 714
 επιβραμπίε 326
 επιβραβδην 359
 επιεμενον 605
 επιεμενη 36

- επικλησιν 686
 επιμαρτυρα 254. 392
 επιπασσειν 618. επιπασσιμεν 450
 επισπεισαι 727
 επισπερχασιν 96
 επισπομενος 330
 επισαμενος 300
 επιτελλεο 208
 επιχθονιος 194
 επιψαυεσκεν 126. επιψαυων 652
 επλεθ' 684. επλετ' 235. 470.
 551
 επαρευων 108
 επτηνηται 768
 επωνυμην 235
 επωνυμον 721
 εραεινα 665
 ερον 71. 78. 244
 ερδει 748. ερδειν 454. ερδειν 366
 ερεωπειδα 538
 ερεινειν 378
 ερειναι 52
 ερηλυεν 441. ερηλυσει 223
 εριδωλακ 649
 εριδωλα 708
 εριγηθεα 24
 εριθαινοι 28
 εριδος 320
 εριηκoon 462
 εριμυδος 297
 Ερινυσσιν 583
 ερινυιον 69. 197. ερινυιος 2
 ερισειε 652
 εριτιμον 715
 εριφοισι 149. 204
 Εριμειαο 54. Εριμειαο αλιρον 18
 εξεεις 204
 εξετεια 401. 413. 466. 487. 636.
 εππειω 678. εππειω 385. V. not.
 ερπυτηρων 49
 ερπων 574
 ερωθη 595. ερωθην 566
 ερξαι 473
 ερυσιδην 594
 ερυσσει 35. ερυσσειν 439
 εσθενεν 435
 εσκηψαλο 199
 εσκομισας 313
 εσπεμπεσιν 717
 εσπεσθαι 100. εσπειο 438. εσο-
 πομενω 143
 εσσαμενος 703
 εσσομενων 286
 εσσυμενος 757. εσσυμενω 671
 εσσυλαι 420. εσσυλο 114. εσ-
 συλο 145
 εσρεφθην 133
 εταγρος 684
 ετειρεν 446
 ετερημερος 627
 ετηλυμα 760. ετηλυμοι 290. ετη-
 τυμον 510. ετηλυμος 654
 ετλη 429. ετλην 105
 ετραφη 525
 ετωσιον 533. 599
 ευκυκλωσ 135
 ευλας 594
 ευναιοισι 221
 ευπειαλον 228
 ευπλοκαμοιο 433
 ευρουσα 695
 ευρυστερος 542. 639
 ευσσελωμ 575
 Ευφορβοιο 435. 442. Ευφορβος
 427. 457. Ευφορβω 430
 Ευφρηλαο 260
 ευχη 38
 ευχομενσιο 169. ευχομενω 37
 ευχωλησιν 174
 ευωδα 283
 εφ οπισσον 408
 εφελκλαι 326
 εφερπυζοιλες 701
 εφημισαν 195
 εφιλησεν 301. V. not.
 εφορμησει 26. εφορμησασι 34
 εφρασαμην 120
 εχεπεικει Homericum 469
 εχιφρονα 363
 εχιδνης 387. εχιδνης πολυης 341
 εφομε-

ἰσομενοισι 634. 725

Z

ζωαΓρια 152

ζωειν 16. ζωεσκεν 150

H

ἠδεια 527

ἠελιοιο 178. 307. 707. ἠελιον

90 ἠελιω 211. 288 ἠελιω 93. 152

ἠεραφοιται 45

ἠεραξιν 137

ἠιθεοι 33. ἠιθειον 304

ἠικα 547

ἠλασσαι 68

ἠλιον 695

ἠμαρ 626. ἠμαλια II. 22. 256. 360.

ἠμιθεοισιν 70. 614. ἠμιθειος 57

ἠνδανεν 356. 614

ἠπεδανιο 376

ἠπεροπηα 351

ἠρα 755

ἠρακλῆα IO. ἠρακλῆος 764

ἠρι 410

ἠρυκακεν 443

ἠρωα 567. ἠρωεσιν 452. ἠρωσ

412. 488. 552. 756. 764.

ἠρωσ Ἐκαλιῶλε 398. ἠρων 63.

299.

ἠτορ 17. 172. 265.

ἠυπε 190

ἠφαισιο 697

Θ

θαλασσης 516. 553.

θαλιθοντα 154

θαλιθεσα 407

θαλλη 215

θαλπωρην 390

θαμῆος 289. 419. 530

θαμιζων 627

θαμοι 559. θαμοις 561. θαμ-
ιοισι 147

θαναλοιο 116. θαναλω 74

θαρσαλιωσ 414

θαυμα 185. 371. 568

θαυμαζοντο 78

θειλετων 14

θεισι 628

θειναι 506. 619. 681.

θειοδαμαντι 94

θειγχι 198

θειλητρα 309. θειλητρων 528

θειλοντα 698

θεισκευμεν 491

θειησθαι 202

θειξεισ 322. 620

θειξμεθωλον 315

θειμις 416. 622

θειοις 67

θειοπροπιωσ 285. θειοπροπιων 378.

θειοπροπιωσ 709.

θειωδα 368

θειραποηια 680. θειραποηιασ 713.

θειραποντι 766

θεισκελα 324. 486. 750. θεισκε-
λων 78

θεισπεσιν 77. θεισπειω 289.

θεισπιζειν 760

θειηλον 242

θεικε 568

θειλυειη 479. θειλυειησ 361

θειρ 127. θειρα 205. θειρασ 434.

θειρεσ 740. θειρεσιν 29. 75.

440. θειρων 390

θειρειον 546

θειρηησ 427

θειρι 141

θειρη 180

θειρφασ 746

θειλον 484

θειριωσ 301

θειωλερον 114

θειουεσκον 140

θειωατρεσ 560

θειουεσσι 365. θειωσ 744

I

θυλιασ

Δηλας 193. 261. 737. Δηλην
694

Δηπολισηι 278

Δυμον 320. 645

Δυσιαι 100

I

ιανελαι 265. ιαινομεναι 215

ιακχαζουτες 46

Ιασπιν 264. 607

ιαχην 113

ιδεσθαι 470. ιδηαι 203

Ιδης 426

ιδησι 477

ιδμεναι 43

ιδρυσανλο 129

ιερμενος 686

ιερα 265

ιερηιον 93. 168.

ιερον 428

ιεροπρεπεις 100

ιησασθαι 631

ιηληρα 637

ικελοι 75. ικελον 471. ικελος 148

ικεσθαι 97. ικηαι 173

Ικελαινος 435

ικελευς 205

Ιλιοθεν 688

ιμερων 705

ιμεροεντα 484. ιμεροεντι 304

ιμερον 717. ιμερος 62

ιμερησιν 33. ιμεριον 619. ιμεριε
280

ιρες 358

ιξε 9

ιοι 241. ιομεν 162

ιον 49. 445. 497. ιω 335

ιπποι 651

ισασ' 79. ισμεν 512

ισαμενος 108. ισαλαι 422

ιχνια 437

ιχως 201. 481. ιχωςι 663

K

καΓχαλων 437

καβξει 256

καθηρας 461

καθηλαι 596

κατειν 184. 738

κακομηλιος 223

κακομηχανον 723

κακοτητα 400. κακοτητες 16. 77.
165. 196

καλεσιχορη 712

καλλιπε 450

καμλοιο 87. καμλων 581

καμης 372. καμνοια 188. κα-
μοι 85

καμπας 594

καπνον 181. 480

καππεςον 110

καρηαι 493

καρηιον 139

καρπος 408

καρποφοροιο 730. καρποφορον 214

καρτος 403

καρφαλας 266. καρφαλη 471.

καρφαλης 180

κασιγηνη 544

Κασσαιδην 759

καλαδεσμοι 582

καλαθησκει 408

καλαθυμια 226

καλαθυμιον 258

καλαιγδην 502

καλακνωσσσα 315

καλακειβειαι 481. 529

καλακειξαι 323

καλασικλος 614

καλασχοι 623

καλαδαρθε 425

καλειβομεναι 646

καλεικαλιον 210. 429

καλειωπα 132. 458. 749

καλειχωση 369

καλυ.

καίθρανοθεν 430
 καλοφειαι 232
 καμνηλια 82
 κεκλεισται 483
 κεκλειο 335. 617. κεκλειο 124.
 544
 κεκλωμαι 177. κεκλωμενος 2
 κεκλησασι 45. κεκλησονται 143.
 κεκληστος 374
 κελαδεινυ 259
 κελαινη νεφελη 79. κελαινης λωβης
 415. κελαινης ασπιδος 497. 749
 κελαρυζεται 161
 κελεται 15
 κελυθη 557
 κενεν 293
 κεντρα 504
 κενυται 55
 κεραια 238
 κεραιη 478
 κεραιμοιο 710
 κεραια 247. Κεραια ελαφοιο 243
 κεραιαθεισ 500
 κεραινοιο 598
 κευθων 584
 κεφαλης 245. 460
 κεχαρισμενα 184. 743. κεχαρισ-
 μενοσ 684
 κεχυλωμενοσ 758
 κεχυλο 559
 κηπη 232
 κηρα 538. κηρας 269
 κηρυξ 688
 κηρυσσειν 58
 κηλησκειν 200. 719. κηλησκουσιν
 581. κηλησκων 393
 κιον 112. κιοντα 104. κιοντασ
 732. κιωσα 568. κιωσασ 648
 κισσοχυτωνι 258
 κλαδοι 524. κλαδοισιν 233
 κλαζουσιν 740
 κλειον 193. κλειονται 278
 κλειοσ 571. 599. 96
 κλησειν 695
 κλημασιν 262

κλινοιοσ 333
 κλυοι 169
 Κλωβα 626
 κνημησ 444
 κνησσησ 705. κνησσησι 468. 487
 κοιρανον 92
 κοκκον 714
 κολπον 241. κολπω 374
 κομιζοι 221. κομιζων 20. 620.
 κομισαντοσ 55. κομισασ 28. 314.
 κομισσαι 352
 κομωντα 233
 κομιασιν 73. κομησι 275
 κοπισσαμενω 25
 κορευνυθαι 726. κορευαντο 558.
 κορευθηναι 530. κορευουσιν 266.
 κορευσσαμενοιο 217. κορευσησ 731
 κορευση 495. κορευσην 245
 κορευσιοντα 492
 κορυφηνδε 112
 κρηαλιοιο 505. 579. 600. κρηα-
 λια 571
 κρηη 36. 310. κρηησ 308
 κρηοι 702
 κρηαλι 249. 559
 κρηαδιη 5. κρηαδιην 333
 κρηαιπνοιο 47
 κρηαλαιη νεσοσ 450
 κρηαλεροφρονι 545
 κρηαλιοσ 73
 κρηαλυνομενην 519
 κρηα 718. κρηαεσοσι 634. κρηα-
 τεσοσιν 725
 κρηων 66. 164
 κρημνοιοσι 537
 κρηηησ 212
 Κρονιδιοσ 598. Κρονιδιοσ ευγερε
 550. Κρονιδησ 11. 88
 Κροτοιο 640. Κρονοσ 645
 κροταφισ 251
 κρυερην 573. κρυεροσ πυργιοσ 628
 κρυπταδία 44
 Κρυσταλλον 170. 293
 Κρυσταλλοσ 271
 κυανοχυσειων 209

κυδῆρευ 310
 κυδος 673
 κυκλω 358
 κυκωμενον 578. κυκωμενω 38. 276
 κυκλωμενοι 476
 Κυλληνίδα 548
 κυματ' 517
 κυρε 143. 156. κυρσιν 437
 κυνησεῖσι 426

Α

λααν 171. 189. 223. 225. 228.
 248. 255. 347. 360. 488.
 653. 682. λαας 656. λαε
 288. λαί 383. 413

λαβρος 147
 λαξο 170. λαξετο 676
 λαίνοι 541
 λαίνοσ 526
 λαίψηρον 680. λαίψηρω 106
 λαμπέλωσαι 291. λαμπέλωσαν
 89

λαεβοτεινης 708

Λαομεδοντιαδης 383

λαοσσου 10. Homeri scholiasta
 et concitatorem populorum et
 fervatorem interpretantur. Pu-
 to Herculem potius caelum
 ascendisse, quatenus fervator est.
 λαοσσουσ 58

λασια σιη 159. λασιης 236. λα-
 σιοισιν ερεσιν 436. λασιον 214

λαχην 249

λεβης 710. λεβητα 275. λεβη-
 τος 273

λειρωνα 81

λειφανα 727

λειπειται 332. λειπεισθαι 446

λεοντα 29. λεοντος 612

λεοντοσερην 613. V. not.

λεπιδωλον 284. λεπιδωλοσ 287

λεπιταλεη 450. λεπιταλει 207

λευγαλεω θαναλω 74

λευκακησι 548

λεχος 35. 312. 361

λησειν 629

Ληθαιοι 195

λησιηρες 40. λησιηρων 577

Λημοιο 353

λησεται 473

Λητοιδη 756. Λητοιδη 392. Λη-
 τοιδης 8

λιθοι 404. λιθοιο 175. 212. 448.
 483. λιθοισ 411. λιθον 428.

598. λιθος 247. λιθων 402

λιθωμενω 282. V. not.

λινοιο 702. λινον 626

λιπα 729

λιπαραιον 686

λιπσθαι 442

λισσης 160

λοιβω 361

λοιπον 353. 589

λυβεισ 376

λυθρον 553. 561

λυματ' 535

λυχοισιν 367

λωδον 342. λωδης 416

M

Μαθησαν 319

Μαθητην 301

μαθοιο 72. μαθοιοι 691

μαζοισι 217. μαζον 190

Μαιης 2

μαιησ 374

μαιμησ 133

μακαρων 666

μαλακη 35

μαντοσυνασ 395

μαρανηρομη 514. μαρανην 131

μαρασθαι 134

μαρτιων 628. μαρται 109

μασοισιν μεθυοντα 221

Μαχαροισ 343

μαχσθαι 440

μαχλοσσησιν 317

Μεταραν 722. Μεταριησ 223

μεταρει 81. μεταριοντες 586

μετα-

- μέγαροι 22. μέγαρον 735. με- μηχανοῦνται 44
 γαρ 367 μαιφονον 353
 μεθεμεν 306 μίθεις 148. μίθεται 220. 716.
 μεθερπύζειν 421 μιγνυμενος 672. μιχθεις 492
 μεθυ 263. 713. 728 μιλτοπαρχος 609
 μεθυοντα μαγοισιν 221 μιμνησκεν 108
 μειδισαι 244 μιυθοντα 203. μιυθων 618
 μειλισσεσθαι 301 μινυθαδιον 407
 μειλιχος 144 μιξειεν 498. μισειν 283. μισ-
 μελαγχροιν 715 γων 588
 μελαιναν γενεθλην ἐρπαλε 677 μοιξ 674. μοιξαι 649. μοιραν
 μελαινομενεις 615 127. μοιρας 706. 724
 Μελανιππος 431 μορσιμον 648. μορσιμος 141
 μελανοχροα 357 μοσχον 151. 153
 μελας ιχωρ 481 μοχθον 65. μοχθων 64
 μελας υδρος 443 μυθειτ 509
 μελιγλωσσιο 59 μυθοι 768. μυθοισι 87. 620. μυθον
 μελιηδεα 322 396. 692. 762
 μελικρησιο 219 μυθικον 721
 μελισσης 729 μυων αβελας 597
 μελιτι 663. μελιτιος 500
 μεμαασι 424. μεμαωια 120. 134.
 μεμαωιας 727 N
 μεμενο 603. μεμνημενος 387. μεμ- νεαη 482. νεαοισιν 537
 νησθαι 465. μεμνησθαι οδοντων νενηδος 154
 416 νεκρης 409
 Μεμνονα 688 νεογιλη 373
 μενεαινει 316. 421. μενεαινειν 26. νεογνος 105
 μενεαινειν 440. 543 νεοπλιλα 702
 μενεει 468 νερθε 444
 μενοινησει 85. μενοιων 642 νερτερα 502
 μενος 133. 272. 405. 505. 753. Νευριταιο 742. Νευριτης 748
 μενος αινον 23. μενος λιθοιο 175. νευρων 288
 μενος ολοου 472 νεφελαις 266. νεφελη 79
 μεσσα 415 νεφουσι 188
 μελασπομενος 106. 112 νηδον 273. νηδους 486. 502
 μελασρωφασθαι 733 νηι 575
 μελρω 498 νηιαδεσσι 679
 μηκαδος 191 νημερτα 248. 355. 379
 μηλοιο 610. μηλοισι 148. μη- νηον 173
 λων 203 νηπιαχοισιν 123
 μηνη 478 νηπιον 369
 μηρια 184 νηπιτουσι 6
 μηρω 347 Νηρηα 578
 μηρεα 390. μηρεας 208. μηρηρ νηχελαι 423. 517
 406

- πικρὴ 24.
 πομπάριος 76
 πομπῆς 292
 ποσὶ 197. ποσὶς 128. 231. 243.
 270. ποσὶ 226. ποσὶ 375
 ποσόν 664
 ποσόν 51. 345. 456. 473. 485.
 754. ποσὸς 22. ποσὸς κρείταιν
 450. ποσῶ 622
 πομφαίς 679
 πομφῆν 220. πομφῆς 191
 ποσίον 214. 644
- Ξ
- Ξακτὴ Δημητρίου 588
 Ξυμδελτία 736
- Ο
- ὄβριμοπαλίη 569
 ὄγκον 503
 ὄντης 736
 ὄδη 699
 ὄδοντων 416. ὄδει 336
 ὄδυνασι 499. ὄδυνη 459. ὄδυ-
 νησι 490
 ὄδυνηφάλον 340. ὄδυνηφάλος 747
 Ὀδυσσεύς 672
 ὄδωδην 466
 ὄζον 140
 ὄζον 660. ὄζυος 3
 ὄζυος 196
 οἰκὸς 13. οἰκόν 42
 οἰκοφθόρον 584
 οἰκτερῶν 447
 οἶα 602. οἶων 339
 οἶομενεύ 531. οἶομενοί 41
 οἶος 611
 οἶσασθαι 562-3. οἶσάλο 123
 οἶων 489
 οἶωνοί 47
- ὀλίγιος 57
 ὀλῆος 66. ὀλῆα 166
 ὀλεθρίος 549
 ὀλεκει 501
 ὀλεσιμῆρονον 444 *
 ὀλισθηροία 677
 ὀλοῖστρος 445
 ὀλοοία 557. ὀλοον μένος 472. ὀλον
 132
 ὀλοφυρομενος 616
 ὀλυμπιον 682
 ὀλυμπον 9
 ὀμαδῆ 554
 ὀμῆρον 267
 ὀμιλάον 414
 ὀμιλεῖ 66. ὀμιλησας κυλικεστιν 667
 ὀμιλον 19. 213
 ὀμοσσαι 395
 ὀμωνυμ' 341. ὀμωνυμον 488
 ονειρεῖ 6. 337. 675. ονειράλο 20
 οιομηναί 613
 ὀπα 370. ὀπι 321
 ὀπυλλιον 279
 ὀπασσαι 1. 579. ὀπασσω 31. 189
 ὀπον 499
 ὀππιξέμεν 67
 ὀπποσον 408
 ὀπαπη 549
 ὀρεῖοντα 423. 447
 ὀρεῖτην 451
 ὀρεξάμενος 108
 ὀρεσκωοί 139. ὀρεσκωοίσι 29. ὀρε-
 σκωοί 133
 ὀρινε 59. ὀρινεῖ 471. ὀρινος 377
 ὀρκον 395. 761
 ὀρνεῖς 740. ὀρνεῖων 118
 ὀρνεύ 220. ὀρνευμενησι 468
 ὀρυσσαι 128. ὀρυσσας 145
 ὀρσαι 176. ὀρσαι 182. ὀρση 373
 ὀρωντες 113. V. not.
 ὀσσε 223. 530. 539. 661. 734
 ὀστρητην 339

* V. etiam not. ad v. 77. Eodem verbo utitur Proclus, Hym. ad Sol. V. 41.
 Ἀχλὺς ἀποκρίνωσα, ὈΛΕΣΙΜΕΡΟΝ.

ἄτις 186
 ἄσι δὴθυοντα 461. ἄστ' 37
 ἄσας 377. 642
 ἄθαλα 203. ἄθαλι 154
 ἄθαλοσσαν 696. ἄθαλοσσης 191
 ἄσων 676
 ἄνομ' 107. ἄνομα 720
 ἄρανιδαι 745
 ἄρανιν 659
 ἄρανονας 279. ἄρανωων 324. 721.
 ἄρανοθεν 638
 ἄρασι λαοιοισι 436
 ἄραμενοις 452
 Ὀφειτην 356
 ὄφων 49. 334. 458
 ὀφθαλμοι 118. ὀφθαλμοισιν 281.
 359. ὀφθαλμων 380
 Ὀφητιδα πετην 335
 ὀφιν 116. 704. ὀφιος 746
 Ὀφίτη 457
 ὄφρα 193
 ὄχ' 14
 Ὀψίασιο 282

Π

παγχυ 61. 372. 562
 παγγ 520
 παλαιγενεες 192
 παλαιστονης 182. V. not.
 παλαισθενη 661. παλαισθροι 129
 Παλαμηδαο 383. V. not.
 παλαμησι 34. 640
 παλαμναϊνη 506
 παλινορσα 421
 παλισσβιον 121
 Παλλας 10
 παλλων 372
 παλυνοι 308
 πανδερκεος 707

πανικελος 201
 παντομη 605
 παραισσησι 598
 παραιφασιν 91
 παραιφασμενοιο 674
 παραιφασις 206
 παραισσειαι 202. 329
 παρβενικη 303. παρβενικης 751
 παρβενον 538
 Παριον 351
 παρος 350. V. not.
 πασσε 337
 πασην 382
 παφλαζει 276. παφλαζιτος 722
 πεδον 158
 πειθεο 764. πειθειαι 5. πειθειο
 442. πειδομενοισι 82
 πειθω 322
 πειρα 202
 πειρηθηται 328. 752. πειραθο 85
 πελαζε 242. πελασσι 630. πε-
 λασοι 302. πελασσας ὀφθαλ-
 μων 380
 πελλαι 535. πελοιο 570
 πελωριος 127
 πελωρον 205
 πεπαλαμμενοι 475. πεπαλαμμενος
 552
 πεπαρμενος 336. πεπαρμενος αμφ'
 ὀδυσσι 490.*
 πεπηθος 653
 πεπλοισ 732
 πεπνυμενον 17
 πεπονημενος 70
 πεπυσμαι 360
 περαα 575
 περαθηθεν 600
 περδικε 106. περδικεσσι 122
 περηληθοι 651. V. not. †

περι-

* Phrasin αμφ' ὀδυσσι doctè illustrat BRUNCKIUS, Vir Cl. in nupera & emen-
 datissima Apollonii Rhodii editione, ad L. II. v. 96.

† Præter Opprianum illum, quiquis fuerit, τῶν Κωνσταντινικῶν scriptorem, plures (ex
 recentioribus, opinor, poetis) epitheton περδικος variis rebus adjunxerunt. Sic
 Manetho III. 182. Jovem Siellam vocat ΠΥΡΡΙΑΝΝΟΝ περδικον. Joannes Ga-
 καμης, Εκτὸς Κοσμ. Πιτ. γ. 81. [ap Rutgeri. V. L. p. 101.] Virtutem describit *seli-
 denien*

- περιμηκεια 423
 περιμυκησονται 207
 περιπαχναθεισα 520
 περιπηγνουον 561
 περιπλοσσειν 34
 περισαινειν 424
 περισαμυχουσα 596
 περιφεγγεος 171
 περιφθινουθασιν 515
 περιφρονι 94
 περιωσιον 507
 περσπηλις 673
 Περσευς 534. Περσηϊ 545
 Περσηϊδαο 505. V. not.
 Περσιδα 536 V. not.
 Πειλασαντα 116
 Πειρακεια 228
 πειρη 246. 750. πειρην 200.
 πειρηνοφηηιδα 335. πειρης 160
 πειρον 363. 374
 πειρηλαι 511
 πευκεθανοιο 745. πευκεθανε 623
 πευκη 471
 πεφρικασιν 65
 πεφυλαμμενος 413
 πηλων 209
 πηλυον 562
 πημα 629. πημαλα 478
 πιδακι 363
 πειραν 696
 πιθεσθαι 674. πιθησας 383
 πικρησιν οδυησι 490
 πινεμεν 602. πινεμειαι 220. 679
 πινυλοιο 91. πινυλοισιν 4
 πινος 180
 πιπλοντα 50
 πιτυος 282
 πιφασκειν 757
 πιφασκω 185. 384
 πιλαιος 470
 πινεμα 296. 734
 πινον 125
 πινουσι 483
 ποδεσσιν 39
 ποθειν 433
 ποικαι 158
 Ποιαντιος 344. 351. 755
 ποιηεσσαν 767
 ποιμενι 257
 πολεμισα σιδηρον 306
 πολης εχιδνης 341. πολιοιο σιδηρε
 302. πολιον 578. πολιον γε-
 νος 391
 πολλα 323
 πολυδαυδαλε 244
 πολυδακρυν 21
 πολυειδα 604
 πολυηρολιον 18
 πολυιδμοιος 709. πολυιδμοσι 691
 πολυκλαυλοισι βροιοισι 369
 πολυμηλις 54. πολυμηλις 569
 πολυμηχανος 310
 πολυμεφανον 81
 πολυμειχον 643
 πολυφαρμακον 479
 πονη 557
 πονοιο 38. 560. ποιτη 512
 πορεν 601
 πορων 691
 ποσιν 349. ποσσιν 123-5
 ποσιν 748
 ποδπλοσσειν 317
 ποτιχειμπλοιο 53
 πραπιδαο 529. πραπιδοισι 79
 πρασοιο 751
 προεβεν 62
 προεβιλατε 666
 προεσασαι 56
 Πριαμιδης 350
 Πριαμοιο 441. 765
 προλοιο 650
 προβαλλεν 465

dentem ΠΥΡΓΑΗΝΟΙΣΙ *προσωποις*. Eadem vox, ut suspicor, restitui debet *Pseudo-*
Orpheo, in loco conclamato, Argonaut. v. 908. *Αυρσαν υπιγυιασαι υπερ γαλιουσι σκυ-*
λακισσι. Libenter legerem, ΠΥΡΓΑΗΝΟΙΣΙ *σκ.*

περιόδοντες 115. περιόδουσι 547
 περιολιτών 24
 περιολοῦσα 53
 περιόρηνας 474
 περιόρηνα 163. περιόρηναν 95
 περιόρμινας 274
 περιόρμινας 524
 περιόρμινας 305
 περιόρμινα 665
 περιόρμι 661
 περιόρμιθησασθαι 735
 περιόρμιθα 64. 146
 περιόρμινα 418
 περιόρμινα 611. περιόρμινα 83
 περιόρμινα 682
 περιόρμινα 109. περιόρμινα 106.
 περιόρμινα 21
 περιόρμινα 253
 περιόρμινα 191
 περιόρμινα 595
 περιόρμινα 159
 περιόρμινα 68
 περιόρμινα 160
 περιόρμινα 347
 περιόρμινα 147
 περιόρμινα 357
 περιόρμινα 131. 181-2. περιόρμινα 466.
 περιόρμινα 176. 187. 499
 περιόρμινα 628
 περιόρμινα 627
 περιόρμινα 754
 περιόρμινα 615
 περιόρμινα 90
 περιόρμινα 213

P

παλαιμια 647
 παλαιων 214
 παλαισι 598
 παλαισι 135. 745
 παλαισι 265. παλαισι 738. παλαισι
 101. παλαισι 261
 παλαισι 626
 παλαισι 525. παλαισι 404. παλαισι 404
 παλαισι 56. 343

K

παλαισι 472
 παλαισι 498
 παλαισι 268
 παλαισι 422
 παλαισι 297
 παλαισι 50
 παλαισι 51
 παλαισι 359

Σ

σαοφρονος 388. σαοφρων 9
 σαοφρονους 61
 Σαοφρον 608
 σαοφρονου 622. σαοφρονου 188
 σαοφρονου 298
 σαοφρονου 49
 σαοφρονου 50
 σαοφρονου 12. σαοφρονου 723
 σαοφρονου 348. σαοφρονου 531
 σαοφρονου 215. σαοφρονου 206
 σαοφρονου 632. σαοφρονου 689
 σαοφρονου 27. 385. 405
 σαοφρονου 384. σαοφρονου 413.
 σαοφρονου 355
 σαοφρονου 306. σαοφρονου
 σαοφρονου 302
 σαοφρονου 159
 σαοφρονου 218
 σαοφρονου 493
 σαοφρονου 504
 σαοφρονου 488
 σαοφρονου 616
 σαοφρονου 755
 σαοφρονου 494
 σαοφρονου 424
 Σαοφρονου 608
 σαοφρονου 534
 σαοφρονου 283
 σαοφρονου 69
 σαοφρονου 588
 σαοφρονου 700
 σαοφρονου 55
 σαοφρονου 614
 σαοφρονου 480

σαοφρονου

- σαχμεσαι 596. σαχυων 590
 σαχυοπλοκαμος 240
 σαιρησι 453
 σαιχοντες 417. σαιχοντι 98. σαι-
 χων 557
 σαιροισιν 531. σαιρησ 304
 σαιρησιν 42
 σαιφαισι 28
 σαιφαι 730
 σαιθεσιν 322. σαιθεσφιν 60
 σαιησαι 48
 σαιδαρον 357
 σαιχωσιν 269
 σαιμα 110
 σαιδουλοδλεφαρη 666
 σαιφωφαιμος 509. σαιφωφωτ' 476
 σαιγηρη Κρονιδου 550
 σαιναγρομηναις 321
 σαιριζων 138
 σαιρηθιενος 259
 σαιφης 166. προ σαιφης. σαιφαιρησι 623.
 προ εησι. σαιφαιτερων 491. προ
 εων.
 σαιηδον 467
 σαιημα 523
 σαιηης 131
 σαιμαλος 649
- T
- ταλακαρδιον 84
 ταλασιφροτος 672
 ταλασιν 135. ταλασιν 11. ταλασ;
 698
 ταλασινται 359
 ταλασιφρον 124
 ταλασσι 179
 ταλασιφρον 426
 ταλασιν 257
 ταλασ 188
 ταλασιφροτες 541. ταλασιφρος 52
 ταλασιν 469
 ταλασιν 453
 ταλασιφρος 309
 ταλασιν 519
- τελεθεισιν 100. τελεθεισι 586
 τελεθεισι 720
 τελεθεισιν 227
 τελας 87
 τελας 531-5
 τελεθεισιν 280
 τελεθεισιν 33
 τελεθεισιν 420. τελεθεισιν 231. τελε-
 θεισιν 16. τελεθεισιν 92
 τελεθεισιν 158. 527. τελεθεισιν 254
 τελεθεισιν 318
 τελεθεισιν 629
 τελεθεισιν 206. τελεθεισιν 375
 τελεθεισιν 741
 τελεθεισιν 496
 τελεθεισιν 710
 τελεθεισιν 281. 295. 510
 τελεθεισιν 30. τελεθεισιν 72
 τελεθεισιν 698. τελεθεισιν 635
 τελεθεισιν 32
 τελεθεισιν 222
 τελεθεισιν 690
 τελεθεισιν 152
 τελεθεισιν 145
 τελεθεισιν 327
 τελεθεισιν 301. 378
 τελεθεισιν 493
 τελεθεισιν 278
 τελεθεισιν 558
 τελεθεισιν 733
 τελεθεισιν 592
 τελεθεισιν 39. 647
 τελεθεισιν 708
 τελεθεισιν 251. τελεθεισιν 251. τελε-
 θεισιν 200
 τελεθεισιν 718. 723-7
 τελεθεισιν 580
 τελεθεισιν 252
 τελεθεισιν 352.
 τελεθεισιν 554
 τελεθεισιν 512. 696
 τελεθεισιν 136
 τελεθεισιν 130. 230
 τελεθεισιν 348. 760. τελεθεισιν 683
- I
- τυπλων

τυπῶν 139

Υ

Υαλοειδεις 277
 υαλωπιν ιασπιν 607
 υδριζοντες 69
 υδασιν 260. υδαλος 501. υδωρ
 160. 274
 υδρος μελας 443
 υλην 331. 501. υλης 180. 236
 υμνοισιν 695
 υπαντιασαι 99
 υπεκπεφυειν 205
 υπεκπυρον 140
 υπεκφευξασθαι 346
 υπεναντιον 117
 υπερ μοιραν 127
 υπερθυμος 309
 υπιρμειεσσιν 366
 υπισχυεμαι 82
 υπιν 315
 υπονευσον 99
 υποτριεσας 23
 υποτριχυν 357
 υποτριμοστι 385
 υποφηλαι 47
 υποφλοισθοιο 516. V. not.
 υσμινη 349
 υγαλον 256
 υψικομον 115
 υψοθι 325

Φ

Φαιθοντα 90. 170
 Φαισιμβροτον 77. Φαισιμβροτος
 164. Φαισιμβροθω 129
 Φαιος 367. 459
 Φαιρα 702. Φαιρσιν 564
 Φαρμακ. 658. Φαρμακα 347.
 458. 582. 750
 Φατις 534
 Φερεγλαβεις 216
 Φερειν 435
 Φερεκαρπον 241

Φερεσβιος 296
 Φερεσαφυλοισιν 262
 Φερεταλος 430. Φερετερον 199
 Φευσειν απο χολων 577
 Φησον 115
 Φθιμενης 549
 Φθογγον 60
 Φιλοκτηταιο 343. Φιλοκτητης 387
 Φιλητης 36. 465
 Φλοβα 181. 471. Φλοβα εκπεμπεις
 271. Φλοβας 176. Φλοβος
 183-6
 Φλοιοι 526
 Φοιβητορι 383
 Φοιβον 392. Φοιβος 354. 508
 Φολιδεσσιν 283
 Φοιτα 348
 Φοιω 552
 Φρενα 477. 527. Φρεσι 44. 45.
 198. 625. 638
 Φυετην 77
 Φυκι 513
 Φυλ 225. Φυλα 573
 Φυλαξαι 120. Φυλασσεμεναι 578
 Φυλλα 515
 Φυονται 507
 Φυσιος 244
 Φυταλις 261
 Φυτων 512
 Φως 74. 163. Φωτα 50. 84. 450
 463. Φωτας 472. Φωτες 43.
 234. Φωτι 544. Φωτος 297

Χ

Χαβαζις 752
 χαλαζαν 268. 591
 χαλκεια 27
 χαλκον 609. χαλκω 276
 χαττοιτι 637
 χηη de latebra serpentis, vox Pin-
 darica 467
 χηηλεσιν 314
 χηηρ 316. χηηρα 95. χηηρσσι
 623. χηηρσιν 368. 521

Χειρων

p. 125 here

I N D E X

Χειρων ΙΙ
 χειραμενος 213
 χειραμοθεν 701
 χητει 76
 χθονα 390
 χλοεραϊς 615. χλοεραϊο 751. χλο-
 ερον 158
 χολον 577. χολον αινον 377. χολω 463
 χορον 155. χορως 102
 χορα 280
 χορη 781. χορη 470. χοριν 566. 610
 χρυσαορα 545
 χρυσαοιο 83. χρυσαοι 92. χρυσα 690
 χρυσολιθος 295. χρυσολιθω 293
 χρυσορραπισ 15. Mercurii epitheton ob virgam f. caduceum.
 χρυσόειχε 288
 χρυσοχιτανα 715
 χρωματ' 606
 χρωσ 654
 χρωμενη 477

Τ

Ψιδνοκαρηνος 250
 Ψευδα 762
 Ψευδος 510
 Ψυχην 52
 Ψυχρησι 275. Ψυχρος 187

Ω

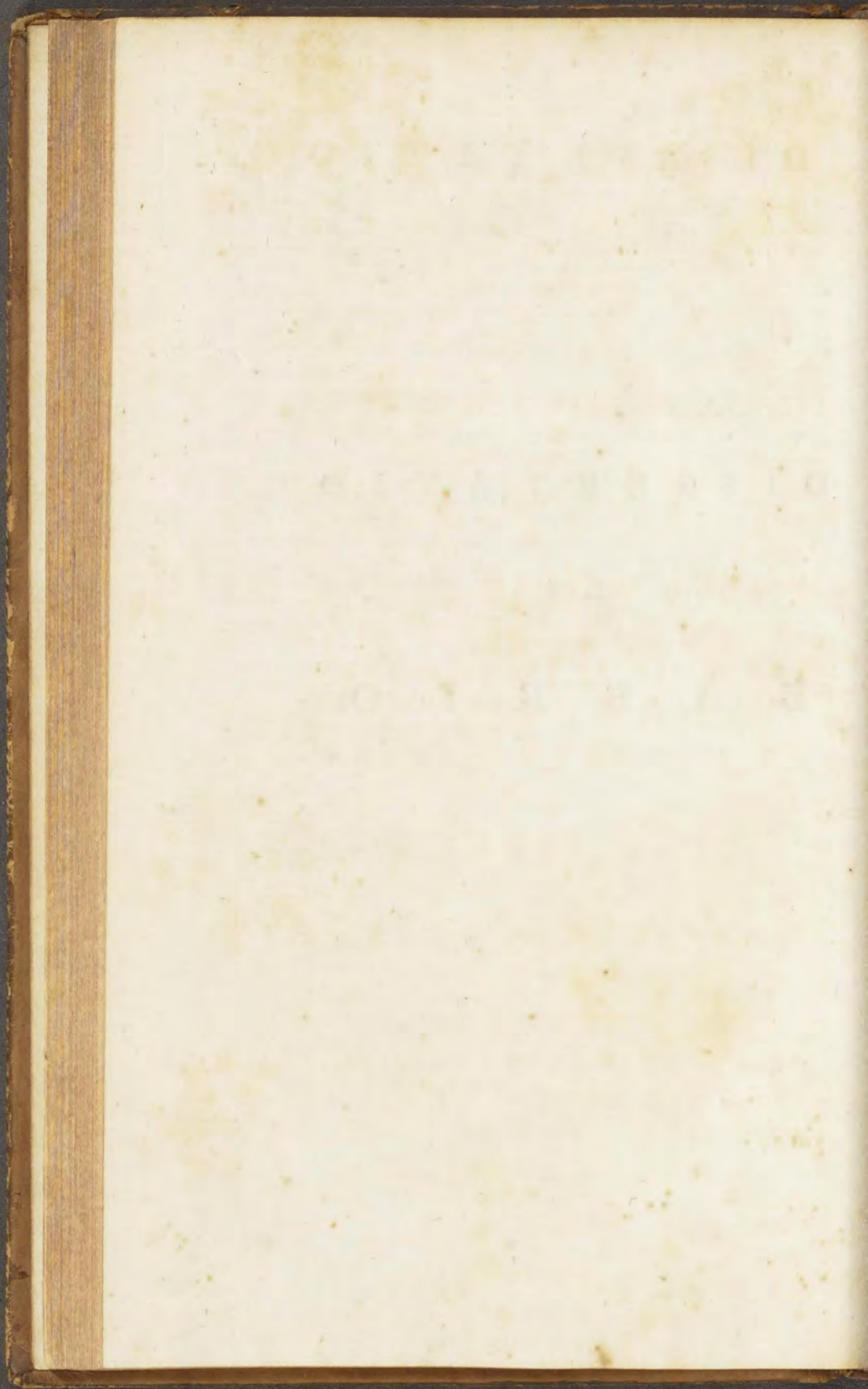
ωδη 161. ωδην 314
 ωκα 186
 ωκυπέτης 535
 ωλειο 70
 ωμησαι 741
 ωμητηρος 640
 ωμοισι 331. ωμον 239
 ωπασε 461. 687
 ωραι 561
 Ωριων 489
 ωρσεν 99. ωρτο 128
 ωρσονται 741
 ωτειληθεν 647

F I N I S.

D I S S E R T A T I O

D E

B A B R I O.

DISSERTATIO

DE

B A B R I O,

FABULARUM ÆSOPEARUM SCRIPTORE.

I N S E R U N T U R

FABULÆ QUÆDAM ÆSOPEÆ

NUNQUAM ANTEHAC EDITÆ,

EX COD. MS. BODLEIANO.

A C C E D U N T

B A B R I I F R A G M E N T A.

L O N D I N I,

Apud T. PAYNE et P. ELMSLEY.

MDCCLXXVI.

1776

D. W. H. T. 10

B. I. R. I. O.

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

DISSERTATIO

DE

BABRIO, &c.

IN vulgatis quas habemus sub *Ætopi* nomine fabulis, observatum est à viris doctis nonnulla sparsim inveniri melioris et quidem optimæ notæ, quæ si non ab ipso *Æsopo*, at à scriptore antiquo et in primis eleganti derivata esse non potest dubitari. Horum plurima, cum metri *Scazontis* sive *Choliambici* manifesta servant vestigia, ad *Babrium* [1] auctorem veri-

[1] Quis ille *Babrius*, quibus temporibus & locis vixerit, nondum compertum est. *Suidas*, qui ex opere ejus multa protulit, de ipso hæc pauca notat. Βαβρίας, η Βαβρίας. μύθες ἤτοι μυθιαμβες, εἰσι γὰρ δια χοριαμβων [1. χαλιαμβων] εν βιβλίοις δεκα. οὗτος εκ των Λισωπειων μυθων μετέβαλεν απο της αυτων λογοποιίας εις εμμετρα, ηγεν τας χοριαμβες [1. χαλιαμβες]. *Bentleius*, [*Dissert. upon Æsop.* Sect. vii.] ponit eum in ultimâ ætate bonorum auctorum. Quod vagum est, et nullo, quantum video, argumento fundatum. Si crisis illa, quam nuper proposui [*Archæologia*, vol. III. p. 235.], de loco *Apollonii* in *Lexico Homeric*o, v. *Αειδης*, vera sit (ut verissimam credo), juvabit nonnihil ad ætatem *Babrii* accuratius paulo determinandam. Locus iste ex conjecturâ nostrâ

B

in

verifimiliter referuntur, quem constat, ex Suidâ aliisque, collectionem fatis amplam fabularum Æsopæarum in eo metro scripsisse. Mihi propositum est in hâc dissertatiunculâ opinionem istam de Babrio aliquatenus confirmare, præsertim ope codicis cujusdam MSti in Bibliothecâ Bodleianâ servati, qui editores Æsopi huc usque latuit [2]. Observaciones etiam

in metra choliambica distribuendus est, et sic legendus,

—Ταῦτα δ' Αἰσωπος

Ὁ Σαρδάνιος εἶπεν, ὅτιν' αἱ Δεῖλοι [Vulg. ἀδελφοί]

Ἄδοντα μύθον ἔπειως ἐδέξαίτο.

Hæc Babrii esse et metrum et sensus clamant. Hunc igitur Apollonio antiquiorem tuto statuamus; Apollonium autem circa tempora Augusti floruisse, cum Cl. ejus editore, verisimillimum arbitror; aut etiam aliquanto prius.

Ætati autem Babrio sic assignatæ suffragatur Avienus, qui eum ante Phædrum collocat. *Præf. Fab. Avieni.* “ Quas (fabulas scilicet Æsopi) Græcis Iambis Babrius repetens in duo volumina coartavit; Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit.”

In hoc autem ab Avieno Suidas discedere videtur, cum alter Babrio *duo volumina*, alter *decem libros* tribuat; sed non constat Avienum *volumina* posuisse eodem sensu, quo Suidas *βιβλία*; et præterea numeri in Codd. Mss. non raro turbantur.

[2] Et tamen, qui postremam editionem curavit, anno 1718, Johannes Hudsonus, Bibliothecæ illius à multis

etiam nonnullas adjiciam de collectionibus fabularum Æsopiarum tam editis quam ineditis, eo maxime consilio, ut spem meam eruditibus approbem, multo plura operis Babriani fragmenta in lucem protrahi posse ex Codd. MSS. per varias Europæ bibliothecas putrescentibus. Quod sane egregio harum literarum incremento factum iri nemo est quin fateatur.

Primum igitur fabellas aliquot ex Codice Bodleiano describam, quæ in nullo alio Æsopi codice, quod sciam, leguntur, et quas ex Babrii Choliambis in prosam orationem conversas fuisse demonstrant, non modo “disjecti membra poetæ” passim occurrentia, sed etiam ipsius Babrii fragmenta quædam a Suidâ conservata.

à multis retro annis Protobibliothecarius fuerat. Neque id dico, ut obtrectem viro docto, industrio, et de literis, præsertim Græcis, optime merito, sed ut luculento exemplo demonstrarem, quantum incommodi res literaria sustinuit, et sustinebit, ex Indicibus Manuscriptorum minus accurate confectis. Hinc enim, ut opinor, elusa est Hudsoni diligentia. Exemplar nostrum in Catal. Bibl. Bodl. n. 2906. in codice plures alios tractatus continente, describitur sub titulo mendoso, “*Apologi varii Gr.*” adeoque in Indicem sub nomine Æsopi, ut debuit, non relatum est. In Ms., tituli loco, occurrunt hæc verba, quæ scriptor fortasse posuit pro versu Iambico: *Αισωπος εὔρε τοις μυθοῖς πρᾶξιν βίη.*

B 2

V.

V. [3] Αἱ Δρυες καλεμεμφουλο τον Δια· οτι, επει κοπιρομεθα, τι ημας μελα των λοιπων φυων εποησας; οδε Ζευς ειπεν· υμεις αυται αιτιοι της κοπης· [4] ει μη γαρ υμεις τα σελλιδια εγευνασε, ουκ αν πελεκυς υμας εξεκοπηεν.

XXI. [5] Γαμοι τε Ἡλιε θεους εγνωστο· παντα δε τα ζωα εχαιρον επι τετρα· ηγαλλοντο δε και βατραχοι·

[3] Numeri Romani designant ordinem fabularum in ipso codice; in quo Alphabeticæ, secundum primam cujusque fabulæ literam, disponuntur. Titulis enim omnino carent. Epimythia habent plerumque, et rarius Promythia: sed ea omnia omisi. Lectorem etiam monitum volo, me errores, qui in Ms. scitent, licet manifestissimos, vix unquam correxisse; quis enim in tali scriptore emendando aut modus, aut finis?

[4] Simillima habemus apud Suidam in v. Στελειον, ex Babrio, ut ipse ait, deprompta.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς σελεα πάντα τὴν ἡμέραν,

Οὐκ ἂν γεωργὸς πελεκύεν ἐν δόμοις ἐργεῖν.

Idem in v. Στελειος, [vel potius Στελειον. V. Odyss. E. 236.] eandem fabulam, ut videtur, citat, ab auctore anonymo versibus hexametris redditam:

—τι γὰρ σθένος ἐστὶ σιδήρω,

Ἵμεινὼν εἰ μὴ οἱ ἐνὶ σελλείων ἀρηρεῖ;

[5] Fabula hæc ex Phædri versione satis nota est, l. i. 6. Græce autem nondum prodiit, nisi inter Iambica tetraſticha *Ignatii* illius *magistri*, sive *Diaconi*, quem *Gabriam* vocant. [V. *Fabric. Bibl. Gr.* i. 396.] Scriptor ille, qui sæculo nono ineunte floruit, et Babrium, ut verisimile est, in compendium redegit, ne umbram quidem auctoris sui nobis hic conservavit

τραχοι· εἰς δὲ τῶν εἰπεν· ὦ μωροί, εἰς τί ἀγαλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ἂν ὁ ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξήραινει, εἰ γῆμας ὁμοίον αὐτῷ παιδα γεννησῆ, τί κ' παθόμεν κακόν;

XLVII. Ἡρίζεν εὐφύει Γερανῶ [6] Τάως χρυσοπῆρος, σκωπῆσα τὴν χροίαν τῆς Γερανῆ· ἠδὲ εἶπε, ἀλλ'

conservavit. Codex noster multo propius exprimit fabulæ Babrianae conclusionem, quam Suidas pene integram dedit in v. *Αἰηταις*, auctore non nominato:

Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβαδα πᾶσαι ἀναινεῖ,
Τί μὴ παθόμεν τῶν κακῶν, ὅταν γῆμας
Ὅμοιον αὐτῷ παιδιογεννησῆ [f. ἐπιγεννησῆ];

[6] Ex hâc fabulâ, ut videtur, Suidas in v. *Γερανῶς* hæc affert:

Λιβύσσα Γερανῶς ὁ δὲ Τάως εὐπήληξ
Χλωρὴν αἰεὶ βροσκοῖτο χειμᾶτος πομπήν.

In versu priore metrum manifesto laborat; sed quomodo curandum sit, ex nostro, qui sæpius nimis brevis est, non patet. Nec succurrit Avienus, qui eundem, quem noster, Babrium ante oculos habuisse videtur, *fab. xv.*

Threïciam volucrem fertur Junonius ales
Communi sociam continuisse cibo.
Namque inter varias fuerat discordia formas,
Magnaque de facili jurgia lite trahunt;
Quod sibi multimodo fulgerent membra de-
core,
Cœruleam facerent livida terga Gruem.
Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ
Sparserat arcanum rursus in astra jubar.

αλλ' εγω ασρων εγυς ιπταμαι και φωνω· ουδε, ως
αλεκτωρ, χαμαι πηρουσση, ουδ' ανω φαινει.

LXXIV. Λεων νοσησας εκειλο εν Φαραγγι· τη
προσφιλει δε Αλωπεκι, η προσομιλει, ειπεν· ει θελεις
υγιαναι με και ζην, την Ελαφον την μεγασην, την εις
τον δρυμον οικεσαν, τοις γλυκεσι σε λογοις εξαπα-
τησασα αγε εις εμας χειρας· επιθυμω γαρ αυτης εγ-
καλων και καρδιας· ηδε Αλωπηξ
και χαιρειν ειπεσα εφη· αγαθα σοι ηλθον μηνυσαι·
οιδας ως ο βασιλευς ημων Λεων γειων εσι σοι· νοσει
δε και εσιν εγυς τε θυησκειν· εβελουελο εν ποιου των
θηριων μετ' αυλον βασιλευσει· εφη δε, οτι [7] Συσ μεν
εσιν αγνωμων·

Illa, licet nullo pennarum certet honore,

His tamen insultans vocibus usa datur.

Quamvis innumerus plumas variaverit ordo,

Mersus humi semper florida terga geris.

Ast ego deformi sublimis in aëre pennâ

Proxima sideribus numinibusque feror.

[7] Habemus hic, nisi fallor, ipsissima Babrii
verba. Hæc autem fabula versibus etiam hexame-
tris exposita fuisse videtur, ab auctore anonymo, ut
verisimile est, qui citatur in n. 4. Ad hunc enim
locum referrem fragmentum quod occurrit in Suida,
v. Αδεν.

Ουδε οι εδ' αυτων αυδε Παρδαλις, ενεκα θυμω

Εμπλειη.

cui etiam alteram versiculi partem, quæ legitur in
v. Πολλον, adnectendam suadeo, ita ut duo integri
conficiantur Hexametri :

Ουδε οι εδ' αυτων αυδε Παρδαλις, ενεκα θυμω

Εμπλειη· το δε πολλον αγνηροα μεμφελο Τυγων.

Αρκος

Αρκος δε νωθρος, Παρδαλις δε θυμωδης,
 Τιγρις αλαζων· η Ελαφος αξιωαση εσιν εις βασιλειαν,
 οτι υψηλη εσι το ειδος· πολλα δε ετη ζη· το κερας
 αυτης οφεισι φοβερων· και τι σοι τα πολλα λεγω ;
 εκυρωθης βασιλευειν· τι μοι εσαι πρωτη σοι ειπωση ;
 αλλ' ευξαι μοι σπευδεση, χρηζει γαρ με συμβελον
 εν πασιν· ειδε εμω της γρας ακεσης, συμβελευω και
 σε ελθειν και προσμενειν τελευτωνι αυτω. ουτως ειπεν
 η Αλωπηξ· της δε ο νος ετυφωθη τοις λογοις· και
 ηλθεν εις το σπηλαιον μη γνωσκουσα το μελλον· ο
 Λεων δ' εφορησας αυτη εν σπεδη τα ωτα μονον τοις
 ονυξιν εσπαραξεν· ηδε ταχεως εσπευδεν εν ταις υλαις·
 και η μεν Αλωπηξ τας χειρας εκροησεν, οτι εις μα-
 την εκοπιασεν· οδε Λεων μεγα βρυχωμενος εσεναξεν·
 λιμος γαρ αυτον ειχε και λυπη· και ικετευε την Αλω-
 πεκα εκ δευτερε τι ποιησειν, και δολω παλιν ταυτην
 αγαγειν· ηδε ειπεν, χαλεπον και δυσκολον επιτατ-
 τεις εμοι πραγμα· αλλ' ομως υπερρηστω σοι· και δη
 ως ιχθυησιν κυων επηκολεθει πλεκεσα πανουργιας·
 ποιμενας δε επερωτα, ει ειδον Ελαφον ημαγμενην·
 οιδε εδειξαν εν τη υλη· ευρε δε αυτην καταψυχομε-
 νην, και εση αναιδως· ηδε Ελαφος χολωθεισα και
 φριξασα την χαλιν ειπεν· ω καθαρμα, αλλα ουκει
 χειρωση με· ειδε και πλησιασεις μοι ου ζησεις ει·
 αλλες αλωπεικιζε τες απειρες· αλλες ποιει βασιλεις
 και ερεθιζε· ηδε ειπεν· ετως ανανδρος ει και δειλη ;
 ουτως ημας τες φιλας υποπλευεις ; ο μεν Λεων τε
 ωτος κραησας ημελλε συμβελευειν, και ενβολας σοι
 δειναι περι της τηλικαυτης βασιλειας, ως αποθησ-

κων· [8] συδε εδε κνησμα χειρος αρρωσε υπεσης.
 και νυν υπερ σε πλειον εκεινος θυμειαι· και βασιλευα
 τον Λυκον θελει ποιησαι· ομοι πονηρον δεσπολην·
 αλλ' ελθε, και μηδεν πωληθης. και γενε ως προβαλον·
 ομνυμι γαρ σοι εις τα φυλλα παντα και πηγας μηδεν
 κακον παθειν παρα τε Λεωνος· εγω δε μονη σοι δε-
 λευσω. [9] ετως απαλησασα την δειλαιαν επεισε δευ-
 τερον ελθειν· επει δε εις το σπηλαιον εισηλθεν, ο
 μεν [10] Λεων δειπνον ειχε, παντα τα οσα και μυ-
 ελες

[8] Elegantissimum Scazonta Scriptor noſter tur-
 bavit. Babrius, opinor, dederat :

Συδ' ουδ' υπεσης κνησμα χειρος αρρωσε.

In frequentibus manifesta sunt formæ Iambicæ ves-
 tigia; præfertim in illis, Ομοι πονηρον δεσπολην! & in
 juramento lepidissimo,

Ομνυμι γαρ σοι φυλλα παντα και πηγας.

Hæc tamen — γενε ως προβαλον — monachum redolent.

[9] Hic Scriptor brevitati nimis studevit. Ba-
 brii verba fervavit Suidas in v. Αχαιϊνη.

Τοιαυτα κωιδιλλασα την αχαιϊνην

Επεισεν ελθειν δις τον αυλον εις αιδην.

[10] Hæc etiam integriora leguntur apud Sui-
 dam in v. Πανθοινη.

Λεων μεν αυλος ειχε δαιτα πανθοινην,

Εγκαιρα λαφυσσων, μυελον οσεων πινων,

Και σπλαγγχα δαπηλων —

Et in v. Νεβρος.

Πεινωσαι κερδω, καρδιην δε νεβρειην

Δαπηρει πεσασαι αρπασασα λαθραιως.

Versum primum sollicitavit Doctissimus Toupius,
 Emend. in Suidam. T. iii. p. 6. sed minus recte, et
 oblitus

ελγς και εγκοα καλαπινων· ηδε Αλωπηξ̄ εισηκει ορω-
σα· καρδιαν δε εκπεσεσαν αρπαζει λαθρατως, τε
κοπε κερδος ταυτην φαγεσα· ο δε Λεων απαυλα ερευ-
νησας μονην καρδιαν επεζηει· Αλωπηξ̄ δε μηκοθεν
σαθεισα εφη· αυτη αληθως καρδιαν ουκ ειχεν· μη
ει ζηει· οποιαν γαρ καρδιαν αυτη ειχεν, ητις δις
εις οικον και χειρας λεοντος εισηλθεν [11] ;

oblitus sapientissimæ, quam ipse in Præfatione, T. I. tradiderat regulæ, “ Suidam scilicet minime sollicitandum esse, nisi locum inveneris, ad quem respexerit.” Sic etiam iterum T. II. p. 65. frustra corrigit versum, qui mox adducendus est ad Fab. xciii. n. 16. In aliis Babrii locis quæ tractat ad Suidam Vir κρημνωσος, quanquam in tenebris micans, plerumque feliciter se expedit.

[11] Conclusio hujus fabulæ, ut mihi videtur, fatis frigida est, et tamen imitatore habuit auctorem libri per orientem celeberrimi, qui Arabice, credo, vocatur, *Calilab wa Damnah*. [Vide Græcam istius libri versionem sub titulo *Sapientie Indorum* a Starkio editam, p. 332.] Nisi vero Criticis iis fidendum sit, qui librum istum Arabice versum fuisse ferunt (ex Indico scilicet sermone, in quo primum scriptus est) *trecentis ante Alexandrum M. annis*. Præf. Starkii, Sect. xi. Quod sane non magis verisimile existimo, quam fabulas eas, quæ, Æsopicarum plane gemellæ, sub Lokmanni nomine venditantur, Arabice prius quam Græce compositas extitisse.

Hinc etiam Avienus Suem *sine corde* finxit. *Fab. xxx.*

LXXXV. [12] Λυκοις και Κυσιη ην ποίε εχ-
 θρα· Κυων δε Έλλην ήρεθη εραήηγος Κυσιη· ούτος
 προς την μαχην εβραδυνεν· οίδε Λυκοι ηπειλεν σφο-
 δρωσ· όδε ειπεν· οίδαγε τινοσ χαριν βραδυνω ; πρεπον
 εσιν αι προεβλευεσθαι· ύμων γαρ το γενοσ ή ή χροα
 παιήων έν εσιν· οί ήμέτεροι δε εκ πολλων τροπων εισι
 και τοισ τοποιοις καυχώνηαι· αλλα και ή χροια άπαιήων
 ουκ εσι μια, και ιση· [13] αλλ' οί μεν μελανεσ,
 οίδε πυρροι· οίδε λευκοι και τεφρωδεισ· και πως αν δυ-
 νηθειη εισ πολεμον αρχειη των ασυμφωνων και μη
 όμοιοι παήηα εχούηων ;

XCIII. [14] Μυεσ δυο, ό μεν αρεραιοσ όδε οικο-
 σήηεσ, κοιηον ειχον τον βιοη· όδε οικοσήηησ ήλθε πρωηοσ
 δειπνη-

[12] In hác fabulâ fortassê locum habuerunt,
 quæ affert Suidas in v. Φρήηρα, auctore non nomi-
 nato.

Οί σφαισ εκοσμεη, και διεηλον εισ Φρήηρασ,
 Λοχησ τε και φαλαγγησ, ώσπερ ανθρωπησ.

[13] Ipsa Babrii verba sunt ap. Suidam, v. Δι-
 αργεμοι.

Αλλ' οί μεη ύμων [ε. ήμων] μελανεσ, οίδε τεφρωδεισ,
 Έτεροι δε ξεηθοι και διαργεμοι εηθη.

[14] Ex initio hujus fabulæ citantur tres versus
 hexametri, ut Babrii, à Suida in v. Εταιρειη.

Θεήο μετ' αλληλοισιν εταιρειηη μυε δοιω,
 Ου κωδομαι ζωήηεσ· ό μεη καηηα γειον ερημηη
 Ετρεφεθη· όσ δε δομοισιν εν αφνειων τρεφεη ανδρων.

Qui si revera Babrii sunt, dicendum est eum hanc
 fabulam, diverso carminis genere, bis expressisse :
 nam præter versus integros Choliambicos, quos
 servavit Suidas, multorum fragmenta indubia sup-
 peditat

δειπνησων ἐπι τῆς ἀρερᾶς ἐτι ἀνθεσης· τρωγῶν
 δὲ σίλων καὶ ριζᾶς συν τοῖς βολοῖς εἶπεν. Μυρ-
 μηκος ζῆς βιον ταλαιπῶρε· ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἐνεσιν
 ἀγαθὰ· τὸ κεραὶς οἰκῶ τῆς ἀμαλθείας ὡς πρὸς σε·
 εἰαν ἐλθῆς μετ' ἐμῶς ὡς θελεῖς ἀσώψευση· ἀπηγε
 πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἰκῶ· ἐδείξε δὲ αὔλον σι-
 τον καὶ ἀλευρὰ καὶ [15] ὄσπρια καὶ συκα καὶ μελι
 καὶ φοινίκας· οὗτος δὲ ἑτερφθη καὶ διεχυθη· ὁδὲ ἠγα-
 γε καὶ τυρον ἐκ κανισχίῃ συρων· ἠνοῖξε τις τὴν θυ-
 ραν· οἶδὲ ἐφυγον εἰς ζενην τρωγλήν· ἐτζυρίζον δὲ ὑπ'
 ἀλλήλων ζενεμενοὶ· ὡς δὲ παλιν ἦλθεν ἐκκυψαὶ καὶ
 μικρὰν ἰχάδα συραὶ, [16] ἕτερος ἦλθεν ἄλλο τι
 αραὶ·

peditat codex noster. Hujusmodi sunt illa non
 procul ab initio,

Ὅδ' οἰκοσῆος πρῶτος ἦλθε δειπνησων—

Et,

Μυρμηκος, εἶπε, ζῆς βιον ταλαιπῶρε—

Et alia multa per totam fabulam.

Cum autem Suidas nusquam alias, quantum
 video, versus hexametros ex Babrio citet, eum in
 hoc loco memoriâ lapsum crediderim, et versus hos
 Anonymo illi tribuendos esse, cujus Μυθεσ, vel Μυ-
 θια, non raro citare solet. [V. supra n. 4. & 7.]
 Hic vero, neque ipse spernendus auctor, post Ba-
 brium, opinor, scripsit, et fabularum ejus (nonnul-
 larum saltem) *Paraphrasin*, versibus partim Hex-
 ametris partim Elegiacis, confecit.

[15] Suidas in v. Σωραικῆς hæc habet, ex Babrio,

Πᾶδ' ὄσπριων ἠν σωρος, ἠπίθος συκῶν,

Σταμνοὶ τε μέλιθος σωραικοὶ τε φοινικῶν—

quæ huc verisimiliter referenda sunt.

[16] Elegantius ipse Babrius ap. Suidam in v.

αραι· οἶδε ενδον εκρυπτοῖο· ὁδε ἀρχαιος μὺς καιπερ
 τοσαυτα πεινων ειπε· χαιρε και πλεθει και τρυφα,
 εχων τα παντα μελα κινδυνων· [17] εγω δε βοθανας
 και ριζας τρωγων αφοβως και λιως ζησω.

Alia sunt in eodem codice fabulae, quae,
 licet Suidae testimonio destituantur, originem
 suam ex Babrii choliambis per seipsas satis
 produnt. Ejusmodi sunt sequentes.

XLIV. Ζεὺς εν πιθῶ [18] ταγαθα παντα
 συγκλεισας αφηκε παρα ανθρωπῶ τινι· ὁδε λιχνος
 ανθρωπος,

Καμειραια ισχας·

Μικρον δ' επισχων, εντ' εσωθεν εκκυψας

Ψαυειν εμελλεν ισχαδος Καμειραιας—

[17] Choliambi duo, qui Babrius fabulam clau-
 serunt, existant ap. Suidam in v. Κριμνον·

Εγωδε λιης εν αφεξομαι βωλε,

Τφ ἦν τα κριμμα μη φοβεμενος τρωγω.

[18] Scripserat forte Babrius,

Εν αμφορει Ζεὺς τ' αγαθα παντα συγκλεισας—

Quae sequuntur versum integrum faciunt,

Αφηκε παρ' ανθρωπῶ τινι· ὁδε λιχνος ανθρωπος—

si modo Babrium Anapæstum in quintâ fede admi-
 sisse credamus; quod non incredibile est, cum Spon-
 deum in ista fede alibi reperiamus. V. Suidam in
 v. Εκατοσε.

Ετιλλεν αἰς ευρισκε λευκανθιζεσας—

Hujusmodi autem Choliambus (ut id obiter moneam)
 ab Ananiâ, Iambographo vetere, frequentabatur,
 et ισχορρωγικος dicebatur, i. e. elumbis, vel, si fas,
 lumbifraetus. Ita Auctor Anonymus de Metris.

Ms. Harl. 5635. Το παλαιον Ιαμβικον διαιρεσαι εις το
 κωμικον,

άνθρωπος, ειδέναι θελών τι εσιν εν αύτῳ, το πῶμα
εκίνησε· πάντῃα δε επέλασθησαν προς τας θεους.

L. Θεοὶ πάντες [19] εγήμεν ἢν ἕκαστος εἰληφεν
εν κληρῷ· Πολεμος παρην εχάτῳ κληρῷ. Ὑβριν δε
μονην κάτελαβεν· ταύτης περισσως ερασθεῖς εγήμεν·
επακολουθεῖ δε αύτῃ πανταχου βαδιζουση.

LVI. Ἴππον τον εαυτου στρατιώτης, ἕως μεν και-
ρος του πολему ην, εκριθιζεν, εχων συνεργον εν ταις
αναγκαις· ὅτε δε ὁ πολemos κάτεπαυσεν, εις δουλειαις
τινας και φοβίους βαρεις ὁ Ἴππος ὑπουργεῖ, αχυρῶ
μονῷ τρεφομενος. ὡς δε παλιν πολemos ηκουσθή, και

καμικον, τραυικον, σαυρικον, το Ἴππωνακίειον το και
χῳλον, το του Αναγνις το και ισχυορρωγικον [I. ΙΣΧΙΟΡ-
ΡΩΓΙΚΟΝ].—Τουδε Αναγνις proprium est το απο
του τελαρῆς ποδος μεχρι τελος πείτε συλλαβας εχειν και
ταύτας μακρας· διο και ισχυορρωγικον [I. ΙΣΧΙΟΡΡΩΓΙ-
ΚΟΣ] ὁ σιχος ούτος λεγέται, δια το μη κάτα το τέλος παυσ-
χειν την χῳλευσιν, ὡς ὁ τε Ἴππωνακίος, αλλ' ανώτερω απο
της τελαρῆς χωρας. Quod sane notandum est, utpote
alias non temere legendum.

[19] Horum nonnulla in metra Choliambica fa-
cillime restituantur ;

—————Θεοὶ πάντες

Εγήμεν, ἢν εἰληφ' ἕκαστος εν κληρῷ—
et mox,

Αύτῃ δ' ακολουθεῖ πανταχε βαδιζουση.

Nescio autem an hæc fabula similis sit illi, quam
ex libro xx Theopompri Philippiarum memorat Theo,
Progymnasm. p. 12. Ed. Basil. 1541. ὁ τε Πολεμος
και της Ὑβρις [μυθος], ὃν ὁ Φιλιππος διεξερχέται προς τας
αυτο στρατορας των Χαλκιδεων.

ἡ σαλπιγξ

ἡ σαλπινγὺς εφώνει, τον Ἴππον χαλιώσας ὁ δεσπόης
καὶ αὐτός καθοπισθεὶς ἐπέβη.

Ὁ δὲ συνεχῶς καλεπιπτε μῆδεν ἰσχυων. [20]
εφη δὲ τῷ δεσπόῃ ἀπελθε μεῖα τῶν πεζῶν
τῶν ὀπλίῳν ἀρῖ· συ γὰρ ἀφ' ἵππε εἰς ὄνον με μέ-
ποιήσας, καὶ πῶς παλιν ἐξ ὄνε ἵππον θέλεις εχειν;

LXXVI. Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχι θυμῶδης,
οὐδὲ ὤμος, οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρᾶος καὶ δίκαιος
ὥσπερ ἀνθρώπος [21]. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆ βασιλείας
συναθροισμὸς ἐγενέσθαι πάντων τῶν ζῶων δεῖναι δίκαις
καὶ λαβεῖν πρὸς ἀλλήλα· ὁ λύκος μὲν προβαλῶν, παρ-
δαλις δὲ αἰγαγρῶ· ἐλαφῶ δὲ τιγρῖς, κυῶν δὲ λαγῶν·

[20] Præter hunc versum, qui illæsus servatus
est, conclusio hujus fabulæ in duo Choliambos non
male distribuatur:

Συ γὰρ εἰς ὄνον με μέποιήσας ἐξ ἵππε,

Καὶ πῶς παλιν εχειν ἐξ ὄνε θέλεις ἵππον;

[21] Si pauca suppleas, habebis tres integros
versus—

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχι θυμῶδης,

Οὐδ' ὤμος, οὐδὲ βίαιος, ἀλλ' [αἰσργήτος]

Πρᾶος [τε] καὶ δίκαιος, ὥσπερ ἀνθρώπος—

et etiam quartum—

Δίκαις τε δεῖναι καὶ λαβεῖν πρὸς ἀλλήλα.

Conclusionem autem hujus fabulæ non a Babrio,
sed ab alienâ et inficetâ manu profectam suspicor.
Exordium non multum abludit ab illis quæ leguntur
in Phædro, l. iv. 12. sed ibi etiam finis deest.
Phædri fabulam integriorem habuisse videntur
auctores *Fabularum antiquarum*, quas Nilantius
edidit. V. Fab. A. xlix. R. xxxvii. Neque vero
illi conclusionem, ut arbitror, veram dederunt.

ὁ πῶς

ὁ πῶξ δὲ εφη· ηυχομένη ιδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βίαιοις φοβερά τα εὐελεῖα φανώσιν.

XCIV. Ναυν ποῖε μέλα των ἀνδρῶν βυθισθεισαν ἰδων τις, ἀδικῶς ελεγε τες θεες κρινειν·
 δι' ἓνα γὰρ ἀσέβη συναπωλόηο και ἀναήιοι ταύλα αὐτε λεγούος, μυρμηκῶν πολλῶν οἴων εν τῷ τοπῷ εν ᾧ ετυχεν ἴσαμενος, συνεβη ὑφ' ἑνος δηχθῆναι τετον. ὁ δὲ ὑφ' ἑνος δηχθεις συνεπαῆησε τους παύλας.
 Ἐρμης δὲ επισας [22] αὐτῷ και τῇ ραβδῷ παιων εἶπεν· εἴλα οὐκ ανεχεις συ τους θεους δικασας εἶναι, οἷος εἰ συ των μυρμηκῶν;

XCVII. Ὀδοιπορῶν τις εν ερημῷ εὔρε γυναικα μονην κἀσηφη εσωσαν· και φησιν αὐτῇ, τις εἰ; ἡδὲ εφη, Ἀληθεια· και δια ποῖαν αἴλιαν

τὴν πολιν ἀφεισα τὴν ερημίαν οικεις;
 ἡδὲ εἶπεν, ὅτι τοῖς παλαι καιροῖς παρ' ὀλιγοῖς ἦν το ψευδος, νυν δὲ εἰς παύλας ἀνθρωπους εἰν, εαν τι ακουεῖν και λεγειν θελεις.

CIV. Ὁ Ζεὺς τας των ἀνθρωπῶν ἀμαρτίας εν οστρακοῖς τον Ἐρμην ὠρισε γραφειν, και εἰς κιβώλιον ἀποθῆναι πλεσιον αὐτε,

ὅπως ἕκαστου τας δικας ἀναπρασση·
 συγκεχυμενων δὲ των οστρακῶν ἐπ' ἀλλήλοῖς,
 το μεν βραδιον το δὲ ταχιον ἐμπιπῆει
 εἰς τας του Διῶς χειρας, εἰποῖε καλῶς κρινοῖο.

[22] Babrium scripsisse conjicio—

Ἐρμης δ' επισας, εἶπε, τῇ ραβδῷ παιων·—

Quæ quidem elegantissima sunt, et Mythographiæ genus exquisitissimum redolent.

Atque

Atque hæ quidem omnes, quas hic protuli, fabulæ in vulgatis Æfopi codicibus desiderantur. Multo plures sunt in codice Bodleiano, quæ cum editis in summâ rerum convenire dicantur, eædem tamen verba quædam poetica, phrasæ elegantiores, et etiam versus integros ex Babrio, ut videtur, derivatos conservant, quos in aliis exemplaribus frustra quæras. Speciminis loco paucas subjiciam.

I. — V. Edit. Oxon. 1718. Fab. 138.

[23] Αἰετὶ τροφὴν νηπιῶν καὶ κλαιούῃ ἠπειλήσῃ
γραυρῶς εἰ μὴ ἠσυχασαὶ τῷ Λυκῷ ριψαί· ὁ δὲ Λυκος
τὴν γραυρὴν ἀληθευεῖν νομισσας

ἐκαρτέρησῃ μεχρὸς ἑσπερᾶς πεινῶν,
μὴδὲν λαβῶν· εἰς δὲ τὴν συνοικίον ἐλθὼν ἠρώσῃ, πῶς
οὐδὲν ἀρας ἦλθεν ὡς αἰεὶ· ὁ δὲ εἶπεν, πῶς γὰρ τις
πιστεύσει γυναίκει;

XLVI. — V. Edit. Oxon. Fab. 140.

Ἥμιονος ἐκ κριθῆς παχέια γενομένη [24] εἶρεχε
σκίρῳσα καὶ ἐλεγεν, ἵππος ἐστὶ μοι μῆληρ· ἐγὼ δὲ
οὐδὲν

[23] Observandum est hanc fabulam, quæ in Codice Bodleiano prima est, eundem locum obtinere inter illas, quas Avienus, ut ipse ait, "elegis explicare conatus est." An etiam prima fuerit in opere Babriano non ausim affirmare. In illo, aliquâ saltem parte, positam fuisse testantur, non modo versus integer in medio, sed etiam quæ in initio et fine leguntur, à formâ Choliambicâ parum recedentia.

[24] Quanquam codex noster verba Babriana non raro servet, quæ in aliis desiderantur, interdum tamen

κδεν αὐθις εἰς τὸν δρόμον ἐλατῶ· ὅτε δὲ ἐπαυσε τὰ
δρόμους ἐσκυθρωπάσεν·

οἴνου γὰρ εὐθύς πάλῃρος ἐστ' ἀνεμνησθή.

LVIII.—V. Edit. Oxon. Fab. 188.

[25] Ἴρις, ὁ τῶν θεῶν ἀγγέλως, πασι πείθειν οἰς
ἐκηρυξεν, εἰ τις ὑμῶν κρείττων εἰς κάλλος φανῆ, οὗτος
πῆλων πάλῃων βασιλευσεῖ ὑπο τῆ Διός. ἐπισυνηγ-
μενων δὲ πάλῃων ὀρνέων εἰς τὴν τῆς Στυγὸς κρηνῆν
καὶ ἀπολουομένων, Κολοῖος υἱὸς Κορωνῆς γερωῶν,
πάλῃων ὀρνέων τὰ πέρα πρὸς ἑαυτὸν ἀρμωσαμένος,
ἦλθεν ἀεῖς κρείσσων· ὁ Ζεὺς δὲ τὸ κάλλος θαμβήθεις

tamen ea mutat vel omittit, quæ alii servaverunt.
Ita in hoc loco *παχρεια γενομενη* pro Babriano *πα-
χυνθεισα* (quod in vulgatis legitur) positum credam.
Fabulam enim hanc apud Babrium sic incepisse sus-
picor :

Ἡμιονος ἐκ κρήνης ἐτρέχε παχυνθεισα,

Σκίρῳσα τ' ἔλεγεν, ἵππος ἐστὶ μοι μήτηρ.—

Optime autem Codex noster Mulam de *Matre equâ*
gloriarī facit, cum eadem in vulgatis de *patre*, hic
equo mox *asino*, loquens inducitur.

[25] Hæc Fabula ab editis valde differt. Ex
Babrio defumptam esse probant fragmenta nonnulla
Choliamborum,

—ἦλθεν ἀεῖς κρείσσων,

et,

—κολοῖος ὦν διεγνωσθή :

sed etiam clarius poetica illa, Ἴρις, et τῆς Στυγὸς
κρηνῆν, et Κολοῖος, υἱὸς Κορωνῆς, γερωῶν, et Χελιδῶν Ἀθη-
ναῖα. Elegantias hæc noster, nisi in exemplari suo
reperiisset, nunquam ipse tentasset.

την νικην τῶν παρεχέντων ἐμελλεν, εἰ μὴ Χελιδῶν
 Αθηναία τῶν ἠλεγξε, το πῆρον αὐτῆς ἐκσπασασα·
 το αὐτο δε και των λοιπων ορνεων ποιησαντων, διεγ-
 νωσθη κολοιοσ ων.

LXXX.—V. Edit. Oxon. Fab. 139.

[26] Λυκος διηρχετο ἐξωθεν τειχεσ, ενθα Αρνος
 παρακυψασ υβριζε πολλα τον Λυκον· κακεινος οδουλασ
 τριζων ειπεν, ο τοπος με λαιδωρει, συ μη καυχω.

CXXXI.—V. Edit. Oxon. Fab. 159.

Στιχη πως Παρδαλις [27] εκαυχαιο φορειν
 ἀπαυτων ζων ποικιλωτεραν δερριν· προς ην αλωπηξ
 ειπεν· εγω σε της δορασ κρειττονα και ποικιλωτεραν
 γνωμην εχω.

[26] In edit. Accursianâ hæc fabula est de *Hædo*;
 in Edit. Steph. et Nevelet. de *Agro*, ut in codice
 nostro. Et ita Babrium ipsum dedisse probant primi
 duo ex ejus fabulâ versus, quos Suidas protulit in
 v. *Τριγχος*. Tertium etiam, nisi fallor, idem fer-
 vavit in v. *Πριων*. Ita ut, codicis nostri ope, fabula
 integra non incommode sic sistatur :

Λυκος παρηει τριγchon, ενθεν εκκυψασ
 Αρκειοσ αυτον ελεγε πολλα βλαισφημωσ·
 Κακεινοσ ειπε, ταισ σιωγοναισ πριων,
 Ωταν, ο τοποσ με λαιδωρει· συ μη καυχω.

[27] Hæc omnia levi negotio in metra Choli-
 ambica restituantur :

Στιχη πως Παρδαλις φορειν εκαυχαιο
 Ζων ἀπαυτων ποικιλωτεραν δερριν.
 Προς ην Αλωπηξ ειπεν· Αλλ' εγω σε της
 Δορασ εχωγε ποικιλωτεραν γνωμην.

CXXXV.—V. Edit. Oxon. Fab. 241.

Υμητῆλια μελισσα, κηριων μητηρ, [28]
 ανηλθεν εις θεων οικους φερουσα τῷ Διι μελι μηπω
 καπνισθεν· ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δῶρῳ ετεροφθη και ὑπεσχεῖτο
 δουναι γερας ὁ αν αιησηῆσαι· ἡ δὲ ειπεν, δος μοι κεν-
 τρον, ἵνα, ει τις ανθρωπων το εμον εργον πλησιασῃ
 αραι, αναιω τουτον. απηρεσθη ὁ Ζεὺς τη αιησει·
 ηγαπα γαρ τους ανθρωπους· ὁμως
 και μη θελων εδωκεν· ειπε γαρ, δωσειν·
 τοιουτον δε δεδωκεν, ὡς αἴτην αποθνηξεν ἅμα τῷ
 πληξῆσαι· ζῶη δὲ αἴτης εσι πέσομενης το κεντρον.

Ex his, opinor, fatis manifestum est, collectionis Bodleianæ auctorem (quisquis fuerit & quocumque tempore vixerit [29]) Babrii librum (fortasse integrum) ante oculos habuisse, et ex illo fabellas plurimas sibi descripsisse, quæ in aliis collectionibus aut non omnino, aut

[28] Suavissimus versus elegantem Babrii manum certissime testatur. Utinam noster auctorem suum exscribere, potius quam mutilare perrexisset!

[29] In tegmine interiori Codicis Bodl. notatur annus mundi 5729. i. e. Christi 1421. Sed codicem illum ex alio transcriptum fuisse certissimum est, ita ut hæc nota ad auctoris ætatem definiendam parum profit. Johannes Tzetzes, qui in medio sæculi duodecimi floruit, Babrium ipsum, ut videtur, versavit; neque sane aliquid obstat, quominus Auctorem nostrum in eodem sæculo vixisse credamus.

saltem diverse, leguntur. Casus, an ex industria, tot Babrii fragmenta prosæ suæ immiscuerit, non liquet. Mihi profecto verisimilius videtur hoc festinationi et inscitiae tribui debere, cum non in promptu esset verborum copia, quibus sensus Babriani sermone pedestri exprimerentur; nam scriptorem nostrum elegantiae ullatenus studuisse ut credam, prohibent complures fabulae, stylo misero et jejuno exaratae, in quibus ne minimam nitoris Babriani scintillam elucere sivit; prohibent etiam locutiones multae absurdæ & barbaræ, quas ex suo penu per totum opus imperitissime disperfit.

Atque hæc hæctenus de codice Bodleiano. De aliis Æsopi codicibus pauca dicturo in primis notandum est, fabulas omnes, quæ sub ejus nomine typis vulgatæ sunt, ex tribus potissimum exemplaribus manuscriptis desumpta esse; nam quinque Codd. Palatini, quos Neveletus adhibuit, cum inter se raro et parum discrepent, pro uno reputandi sunt. Fabulas priores 144. (ut in Edit. Oxon. ordinantur) primus ex MS. edidit Bonus Accursius Pisanus, Mediolani, circa annum MCCCCLXXIX [30],
cum

[30] Edit. Mediolanensis revera continet fabulas 147, sed inter eas, post fab. 73, nescio quo casu, infe-

cum vitâ Æsopi a Planude scriptâ; unde, opinor, collectio illa a nonnullis κατ' ἐξοχὴν *Planudea* appellata est; quo jure infra quæram [31]. Editio Accursiana ab Aldo, et aliis, sæpius

inferuntur tria Ignatii Diaconi tetrasticha, quæ scilicet in Edit. Oxon. leguntur N. 355, 6, & 7.

Editionem autem hanc, licet annus impressionis non notetur, etiam ante mccccclxxix prodiisse credibile est, cum in eo anno Hubertinus Crescentinas ad Bonum Accursium scribens eundem laudet, quod, “ non modo Latinos, verum etiam et Græcos codices, diligenter impressos, in medium” obtulerit. Comment. in Epist. Ciceron. Vicent. mccccclxxix. *Biblioth. Smith. App.* p. cxci.

[31] Primus, quod sciam, Neveletus fabulas has Æsopi a Maximo Planude, ut et vitam ejus, scriptas se existimare prodidit. *Præf. ad Fab.* Eandem opinionem videtur amplecti Bentleius, *Dissert. upon Æsop.* Sect. viii. Et profecto si Vitæ Æsopi, a Planude certissimè scriptæ, eadem fabulæ semper subjunctæ invenirentur, opinio ista verisimilitudine non careret. Sed res, opinor, longe aliter se habet. Vita Æsopi, cum nomine Planudis, sæpissime MS. occurrit sine ullis fabulis. Occurrit etiam præfixa collectionibus fabularum, quæ ab illâ, quam Accursius exscripsit, multum discrepant. Ita fuisse credo in MS. Stephaniano. Ita certe est in MS. Laudiano *Bibl. Bodl.* n. 699. ubi Vitam Æsopi a Planude scriptam sequuntur fabulæ, plures quidem ex Accursianis (quanquam diverso ordine), sed etiam multæ ex Neveletianis. Quare nullam idoneam

sæpius repetita est, cum nullis aut saltem levissimis mutationibus, donec anno MDXLVI Robertus Stephanus *Æsopi vitam et fabulas plures et emendatiores*, ut ipse ait, *ex vetustissimo codice Bibliothecæ Regiæ*, typis impressit. Et quidem Stephanum in editione suâ secutum fuisse codicem manuscriptum (quam vetustum et emendatum ipse viderit) tuadet in primis ordo fabularum, a prioribus editionibus omnino discrepans, tum etiam novæ fabulæ, circiter viginti, non omnes simul adjectæ, sed sparsim diversis in locis insertæ, prout illas in MS. ipsum reperiisse credibile est. Anno denique MDCX Isaacus Nicolaus Neveletus, *Mythologicæ Æsopicæ* corpus quoddam molitus, fabulas priores 144, ut ex editione Accursianâ propagatæ fuerant, repræsentavit, fabulas autem ex MSS. Palatinis addidit circiter 136, ut

neam rationem video, quâ adducamur ad credendum fabulas eas, quas Accursius vulgavit, a Maximo Planude scriptas fuisse.

Alia est doctissimi Bentleii in eâdem Dissertatione hypothesis, quam sine ampliore probatione admittere nolim, nempe collectionem hanc Accursianam Neveletianâ recentiorem esse. Neutram ab Æsopo ipso conditam libens concesserim; sed quæ ex illis recentior, quæ vetustior, frustra quæri existimo, cum in utrâque complures fabulæ diversis auctoribus et temporibus, ut verisimile est, consarcinatae legantur.

in Præfatione dicitur, sed computo non plane expedito, cum in ipso libro numerentur fabulæ 148, sub titulo *Fabularum nunquam hactenus editarum*, a paginâ scilicet 212 ad 321. Editionem autem Stephanianam aut nescivisse aut neglexisse videtur Neveletus, cum tamen in illâ nonnullæ exstent fabulæ, quæ in ejus collectione desiderantur, nonnullæ autem elegantius, et auctorem Babrium magis referentes, exprimantur [32].

Cum

[32] Inter fabulas, quæ in editione Stephanianâ habentur, in Neveletianâ desunt, est illa *de Sole & Boreâ*, (Edit. Oxon. Fab. 307.) quam etiam in Babrii collectione locum habuisse testatur fragmentum inigne a Suidâ conservatum in v. Σισυρα.

Βορῆ λέγῃσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην

Ἐριν γενέσθαι, πότμος ἀνδρὸς ἀγροικῆς

Ὀδοιπορεῖλος τὴν ΣΙΣΥΡΝΑΝ ἐκδύσει.

[Ita pro σισυραῶν verissime emendavit Vir doctissimus *Emend. in Suidam.* T. iii. 132.]

Sequentes etiam duas in Edit. Oxon. fabulas, 308 & 309. a Stephano itidem sumpsisse poterat Neveletus. Plures sunt, in quibus codex Stephani phrasés Babrianas propius sequitur, quam ille quem Neveletus exscripsit. Exemplum dabit fabula collectionis Neveletianæ prima (Edit. Oxon. 145.) quæ apud Stephanum sic incipit, p. 41. Ἀλεξίσορες δύο δι' ὄρνεις ἐμαχηθῆλο, ἔς λέγῃσιν θυμὸν εἶχειν οἶον ἀνθρώπων.—Horum gemina ex Babrio protulit Suidas in v. Ταναγραῖοι.

Cum igitur hi tres MSS. (unde, ut dixi, fabulæ Æsopi hæctenus editæ fere omnes depromptæ sunt) ita inter se differant, ut fabularum Neveletianarum nulla in codice Accurfiano inventa sit, neque rursus ulla Accurfianarum in Neveletiano [33]; Stephani autem codex Accurfianas omnes diverso ordine dispositas, Neveletianas paucas iis intermixtas complexus sit: cumque iidem MSS. ita inter se conveniant, ut unusquisque eorum complures fabulas ex eodem Babrio aperte derivatas ostendat: cum denique codex Bodleianus, cujus supra notitiam dedi, fabulas multas ex Babrio certissime sumptas contineat, quæ in tribus illis MSS. non comparent, alias

Αλεξιορισκων την μάχη Ταναγραίων,

Οίς φασιν είναι Συμον ὡσπερ ἀνθρώποις.

Vide etiam Edit. Oxon. fab. 174. 253.—Ed. Steph.

P. 54. 85.

[33] Sic clare Neveletus in Præf. “ *Ex MSS. illis quos habui ne unicus quidem vulgatas jam habuit Æsopi fabulas, quas a Planude, ut Æsopi vita est, scriptas existimo.*” De hoc egi in n. 31. Alterum autem plane singulare est, cum in tot aliis MSS. fabulæ Accurfianæ et Neveletianæ sibi invicem confusæ reperiantur. Equidem prope est ut credam, *duo Babrii volumina*, ab Avieno memorata, [V. supra n. 1.] casu quodam olim distracta, hoc uni, illud alteri harum collectionum originem dedisse.

autem

autem plures, quas cum illis communes habet, ita plerumque repræsentet, ut manifestiora parentis Babrii prodant indicia : mihi sane hæc cogitanti verisimile videtur, collectiones omnes, quas hodie tenemus, fabularum Æsoppearum ab opere Babriano originem suam duxisse, differentias autem earum scriptorum multitudini imputandas esse, qui diversis temporibus, et locis, et ingeniis, et studiis, metrorum elegantissimorum partes varias, pro libitu suo quisque, in profam traducendas sumpserunt. Rem autem sic factam concipio. Æsopum ipsum fabulas solutâ oratione scriptas reliquisse cur dubitemus non video [34].
Harum

[34] Dolendum est magnum Bentleium Dissertationem suam de Æsopo eo modo quo illam de Phalaride non retractavisse. Multa quæ hodie obscura sunt in hæc materiâ sine dubio illustria fecisset singularis ea, quâ in hisce literis pollebat, eruditio et sagacitas. Sed ille, adversarios Dissertatione secundâ Phalarideâ, velut fulmine, prostravisse contentus, a pugnâ impari indignabundus recessit. Nonnulla igitur in Dissertatione Æsopæâ reliquit vir maximus, quæ, si secundas curas adhibuisset, nisi fallor, mutavisset. Tale est argumentum illud, quo probaturus est Æsopi fabulas, tempore Socratis, scriptas non exstitisse, quia scilicet Socrates, qui aliquas ex illis metricè expressit, “ non ait, *se usum fuisse libro fabularum* ; sed, *Scripti*, inquit, ὡς ἠπιστάμην, *quas noveram, et primas in memoriam revocare*

Harum nonnullas etiam hodie, quoad materiam, supereffe ex veterum testimoniis satis constat. Neque tamen vero est abfimile fabulas ejus, quotquot fuerint, ex aliorum inventis numero non parum auctas fuisse, antequam eas (quæcunque scilicet sub Æsopi nomine ferebantur) Choliambis suis expolivit Babrius; quem et ipsum aliquas addidisse non injuriâ suspicemur [35]. Ex

care potui." Verba Socratis sunt ap. Platon. in Phædone: ἕς προχειρὲς εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τῶν Αἰσωπῶν, τῶν ἐποίησα, οἷς πρῶτος ἐπέτυχον. Sed nemo certe concluderit, librum Æsopi fabulas continentem nusquam existitisse, ex eo quod Socrates, in carcere positus et libris omnibus, ut verisimile est, destitutus, cum fabulas unam et alteram (αἰσοπῶσιως χερῶν, ut ipse ait,) metris claudere instituisset, ex memoriâ eas et non ex libro hauserit.

[35] Inter opera Rhetorica Demetrii Phalerei numerantur a *Laertio*. V. 79. δημηγοριῶν τε καὶ πρῶσεων, ἀλλὰ μὴν καὶ ΛΟΓῶΝ Αἰσωπείων συναγωγῶν. Post eum Nicostratus, circa tempora Antoninorum, μύθους Αἰσωπείους fecisse memoratur. *Hermogenes*, περὶ Ἰδεῶν. B. de Nicostrato, ὅς γε καὶ ΜΥΘΟΥΣ αἰσῶς πολλὰς ἐπλάσεν, οὐκ Αἰσωπειῶν μόνον, ἀλλ' οἷος εἶναι πῶς καὶ δραματικῶς. Sed Hic Babrio ferior; ut et Aphthonius, cujus fabulæ quadraginta hodie leguntur. Utrumque tamen, Demetrium et Nicostratum, (ut de Aphthonio manifestum est) Mythographiam eatenus tantum excoluisse suspicor, quatenus Rhetoricæ inservire censetur.

illo

illo tempore credibile est profaicam fabularum
Æsoppearum collectionem negligi cœpisse, et
sensim prorsus evanuisse [36], cum easdem
fabulas,

[36] Babrium certe nostrum, vice Æsopi, citat
Julianus Imp. et ita familiariter, ac si Choliambi
ejus ab omnibus tererentur. *Epist.* LIX. Τον μυθον
ακημοας*

Γαλη πρὸς ἀνδρος ευπρεπες ερασθησιςα*
κα δε αλλα εκ τε βιβλιας μανθανε.

V. Fab. 169. Edit. Oxon. cujus alterum etiam
versum, et paullo plus, conservavit Suidas, in v.
Βαθυρωλος.

— τονδε της βαθυρωλης

Καλαβασσα κοινη [1. κοινης] επεδιωκεν η νυμφη.

Tzetzes nonnunquam accuratius distinguit, fabu-
lam Æsopo, metra Babrio tribuens, ut in Chil. xiii.
494.

Τοις μυθοις τοις Αισωπεις τε και σιχοις τε Βαβρις,
Λεων καθευδων πλατῆραι. κ. τ. λ. V. fab. 219.

Nonnunquam Babrium solum citat, ut in Chil.
xiii. 264.

Ακατον και Βαβρις δε τινων χωλων Ιαμβων*

Γαλλοις αγυρῆαις κ. τ. λ. V. fab. 242.

Sæpius autem sub Æsopi nomine exponit fabulas,
quas ex Babrio illum hausisse verisimile est. Vide
Chil. iv. 938. 945.—vii. 82.—viii. 501.—ix. 166.
—x. 178. et confer, si tanti est, fab. 169.—88.—
288.—188.—133.—205.

In Chil. viii. 844. Æsopi fabulam citat, quæ in
vulgatis non comparet, sed legitur, paullo tamen
diverse in Cod. Bodl. n. LXVII.

fabulas, et fortasse plures, parare facile esset, stylo jucundo et eleganti ornatas, metroque concinnatas aptissimo; quod sane non minus propriè *Mythicum*, quam aliud *Heroicum*, aliud *Elegiacum*, appellare licet. Tandem sequioribus sæculis, cum non modo numerorum metricorum suavitas, sed etiam omnis orationis elegantia neglecta jaceret et ignota, cœperunt homines male feriatî Babrii fabulas in prosam reducere, non eam in quâ ab Æsopo et aliis olim scriptæ sunt (quod minus plorandum esset), sed qualem ipsi pro barbarie suâ excudere potuerunt. Atque hinc, opinor, accidit, ut fabularum Æsopi, quæ a veteribus memorantur, aliæ in libris hodiernis deside-

Κύων Λαγῶν διωξοῖς ἐκράτησεν· καὶ πότῃ μὲν ἔδοκνε, πότῃ δὲ σαινῶν προσεχαιρεῖ καὶ ἠφιμῖ· καὶ ὁ Λαγῶς ἐπέειπεν· εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δοκνεῖς; εἰ δὲ ἐχθρὸς, τί σαινεις ἔρη;

Suidas, qui Babrii testimonio, ut vidimus, toties utitur, Æsopum, si Indicibus Kusterianis fidendum est, nunquam citat. Et similiter Etymologus M. Æsopum nunquam advocat, Babrium bis. Alium ex scriptoribus antiquis, qui aut Babrium nominatim citavit, aut verba ejus indubia produxit, non novi. Tantum in *Bibliothecâ Coislinianâ*, p. 574. in recensione Cod. cccclxxi. qui *S. Maximi opera quædam Gr.* continere dicitur, *ab editis discrepantia*, inter auctores, ex quibus loca afferuntur in Cap. 6. nomen Βαβριῶν invenio. Eum igitur, si quis ibi exstet, Babrii nostri locum, velim eruditus aliquis Parisiensis in lucem aliquando vindicet.

rentur,

rentur, aliæ mutatæ legantur. Scriptores enim nostri eas solum fabulas quas libuit, et ut libuit, verterunt. Quanquam haud incredibile est ipsum Babrium nonnulla, quæ scilicet desperavit *tractata nitescere posse*, reliquisse, nonnulla etiam pro arbitrio immutasse [37].

His

[37] Cavendum est autem ne temere judicemus fabulam aliquam intercidisse aut corruptam esse, quia in hoc vel illo MS. non reperitur, aut prave scribitur. E. G. Libris Æsopi, qui tum ferebantur, objecit Bentleius, fabulam notissimam *de duabus Peris* in iis non contineri; quam tamen habet Codex Bodl. n. XLIX. Similiter objecit vir doctissimus fabulam cxciii. (Edit. Oxon. 190) aliter legi quam aut ab Aristotele, *de Part. Anim.* l. iii. c. 2. aut a Luciano, *in Nigrino* p. 74. et *Hermot.* p. 759. memoratur, quos etiam ipsos inter se non convenire notat. Hæc autem fabula in Cod. Bodl. non paulo melius quam in editis exhibetur, et ad mentem Luciani multo propius; ita ut suspitioni locus sit, Aristotelem ad ipsius Æsopi fabulam allusisse, Lucianum autem ad eandem ut a Babrio repetita est. Ipsam fabulam, ut in MS. exstat, lectoris iudicio hic sistam.

XLIII. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθῆναι ἐρίν ἐποιήσαντο, τίς κάλλιόν τι ποιήσει· καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἀνθρώπων εὐπρέπεια-
τον ἐποίησεν· ὁ δὲ Ποσειδῶν ταύρον· ἡ δὲ Ἀθῆναι οἶκον ἀνθρώ-
ποις· κρήνη δὲ ἦν ἐπὶ τῆσιν Μῶμος· καὶ πρῶτον μὲν ἐφέγγε
τὴν θῆσιν τῶν κερῶν τε ταύρου, καὶ ὡθεὶ τῶν οὐμῶν λε-
γῶν

His ita expositis, cum ex tribus Æsopi codicibus, quos editos appellare licet, et quarto Bodleiano, tam insignia teneamus operis Babriani fragmenta, suspicio certe non absurda est, in magnâ illâ codicum nondum exploratorum copiâ, quæ in Bibliothecis servatur, nonnullos reperiri posse, qui, si diligenter excutiantur, aut fabulas nobis hactenus ineditas [38] offerant, aut saltem editarum multas stylo amœniore et purpureis Babrii pannis magis ornatas exhibeant. Memoratur a Bernardo de Montfaucon [*Diar. Ital.* p. 366.] in Monasterio S. Mariæ, Florentiæ, Codex Bombycinus sæculi XIII, in quo, inter alia, conti-

γων οφειλειν κεισθαι, ὡς ἂν βλεπη πρὸ τυπῆι· τὰ δὲ γὰρ τὰς φρενας ἀθροῦν καὶ τὰς βέλαις φανεραῖς εἶναι, ὡς ἂν διαγνωσκήσῃαι τι βελευῖσθαι ἕκαστος· τῆς δὲ οὐμίας, ὅτι μὴ τροχὸς σιδηρὸς ἀλῆ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπόταις συνέξ-
έδημει καὶ γείνοναι πονηρὸν ἐξεφενγεν.

[38] Fabulæ Æsopææ non paucae leguntur apud Aphthonium, Plutarchum, & alios [V. Edit. Oxon. fab. 194 & seq.] quæ in editis Æsopi codicibus non comparent. Earum etiam, quas Babrius conscripsit, aliquarum fragmenta servavit Suidas, quæ ad fabulas nobis hactenus ignotas omnino referenda sunt. [V. eum in v. Κωλώης. Πιθηκος. Πυρριχαίς.] His licet adjiciamus fabulas multas apud Phædrum et Latinos Mythographos, ex Græcis, ut verisimile est, adumbratas, quanquam archetypha Græca hodie nondum in lucem protracta fuerint.

nentur,

nentur, “Æsopi vita & ejusdem fabulæ, ut ante Maximum Planudem exstabant, stylo χυδαίω [39].” Plurium MStorum notitia peti potest ex ejusdem viri docti *Bibliothecâ Bibliothecarum* [40]. Ut eruditos, quibus eorum copia est,

[39] Pergit Montfauconius: “Planudes enim Æsopi cum vitam tum fabulas longe diverso stylo, suoque more conscripsit. Initium vitæ sic habet: βίος τῆς παρθενίας Ἀισώπῃς. Οὐ κατὰ πᾶσι τοῦ βίου βιωφελές ἦν Ἀισώπῃς. Nonnullæ fabulæ a Maximo Planude prætermissæ sunt. Æsopum, Deo favente, in sequentibus edemus, qualis ante Planudem fuit.”—Hæc autem non omittenda duxi, quanquam iis, quæ de Planude ipse veriora credo, nonnihil adferentur. V. supra n. 31. Editio Æsopi, quam hic pollicitus est Montfauconius, nunquam, opinor, prodiit.

[40] In eo opere, præter Æsopi codices in Bibliothecis Europæ principibus, Vaticanâ scilicet, Cæsareâ Vindobonensi et Parisiensi Regiâ, non pauci in minoribus Italiæ et Galliæ Bibliothecis servati recensentur. In unâ Ambrosianâ Mediolanensi existare dicitur Æsopus, in pergamenis *quater*, in bombycinis *ter*. *Bibl. Bibl.* vol. i. p. 492.

In plerisque harum Bibliothecarum servantur etiam codices Tetrastichorum *Ignatii*, sub nomine *Gabriæ*, quos inspicere fortasse non inutile iis videbitur, qui meminerint insignissimum Babrii fragmentum ex hujusmodi codice, ut verisimile est, depromptum fuisse. V. FRAGMENTA BABRII, ad

est, ad eos lustrandos et in usum publicum excerptendos accendam, Babrii fragmenta omnia (quæ scilicet ex inquisitione non nimis laboriosa ad manum sunt, prætermittis etiam iis quæ in corpore fabularum profaicarum, sive nunc sive antehac editarum, inseruntur) coronidis loco hic simul relegenda apponam. Meam autem in his colligendis et digerendis industriam argui facile patiar, dummodo alius quis ex penu literario instructiore plura et meliora proferre excitetur.

fab. 149. Ignatium hunc Babrii fabulas in compendium redegisse supra monui, n. 5. quod luculenter confirmat titulus hic tetrastichis ejus in codice Vindobonensi præscriptus; Βαβρις εν επιλογη μεγαλαφεν υπο Ιγνατιου Μαγιστρος. *Fabric. Bibl. Gr. I. 398. Ed. 2dæ.* Atque hinc nomen Gabriæ, qui nullus, ut credo, existit, opusculo huic adhæsisse suspicor, cum in quibusdam exemplaribus, errore scribæ, Γαβρις pro Βαβρις lectum sit. Qui error etiam apud Tzetzemprehenditur, Chil. viii. 516.

BABRII FRAGMENTA

secundum ordinem fabularum Æso-
pearum in Edit. Oxon. 1718.

Fab. LVII.—Suid. ¹ Ατολμοι. ² Ακλαιων.

³ Οκλαδιας.

¹ 'Οθ' ἔνευ' εἰσιν αδρανεσαιοι ζων,
Ψυχας ατολμοι, μουνον ειδοτες φευγειν.

² Και βατραχων ομιλον ειδον ακλαιων,

³ Βαθειαν εις ιλυν οκλασι τηδωνων.

³ Versiculum hunc alteri, qui præcedit, subjun-
gere non dubitavi, licet a Suidâ citetur sine ullâ
auctoris designatione. Tantum addit—περι βατρα-
χων ὁ λογος. Et quidem ipse metri incessus (si ita
loqui liceat) Ranas in paludem *geniculatim infli-*
entes ante oculos ponit.

Fab. XCVII.—Suid. Πέλαυρα.

'Οδ' εκ πέλαυρα κλαυρον ειπε βοησας.

Ποθεν μαθηση ποσσον εις ἑω λειπει

Τον ὠρονομον θυσας με ———

Metro laboranti in ver. 1. succurrit Toupius,
Emend. in Suid. iii. 46. reponendo,

'Οδ' εκ πέλαυρα ΤΡΑΝΟΝ ΕΠΙ' ΕΠΙΒΟΗΣΑΣ—

Quod aut verum est, aut non.

D

Fab.

Fab. CXXV.—Suid. Ονεια.

——την σαγην τε τε κήνηας
Και την ονειαν προσεπεθηκεν εκδειρας.

Fab. CXXXVII.—Suid. Ασθμα. Σπηλυγξ.

ΚΟΙΑΗΣ ΕΣΩ σπηλυγος, οια τις νεσω
Καμνων, εβεβλητ', εκ αληθες ασθμαινων.

Ita, pro vulgato Κοιωσω in v. i. scribendum monuit doctissimus Toupius, *Emend. in Suid.* iii. 153. Probabiliter admodum, ut mihi videtur. Fabula hæc in Cod. Bodl. n. LXXII. sic incipit. Δεων γηρασας κυνηγειν εκ ηδυνασο· εκεισο δε εν τω σπηλαιω προσποιημενος νοσειν, και την φωνην λεπτυνων και ασθμαινων.

Fab. CXXXIX.—Suid. ¹ Τριγχος. ² Πριων.

¹ Λυκος παρχει τριγchon, ενθεν εκκυψας
Αρνειος αυλον ελεγε πολλα βλασφημιως.

² Κακεινος ειπε τας σιαγονας πριων—

V. supra p. 18.

Fab. CXLIV.—Suid. Καρχαροδες.

——και καρχαρον τι μειδιασας [f. μειδησας]
Σοι μισθος αρκει, φησι, των ιαρειων
Κεφαλην λυκειε φαρυγος εξελειν σωην.

Fab. CXLV.—Suid. Ταναγραιοι.

Αλεκτορισκων ην μαχη Ταναγραιων,
Οις φασιν ειναι θυμον ασπερ ανθρωποις.

Fab. CXLIX. Αηδων και Χελιδων.

Αγρε Χελιδων μακραν εξεποληθη,

Εὐρεν δ' ερημοῖς εγκαθημενην ὕλαις
 Αἰδῶν' ὄξυφωνον· ἣδ' ἀπεθρηνεῖ
 Τον Ἴτυν αἰωρον εκπεσοντα της ὥρης.
 Χ' ἣ μὲν Χελιδῶν φησι, φιλιῶν, ζῶις·
 Πρῶτον βλεπω σε σημερον μέλα Θρακην.
 Ἀλλ' ελθ' ες αγρον, και προς οικον ανθρωπων.
 Συσκηνος ἡμῖν και φιλη καλοικησεις,
 Ὅπως γεωργοῖς κ' εἰσι θηριοῖς ασεις.
 Τηνδ' αὐτ' Αἰδῶν ὄξυφωνος ημειφθη.
 Ἐα με πείραις εμμενεῖν αοικητοῖς.
 Οἶκος δε μοι πας ἣ τε μιξῖς ανθρωπων
 Μνημην παλαιων συμφορων αναφλεξει.

Hæc fabula, quæ sola ex Babrianis, ut videtur, integra ad nos pervenit, primum edita est ab Aldo, anno MDV. In eâ editione ultima est fabularum 43, quæ ibi vulgantur sub nomine *Gabriæ*, nec ab aliis ullâ notâ distinguitur; ita ut verisimile sit, eam in eodem MSto cum illis repertam, ad eundem auctorem ab Aldo relatam fuisse. Sed diu est ex quo, eruditorum omnium consensu, *Babrio* restituta est.

In nonnullis leviter corruptam credo, et sic forte emendandam.

V. 1. ut metrum fervetur, leg. ΕΞΕΠΩΤΗΘΗ.

4. αἰωρον εκπεσοντα της ωρης. At non formâ immaturum excidisse Ityn dolebat mater, sed vitâ. τὴν ὥρην autem pro vitâ poni posse non credo: lego igitur, της ΖΩΗΣ. Et ejus quidem lectionis vestigia in versu sequente, 5,prehendisse mihi videor. Exemplum certe desidero, in quo ζῶις (in hoc scilicet orationis genere) pro formulâ salutandi usurpetur. Verisimilius igitur arbitror Babrium scripsisse, φιλι-

τάλη, ΧΑΙΠΟΙΣ. et syllabam priorem τῶ ζωίς ex versu præcedenti irrepsisse, errore librariis familiarissimo.

6. μέλα Θρακίην· *post Thraciam*, Nevelet. *post Thracicam consuetudinem*, Editor Oxon. fab. 149. Neutram interpretationem intelligo. Aut legendum est ΚΑΤΑ Θρακίην· aut μέλα sensu τῶ καλῶ accipiendum est; cujus usûs exempla nonnulla suppeditant Lexicographi. Omnino enim intelligere debemus in Thraciâ habitum esse hunc congestum.

Fab. CLVI.—Suid. Αἰώρα.

Ὦς δ' ἐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἐκαμνε πηδῶσα,
Οὐδὲν κρεμᾶσης σχῆσα μαλλόν αἰώρας,
Παρηλθεν ἔτω βυκολούσα τὴν λυπὴν.—

Ad hanc Babrii nostri fabulam respexisse videtur Etymologus M. in v. Ομφαξ. Ομφαξ, τὸ ὄξειον. ΒΑΒΡΙΟΣ, ομφαξ ὁ μὴ ἀπέπειρος βόσκος, ὡς ὠμῆν. f. ΩΜΟΣ. Hoc enim, credo, vult. Ομφαξ dicitur *utra non matura*, utpote ὠμος, i. e. *cruda*. Quam sententiam mox clarius aperit; οἶονε ΩΜΟΦΑΞ τις ὠν—ΩΜΟΣ εἰς τὸ ΦΑΓΕΙΝ. Tales autem nugæ isti homini solennes sunt.

Fab. CLVIII.—Suid. Ρωγᾶς.

Ἐν τῇδ' ἐκεῖνο ρωγᾶς αἰπολῶν πῆρα,
Ἀβίων ἐὼλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλῆρης.

Fab. CLXII.—Suid. Ἐκασοθε.

Ἐτων ἐν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκραιὴ
Ἐτίλλεν, αἷς εὕρισκε λευκανθίζεσας.

Initium hujus fabulæ in vulgatis editionibus duo
Babrii

Babrii choliambos pene integros exhibere monuit Bentleius. *Dissert. upon Æsop.* Sect. vii.

Ἄνηρ μεσοπολιος οὐδ' ἐρωμέναις εἶχεν,
Ὦν ἢ μὲν ἦν νεανίς, ἢ δὲ παρῆσ' ἔβη.

Fab. CLXV.—Suid. Ἀρκος.
Ἀρκος φιλεῖν ἀνθρώπου ἐκτοπῶς ἠυχεῖ.

Fab. CLXIX.—¹ Julian. Ep. LIX. ² Suid.
Βαθυσερῶλος. V. supra n. 36.

¹ Γαλή ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεπεὺς ἐρασθεῖσα——
———² τὸν δὲ τῆς βαθυσερῶλος
Καλαῖασα κοίτης ἐπεδιώκεν ἢ νυμφῆ.

Fab. CLXXII.—Suid. Πυρινῶ σίῳ.
Γερανοὶ γεωργεὶ καλενεμονίῳ * χωρᾶν,
Ἐσπαρμένην νεωσὶ πυρινῶ σίῳ.

In v. 1. rescripsit THN χωρᾶν Vir doctissimus.
Emend. in Suid. iii. 100. Rectissime.

Fab. CLXXIV.—Suid. Οτλος.
Ταλας, ἐφώνει, μοχθὸν οἶον οτλευεῖς.

Fab. CLXXV.—Suid. Γομφίεσ.
Οδ' ἀχριασᾶς γομφίεσ τε συγκρεσᾶς,
Μη μοι χαρίζε, φησιν.———

Fab. CLXXVIII.—Suid. Ἐναφηκαν.
Ἐναφηκαν * * σφηνᾶς, ὡς διασαίη.

Fab. CCXIX.—Suid. ¹ Φριξόριχα. ² Πα-
λαμναῖος.

¹ Κοιμωμενε Λεοντος αγριης χαίτης
 Διεδραμεν Μυς· ο δε Λεων εθυμωθη·
 Φριξας δε χαίτην εκθορε φωλαδος κοιλης

εχι τον Μυν, ειπας, η παλαμναια,
 Δεδοικα, μη με την δοραν δακοι φευγων,
 Χαίτην δ' εμελλε την εμην καλαιοσχυνειν.

² Verba sunt *Leonis ad Vulpem*, ut patet ex fabulâ profaicâ; sed leviter, ut credo, corrupta. Si enim το ΕΙΠΑΣ pro fecundâ personâ Aoristi accipiamus, sensus laborabit, sin pro participio, metrum. Scribere possumus;

‘ΟΔ’, εχι τον μυν, ΕΙΠΕΝ, η παλαμναια,
 Δεδοικα.

Ille autem (Leo sc.) dixit, non murem, o scelerata, timeo. Nam η παλαμναια casu recto pro casu Vocandi positum esse suspicor, per Enallagen Græcis scriptoribus non inusitatam.

Fab. CCXXVIII. — Suid. Ερωτω.
 Ελθειν προς αυτον επι το δειπνον ηρωτω.

Fab. CCXXXIX. — Suid. Βληχωδης.
 Μωρος δε ποιμην και τα παντα βληχωδης
 Πεμπειν εμελλεν.

Fab. CCXLII. Γαλλοι και Ονος.
 Γαλλοις αγυρθαις εις το κοινον επραθη
 Ονος τις εκ ευμοιρος αλλα δυσδαιμων,
 ‘Οσις φερη πτωχοισι και πανεργοισι
 Πεινης ακος διψης τε, και κακην τεχνην.

Ουτοι

Οὔτοι δὲ κυκλω πασαν εἶς εθεῖς κωμην
 Περιϊόντες ελεγαντο· τις γὰρ ἀγροικῶν
 Οὐκ οἶδεν Ἀτῆν λευκόν, ὡς ἐπῆρωθη;
 Τίς ἐκ ἀπαρχῆς ὀσπριῶν τε καὶ σίλων
 Ἄγνω φερῶν δίδωσι τυμπανῶ Ρειῆς;

Hoc fragmentum exstat ap. Tzetzem, Chil. xiii. 264. exceptis versibus 3 & 4, quos primus, opinor, in lucem protulit Natalis Comes, Mythol. l. ix. c. 5. An vero eos in Codice Tzetzis, vulgatis auctiore, invenerit, an apud alium quemvis scriptorem, mihi incertum est.

Fab. CCXLIII. — Suid. Τρωγλη.
 Ἄλλοι μὲν ἐν σωθῆνες ἦσαν ἐν τρωγλαῖς.

Fab. CCLVIII. — Suid. Κωμήλαι.
 Οὐ γὰρ τις ἐπιθεῖς ἕσανον εἶχε κωμῆλης.

Fab. CCLX. — Suid. Κνηκίας.
 Ὀδ' ἐκλυθεῖς πονῶν τε κ' ἀνιῆς πασῆς
 Τὸν κνηκίαν χασκονίᾳ λακίσις φευγει.

Primum fabulæ Babrianæ Choliambum in fabulâ profaicâ illæsum exstare vidit Bentleyus, et ante eum Neveletus.

Ὀνος πάλῃσις σκολοπα χῶλος εἰσηκεῖ.

Exstat etiam versus unus Mythographi illius, qui hanc fabulam in Hexametris expressit, ap. Suidam in v. Σκῶλος.

Ἐκ μοι σκῶλον ἐρυσσον, ὃ μοι κακὸν ἐμπέσεν ὄπλη.
 Et fortasse alter in v. Οἶλος.

Ου τι δικης απανευθεν αεικει δαμναμαι ολω.
Sed vide annon hic melius convenit Fabulae 32.

Fab. CCLXV. — Suid. Βεκολημα.
Χ'ωπως εχη τι βεκολημα της λυπης
Ενεθηκε τοιχοις ποικιλιας γραφας ζων.

Fab. CCLXXXIX. — Suid. Ωνος.
Τι σοι το κερδος; η τιν' ωνον ευρησεις;

Fab. CCCII. Ex Aphthonio. V. supra p.
10. ejusdem argumenti fabulam, nunc pri-
mum editam ex Æsopo, Cod. Bodl. n. xciii.

Suid. ¹ Σωρακες. ² Καμειραια ισχας. ³ Κριμνον.
¹ Πεδ' οσπριων ην σωρος, η πιθος συκων,
Σταμνοι τε μελιθος, σωρακοι τε φοινικων.

² Μικρον δ' επισχων, ευτ' εσωθεν εκκυψας
Ψαυειν εμελλεν ισχαςδος Καμειραιας.

³ Εγω δε λιγης εκ αφεζομαι βωλε,
Υφ' ην τα κριμνα μη φοβεμενος τρωγα.

¹ Non video quomodo interrogativum πη locum
hic habere possit. Nihil tamen mutō.

Fab. CCCVII. Ex Ed. R. Steph. p. 50.
Nec multum differt fab. Cod. Bodl. n. 17.

Suid. Σισυρα.

Βορεη λεγασιν Ηλιω τε τοιαυτην
Εριν γενεσθαι, ποσειδος ανδρος αγροικη

Οδοιπορευτός την σισυρναν εκδύσει.

V. supra n. 32.

Fab. CCCLIII. Ex A. Gellio, *Noct. Att.*
ii. 29. ubi exstat Latine. Græce nondum
prodiit.

Suid. ¹ Λοφος. ² Αμαν.

¹ Και παιδας ειχε ληϊε κομη θρεψας
Λοφωνιας ηδη και πλεροισιν ακμαιες.

² Νυν εσιν ουτως, παιδες, εκ τοπων φευγειν
Οτ' αυλος αμα, κ'ε φιλοισι πιςευει.

Fab. CCCLVI. *Gabria*. V. supra p. 4.
Fab. Cod. Bodl. n. 21.

Suid. ¹ Παιαν. ² Αθηνας.

¹ Ο δ' ειπε κλαυσας Φρυνος ουχι παιανος
Τετ' εσιν ημιν, φρονιδος δε και λυπης.

² Ει γαρ μονος νυν λιβαδα πασαν αυαινει,
Τι μη παθωμεν των κακων, οταν γημας
Ομοιον αυτω παιδιον γεννηση; [f. επιγεννηση]

¹ Choliambos hos duo, a Suidâ sine auctoris no-
mine citatos, Babrio nostro fidenter tribuo, huic
fabulæ dubitanter. Φρυνος enim proprie *rubeta*,

βατραχος χερσαιος. Et tamen Nicander meminit

Διμνατης Φρυνης πολυχηρος. *Alexiph.* 576.

ubi *φρυνη* pro *rana* ponitur.

Helych. Φρυνος, βατραχος η παχος.

Suid. Φρυνος, ο αδιαπλαισος βατραχος.

Quem locum acumini Toupiano illustrandum
commendo, in curis novis ad Suidam; si quas,
etiam

etiam post novissimas, literarum Græcarum studiosis, ut spero, non invidabit.

Fab. CCCLIX. *Gabria.*

Suid. Ηρα.

Αισχρας τινος ηρα και κακοτροπε δελης.

Hæc fabula exstat etiam in Cod. Bodl. n. vi. ubi sic incipit. Αισχρας και κακοτροπε δελης ηρα δεσπονης κ. τ. λ.

Fab. V. Cod. Bodl. V. supra p. 4.

Suid. Στελεον.

Ει μη γαρ υμεις σελεα παλτα τιχητε,
Ουκ αν γεωργος πελεκυν εν δομοις ειχεν.

Fab. XLVII. Cod. Bodl. V. supra p. 5.

Suid. Γερανος.

Λιβυσσα Γερανος ο δε Ταως ευπηληξ
Χλωρην αι βοσκοιλο χειμαλος ποιην.

Fab. LXXIV. Cod. Bodl. V. supra p. 6.

Suid. ¹ Αχαιϊνη. ² Πανθοινη. ³ Νεβρος.

¹ Τοιαυτα κωμιλλεσα την Αχαιϊνην
Επεισεν ελθειν δις τον αυλον εις αιδην.

² Λεων μεν αυλος ειχε δαιλα πανθοινην,
Εγκαλα λαφυσσων, μυελον οσεων πινων
Και σπλαγχνα δαπλων.

³ Πεινωσα Κερδω, καρδινη δε νεβρεινη
Λαππει πεσεσαν αρπασασα λαθραιως.

Duobus

Duobus Hexametris, quos supra protuli in n. 7. juvat addere nonnulla ejusdem Auctoris anonymi fragmenta, quæ ad hanc fabulam verisimiliter referantur, ex Suidâ in v. ¹ Ηπεδανος. ² Πορφυρει. ³ Φηλων.

— ¹ εγγυθι δ' εση

Ηπεδανιο Λεοντος. —

² Και οι πορφυρονη διακριδον αμφις εκαισα,

³ Κερδеси φηλωθεισα τον Κεμας.

Fab. LXXXV. Cod. Bodl. V. supra p. 10.

Suid. ¹ Φρηζα. ² Διαργεμοι.

¹ Οι σφας εκοσμεν, και διειλον εις φρηζας,
Λοχες τε και φαλαγγας, ωσπερ ανθρωπες.

² Αλλ' οι μεν υμων [f. ημων] μελανες οιδε τεφρω-
δεις,

* Ετεροι δε ξανθοι και διαργεμοι ζηθη.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

Apollonii Lex. Homer. Αειδε.

—————ταυλα δ' Αισωπος

Ο Σαρδιηνος ειπεν, οντιν' οι αδελφοι [f. Δελφοι]

Αδοντα μυθον ε καλωσ εδεξαντο.

Hæc autem deprompta esse suspicor ex epilogo fabulæ (in Edit. Oxon. 2.) de Aquilâ & Scarabæo; de quâ V. Aristoph. *Vesp.* 1437. et ibi Scholiasten.

Suid.

Suid. *Εν τῷ μερεῖ.*

Ἰδὼν κάκεινος, ἐν μερεῖ γὰρ ἠλώκει,
Γάμειν ἐμελλεν. —

Hæc ex Babrii Choliambis decerpta esse notavit doctissimus Toupius [*Emend. in Suid. I. 139.*], atque ita legenda, metro postulante :

Ἰδὼν Δ' ἐκεινος —

Quod quidem non improbandum est. Sed cum in capite hujus articuli apud Suidam, & in aliis exemplis quæ ibi proferuntur, scriptum videam *Εν τῷ μερεῖ*, malim etiam hunc versum ad eandem normam sic refingere.

Κάκεινος ἰδὼν, ἐν τῷ μερεῖ γὰρ ἠλώκει,
Γάμειν ἐμελλεν.

Quinetiam, ut mihi nunc videtur, fragmentum hoc non male referatur, ad fabulam (Edit. Oxon. 169.) *de Fele in sæminam conversa.*

Suid. *Ἡϊῶν.*

Οὐπῶ δὲ καιρὸς ἐστὶν ἠϊῶ λυεῖν.

Suid. *Κωλώρης.*

Σοφῆς Αραχνης ἴσον εὔρε Κωλώρης,
Καὶ λεπτόν ἐνεδὺ φάρος ἐκλεμῶν τοιχῆ.

Suid. *Νεμεσις.*

Παρθὴν δὲ Νεμεσις, ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει.

Suid. *Νεὸς.*

Καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρει
Φυλάσσειν ἕως. —

Suid.

Suid. Ουναρα.

Δημήτρι ταυρων οχλον αγρολης θυσας
 Ἄλω πλασειαν ουναροις ὑπεσρωκει.

Taurorum turbam (à rustico scilicet immolatam)
 recte explodit vir acutissimus. *Emend. in Suid. ii.*
 172.

Quæ autem reponit,

Δημήτρι ΤΑΥΡΟΝ ΕΥΧΛΟΩΙ ἄγρολης θυσας—
 licet erudite et subtiliter excogitata, dubito an omni-
 bus probaturus sit.

Mihi in mentem venerat—

Δημήτρι ΤΑΥΡΟΝ ΧΩΛΟΝ αγρολης θυσας—
 Sed fortasse fatius est conjecturis supersedere, donec
 fabulæ, ex quâ hæc citantur, argumentum magis
 notefcat.

Suid. Πιθηκος.

Κερδω πιθηκω φησιν, ἦν ὄρας σηλην
 Ἐμοι παρρη τ' εσι κατι παπρωη.

Suid. Πυρριχαις. *Camelus loquitur.*

—εμοι γενοιλο καν ὁδω βαινειν
 Μη καταγελασον, μητε πυρριχην παιζειν.

Suid. Τάπιχειρα.

Αμεινονα εχων τάπιχειρα της ἡτήης.

Horum sedem indicat Suidas εν Μυθικοις. Ut Ba-
 brio tribuam facit metrum Choliambicum, licet non
 ex omni parte perfectum. Scribendum credo,

Αμεινον' ΑΠΕΧΩΝ τάπιχειρα της ἡτήης.

Quod si hæc intelligas de Gallo gallinaceo, qui pugna
 victus victoriæ tamen præmia retulit (Edit. Oxon.
 fab. 145.) non multum, opinor, errabis. Suid.

Suid. Τιτῆυβιζέει.

Ταύτης ακεσας μικρα τιτῆυβιζέσης.

Suidæ locus sic scribitur.

Τιτῆυβιζέει ποιον ηχον αποβλεπει. Και Βαβριος* επη
 Χελιδονος ταύτης ακεσας μικρα τιτῆυβιζέσης. In quæ vir
 doctissimus, *Emend. in Suid.* iii. 208. hæc notat.

“ Babrii versiculi, qui choliambi sunt, nonnihil
 laborant. Nam postremum locum versus prioris
 occupat iambus : quod contra artem est. Rescribo,
 idque eleganter,

————— επη Χελιδονος ΤΑΥΤΑ

ΤΑΥΤΗΣ ακεσας μικρα τιτῆυβιζέσης.”

Mihi profecto verba Suidæ sic potius ordinanda
 videntur. Τιτῆυβιζέει, ποιον ηχον αποβλεπει. Και
 Βαβριος ΕΠΙ χελιδονος. *Et Babrius de hirundine* (hæc
 sc. voce utitur, in versiculo sequente), Ταύτης ακεσας
 μικρα τιτῆυβιζέσης.

Etymolog. Μ. Πεπρωμενον.

‘Α σοι πεπρωται ταύτα τληθι γενναιως*

Και μη σοφιζε* των [f. το] χρεων γαρ & φευξη.

PRÆTER HÆC sunt etiam duo fragmenta, quæ
 Babrio tribuit auctor libelli, cui titulus “ *Dr. Bent-
 ley’s Dissertations Examined. London. 1698,*” pag.
 245. Sed illud, quod ex Suidâ citatur in v. Παλαμ-
 ναιος, Procopii esse monuit Kusterus. Alterum a
 Scholiaste Thucydidis sic repræsentatur, p. 266.
 Ed. Hudf. εκ των τε Δισωπε μυθων, αλλος αλλον
 αγρεσαι θελων τρεχει τις αλλος δ’ αλλον εκ κακω σωζων.
 Hæc autem, cum & metrum luxatum sit & sensus
 obscurus, an nostri sint diiudicare nolim, donec ac-
 curatius scripta inveniuntur.

P O S T.

P O S T S C R I P T U M.

Cum superiora typis jam descripta essent, commodum literas accepi a viro Reverendo, HENRICO MATTY, Legato Regio in Galliâ A SACRIS, qui codicem illum Coislinianum, de quo in n. 36. p. 28. mentionem feci, rogatu meo inspexit. Locus a Montfauconio indicatus ita se habet. BABΡΙΟΥ· Δεον τα τελη των πραγματων ημας προσορα, και ετως την τετων εγχειρησιν ποιεισθαι. Hæc autem non ex Babrii Choliambis, sed ex profaicâ quâdam fabularum ejus versione deprompta esse credibile est; et quidem, nisi fallor, ex epimythio fabulæ *de Vulpe et Hirco*, Edit. Oxon. 4. Sic enim epimythium illud in Editt. Vulgatis legitur. Ὁ μυθος δηλοι· οτι ετω και τον φρονιμον ανδρα ΔΕΙ, προλερον ΤΑ ΤΕΛΗ σκοπευλα ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, ειθ' ΟΥΤΩΣ αυλοισ ΕΓΧΕΙΡΕΙΝ.

Et hæc quidem spes sic decollavit. At contra thesaurum profus insperatum intra hos paucos dies detexit, mihique amicissime obtulit, Vir doctissimus SAMUEL MUSGRAVE, Medicus Londinensis; fabulam scilicet Babrii integram, cujus profaicam versionem, sed turpiter mutilatæ, ex codice Bodleiano supra edidi,

48 DISSERTATIO, &c.

edidi, p. 12. Hanc igitur, ut in MSto Harleiano, n. 3521, inter adversaria viri cujusdam docti, sed ignoti, reperta est, typis exprimendam, et hic, quasi lautam cœnulæ brevis epideipnida, apponendam curavi.

———— ***** Βαβριου*

Βαλεριου χωριαμβικοι στιχοι εκ των Αισωπου μυθων.

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρήσα πάντα συλλέξας
 ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ·
 Ὁ δ' ἀκρατὴς ἀνθρώπος, εἶδεναι σπυδαῶν
 τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
 Διὸς ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκας,
 Κάκει πετεσθαι, τῆς τε γῆς ἀνω φεύγειν.
 Μοῆ δ' ἐμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειληφε
 Τέθεν τὸ πῶμα· τοιγαρ' Ἐλπίς ἀνθρώποις.
 Μοῆ συνεχεῖ, τῶν πεφευγῶτων ἡμᾶς.
 Ἀγαθῶν ἕκασον εἰδυωμένη ὄψειν.

In MSto, nomini Βαβριου, quod in primâ lineâ clare legitur, præfigitur vocula, ut videtur, Latina, sed characteribus ex festinatione scribentis tam perverse formatis, ut de verâ eorum potestate aliquid certi statuere difficillimum sit, nisi forte plura ejusdem manûs scripta inspiciendi facultas detur. Conjicere licet, nomen illud Βαβριου esse emendationem alterius, quod infra scribitur, Βαλεριου: sed, quicquid sit, dubitari vix potest hanc fabulam ab eodem auctore profectam esse, a quo cætera omnia, quæ in hoc opusculo collecta sunt, fragmenta fabularum Æsopæarum choliambica.

F I N I S.

AUCTARIUM
DISSERTATIONIS
DE
BABRIO.

E

CUM post editam hanc Dissertationem annis abhinc quatuor, partim amicorum opera et consiliis, partim ex mea ipsius diligentia, nonnulla mihi subsidia paraverim, quibus Auctoris nostri opus paulo locupletius, meum minus culpandum redderetur, tenebris ea damnare nolui; adeoque, cum ejusmodi sint ut, eorum causa, minime necessarium videatur Dissertationem totam *in usum tinearum* recudere, quod hujus folii reliquum est iis recipiendis et in publicum divulgandis destinavi.

P. 5. n. 5. l. ult. *Dele* παιδιογεννηση, quod typographi erratum est, et f. επιγεννηση, quod meum. Totus versus sic scribendus est ex MS. Suidæ Harleiano: n. 3100.

Ὅμοιον αὐτῷ παιδιον ΤΙ γεννηση

Eodem autem modo scribitur in MS. Suidæ, qui in Collegio C. C. apud Oxonienses servatur; ut me nuper certiotem fecit optimæ spei juvenis, THOMAS BURGESS, qui etiam cæteras ejusdem MS. in locis Babrianis varietates mihi humanissime transmisit.

P. n. 6. l. 3, 4. Hi versus in MS. Harl. sic scribuntur,

Λιβυσσα Γέρανος ΗΔΕ Ταιας ἐπιηλιξ

Χλωρην αει ΒΟΣΚΟΝΤΟ χειμῶλος ποιηνη

Quod, opinor, verum est. *Grus* et *Pavo*—pascabant—*hyeme*;—quo scilicet tempore *Grus* in regionibus austrinis versatur.

P. 12. n. 18. Conjecturas has deleri velim, ipsius Babrii fabulâ integrâ jam repertâ. V. p. 47-8.

P. 27. n. 36. l. 11. Lessionem ΚΟΙΤΗΣ confirmat MS. C. C. C.

P. 26. n. 35. *Adde*. Sed Scholiastes in locum citatum Hermogenis docere nos videtur, Nicostratum scripta quædam *mere mythologica* edidisse. Sic enim ille, verba superius allata enarrans, p. 415. Edit. unice Ald. ὡς ὅταν διηγῆται τὰ περὶ τὴν ΧΕΛΙΔΟΝΑ καὶ ΛΑΜΕΙΑΝ· καὶ ὅπως τοῦ ἐν τῇ ΔΕΚΑΜΥΘΙΑ εἰρημενα, οὐ πολεμικα, ἀλλὰ δραματικα τε καὶ ποιητικα. ΔΕΚΑΜΥΘΙΑΝ et ΠΟΛΥΜΥΘΙΑΝ Nicostrato etiam tribuit Suidas, in v.

P. 30. l. 12. Codicis hujus a Montfauconio memorati pleniorē notitiā nuper debemus eru-

dito cuidam Italo, in *Diario*, cui titulus “*Novelle Letterarie*, N° 40. *Firenze*, 1 *Ottobre* 1779.” Quod si Montfauconio (cui consentit Italus) credendum sit, codicem hunc, sæculi scilicet XIII, ante Maximi Planudis ætatem exaratum fuisse, demonstratum est me recte dubitasse [supra. n. 31.] an fabulæ eæ, quas Accursius primus vulgavit, a Maximo Planude scriptæ fuerint. Inter fabulas enim circiter viginti, quæ in *Diario*, speciminis nomine, ex hoc codice proferuntur, undecim ad minimum ex earum numero sunt, quas Accursius edidit. Has igitur jam certissimum est a Planude non scriptas fuisse; probabilius vero fit, nec reliquas. Montfauconii crisin *de stylo* fabularum in hac collectione specimen non confirmat. Dictionum quidem non prorsus eadem est; *stylus*, opinor, *parum diversus*; certe non melior quam in vulgatis; neque ulla, quantum video, Babrii vestigia. *Æsopi vita*, quæ ex hoc codice profertur, sæpius edita est ad finem fabularum Aphthonii. Eadem etiam præfigitur *Æsopi* fabulis in MS. Harl. 5543.

P. 33. post l. 13. *Adde.*
Fab. LXXI.

Γνωμη πονηρα χρηστον ηθος ου τικτει.

Ex MS. Biblioth. Mediceæ. Pl. VII. n. XV.
cui titulus, Γνωμαι συλλεγεισαι υπο κυρια μοναχου του
τε Γεωργιδου. pag. 39.

P. 34. post l. 3. Debueram inferere sequentem
fabulam, quam Babrii esse nemo dubitet.

Fab. CXXXIV. Μυρμηξ και Τεττιξ.

Χειμωνος ωρα σιτον εκ μυχε συρων

Εψυχε

Εψυχε Μυρμηξ, ὃν θερως σεσωρευκει.
 Τεττιξ δε τετον ικελευσε λιμωτων
 Δαναι τι κ' αυτω της τροφης, ὅπως ζηση.
 Τι εν εποικεις, φησι, τω θερει τετω;
 Ουκ εσχολαζον, αλλα διετελεν αδων.
 Γελασας δ' ο Μυρμηξ, τον τε πυρον εγκλειων,
 Χειμωνος ορχε, φησιν, ει θερως ησας.

Protulit ex MS. Æsopi Vossiano L. C. VALC-
 KENAER, Vir Cl. in *Schediasmate de Hygini frag-*
mento Dositheano. Miscell. Observ. Vol. X. p.
 122.

In eodem MS. (cujus apographum Vir idem
 humanissimus mihi nuper inspiciendum concessit)
 etiam alteram fabulam existare comperi, quæ Ba-
 brianis addi debet. V. infra. Fab. CCXIV.

Ibid. Fab. CXLIV. l. 1. MS. C. C. C. habet
 ΜΕΙΔΗΣΑΣ.

Ibid. post l. 24. *Adde.*

Fab. CXLVIII.—Suid. Λυγδινα.

Γλυψας επωλει λυγδινον τις Ερμειαν.

P. 35. l. 13. post *fabula*. Hæc verba—*quæ sola*
ex Babrianis, ut videtur, integra ad nos pervenit—
 deleri possunt.

P. 36. Fab. CLVI. l. 2. Pro *μαλλον*. l. ΠΑΕΙ-
 ΟΝ, ex Suida et MSS.

In loco Etymologi M. turpiter hallucinatus sum.
 Veram lectionem mihi indicavit MUSGRAVIUS ὁ
 μακαριτης.

Ομφαξ, το οξεινον. Βαβριος.

Ομφαξ ὁ βοτρυς· μη πεπειρος, ὡς τερην.

Quæ quidem verba sunt *Vulpeculae, dolorem*
summi fallentis, et, cum versibus tribus ex Suida
 modo positis, fabulam, opinor, claudabant.

P. 37. post l. antepenult. *Adde.*

Fab. CCVIII.

Βιος αβεβαιος παντος ανδρος απληστε

Ελπισι μασαιων πραξιαων αναλνται.

Ex MS. Mediceo. pag. 37. V. supra ad fab.
LXXI.

Fab. CCXIV. Κωνωψ και Ταυρος.

Κωνωψ επιπτας κερασι καμπυλω Ταυρε,

Μικρον δ' επισχων, ειπε ταυλα βομδεησας.

Ει σε βαρυνω τον τενοντα και κλινω,

Καθεδεμ' απελθων ποσημιαις εν αιχειροις.

'Ο δ' ε μελει μοι, φησιν, ετ' εαν μεινης;

Ουτ' αν απελθης ουδ' οτ' ηλθες εγνωνκειν:

MS. v. 1. επιπτας κερασι κ. ταυρος. 4. Καθευδομαι η καλελθω. 5. αν μεινης 6. ουτε οτε η.

Ex MS. Vossiano, de quo supra ad fab.
CXXXIV.

Hic tantum notare libet, Codicem hunc ex fabulis, quas continet, octodecim duas nobis integras, ut ab ipso Babrio scriptæ sunt, conservasse. Quod sane spes nostras [p. 3.] non mediocriter confirmare videatur, multo plura operis Babriani fragmenta in lucem protrahi posse, si Codices Æsopi, præsertim vetustiores, diligenter excutiantur.

P. 38. l. 12. MS. C. C. C. habet ΕΠΕΝ.

P. 41. l. 18. Lege, ut supra monui, p. 51.

'Ομοιον αυτω παιδιον τι γεννηση;

Locum autem Suidæ, quem Æsculapio nostro commendavi, jamdudum, ut video, curaverat Alberti ad Hesych. v. Γυρινον. Suidas scilicet, per errorem, explicationem, quæ ad τον Γυρινον pertinet, τω Φρυγω dedit. Γυρινος enim ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

ΤΡΑΧΟΣ apud omnes unice vocatur, i. e. *rana nondum perfecta*. Nos dicemus, *A tadpole*. V. Schol. ad Aratum, v. 947. ad Nicand. *Theb.* v. 620. *Alex.* v. 563. Vox *αδιαπλωτος*, quæ ex rarioribus est, reddi debet, opinor, Athenagoræ de Refurr. p. 194. εν ὁμοιομερει και διαπλωτω τῷ σπερματι. I. ΑΔΙΑΠΛΩΤΩ.

P. 42. l. 5. MS. Harl. habet ΣΑΠΡΑΣ ΤΙΣ ηρια. Quod non spernendum est.

Ibid. post l. 12. *Adde.*

Fab. XLIV. Cod. Bodl. V. supra, p. 12.

Zeus εν πειθῷ τα χρησα παντα συλλεξας

Εθηκεν αυτον πωμασας παρ' ανθρωπω

Ο δ' ακραλης ανθρωπος, ειδεναι σπευδων

Τι ποτ' ην εν αυτω, και το πωμα κινησας,

Δηκ' απελθειν αυτα προς θεων οικιας,

Κακει περσεσθαι, της τε γης ανω φευγειν.

Μονη δ' εμεινεν Ελπις, ην καλειληφε

Τεθεν το πωμα' τοιγαρ Ελπις ανθρωποις

Μονη συνεσι, των πεφευγολων ημιας

Αγαθων εκασον εγγυωμενη δωσειν.

Ex MS. Harleiano, de quo supra p. 47-8.

Ibid. l. 15-6. Lege, ut supra monui, p. 51.

Λιβυσσα Γερανος ηδε Ταως ευπηληξ

Χλωρην αει βοσκοντο χειμαλος ποιην.

P. 40. l. 15. MS. C. C. C. habet ΕΠΙ χελιδονος.

THE HISTORY OF

The History of the County of Middlesex, from the earliest times to the present, in a series of letters to a friend, by John Gower, Esq. of the Middle Temple, 1791.

Letter I. The first settlement of the Saxons in the County of Middlesex, and the progress of their conquests in the island of Great Britain, from the year 449 to 517.

Letter II. The reign of King Athelstan, and the establishment of the English monarchy, from the year 927 to 939.

Letter III. The reign of King Canute, and the Danish conquest of the island of Great Britain, from the year 1016 to 1042.

Letter IV. The reign of King Harold Godwinson, and the Norman conquest of the island of Great Britain, from the year 1066 to 1066.

Letter V. The reign of King William the First, and the establishment of the Norman monarchy, from the year 1066 to 1087.

Letter VI. The reign of King Henry the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1087 to 1135.

Letter VII. The reign of King Stephen, and the establishment of the English monarchy, from the year 1135 to 1154.

Letter VIII. The reign of King Matilda, and the establishment of the English monarchy, from the year 1141 to 1141.

Letter IX. The reign of King Henry the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1154 to 1189.

Letter X. The reign of King Richard the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1189 to 1199.

Letter XI. The reign of King John, and the establishment of the English monarchy, from the year 1199 to 1216.

Letter XII. The reign of King Henry the Third, and the establishment of the English monarchy, from the year 1216 to 1272.

Letter XIII. The reign of King Edward the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1272 to 1307.

Letter XIV. The reign of King Edward the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1307 to 1327.

Letter XV. The reign of King Edward the Third, and the establishment of the English monarchy, from the year 1327 to 1377.

Letter XVI. The reign of King Richard the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1377 to 1399.

Letter XVII. The reign of King Henry the Fourth, and the establishment of the English monarchy, from the year 1399 to 1413.

Letter XVIII. The reign of King Henry the Fifth, and the establishment of the English monarchy, from the year 1413 to 1422.

Letter XIX. The reign of King Henry the Sixth, and the establishment of the English monarchy, from the year 1422 to 1471.

Letter XX. The reign of King Edward the Fourth, and the establishment of the English monarchy, from the year 1471 to 1483.

Letter XXI. The reign of King Richard the Third, and the establishment of the English monarchy, from the year 1483 to 1485.

Letter XXII. The reign of King Henry the Seventh, and the establishment of the English monarchy, from the year 1485 to 1509.

Letter XXIII. The reign of King Henry the Eighth, and the establishment of the English monarchy, from the year 1509 to 1547.

Letter XXIV. The reign of King Edward the Sixth, and the establishment of the English monarchy, from the year 1547 to 1553.

Letter XXV. The reign of King Mary the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1553 to 1558.

Letter XXVI. The reign of Queen Elizabeth the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1558 to 1603.

Letter XXVII. The reign of King James the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1603 to 1625.

Letter XXVIII. The reign of King Charles the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1625 to 1649.

Letter XXIX. The reign of King Charles the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1649 to 1685.

Letter XXX. The reign of King James the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1685 to 1688.

Letter XXXI. The reign of King William the Third, and the establishment of the English monarchy, from the year 1688 to 1702.

Letter XXXII. The reign of Queen Anne, and the establishment of the English monarchy, from the year 1702 to 1714.

Letter XXXIII. The reign of King George the First, and the establishment of the English monarchy, from the year 1714 to 1727.

Letter XXXIV. The reign of King George the Second, and the establishment of the English monarchy, from the year 1727 to 1760.

Letter XXXV. The reign of King George the Third, and the establishment of the English monarchy, from the year 1760 to 1800.

